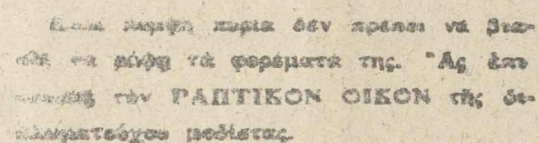
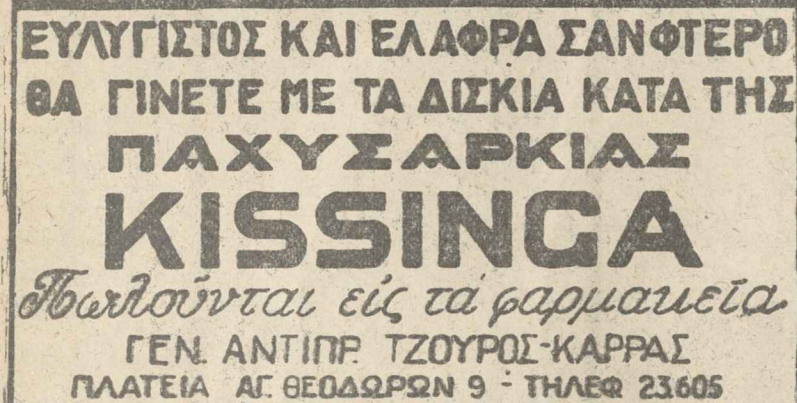

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Λ Δ Ο Σ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ συνεισισμοῦ Βύρωνος. Ὁδὸς Ἀδα-
μαντίου Κοραΐ καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6
(Πρώτη στάσις)

ἡ δὲ ἀρχὴ διὰ τὰ τελευταῖα μοντάλια
 εἰς αὐτὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικον γόστου
 καὶ τιμῆς λογικῆς.
 εἰσὶντα δεκτὴ παραγγελία καὶ ἀπὸ
 τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ καὶ πατρὸς.

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαιτίαν Ἐπιμελητῆς τῆς ἰδιαίτερας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλλή-
νειας καὶ Τρυφάς 1.
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 3—7 μ.μ.

ΠΑΝΑΓΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Ἐν Παρισίοις ἐπὶ Στὶαν εἰδικευθεὶς
Ἐγκαταστάθεις ἐν Ἀθήναις
ΟΛΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 10
Λέχεται 9—10 καὶ 4—6 μ.μ.
Τὰς λοιπὰς ὥρας ἐπὶ συζητήσεσι
Τηλ. / 20-218

ἡμεῖς ἔχομεν τὴν πλου-
σιωτέραν καὶ ὠραιότε-
ραν συλλογὴν Παρισι-
νῶν Μοντέλλων

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΩ !!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιελίδους ἡλόςης ἀξίας, παν-
τός εἶδους, ὀρελέγια, παλαιὰ ἀση-
ματα, παντός εἶδους παράσημα - Νο-
μισματὰ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοίνεις).
Εἰκόνας βασιαντίνας, παλαιὰ Ἑλλη-
νικά χαρτονομίσματα (ἀνέκρια),
μεταλλογία καὶ πίπες, κεχρητάρια
καὶ Γιούσερ, παντός εἶδους Κοράλ-
λια, με ἀντιπέρς τιμὰς ἑλάν τῶν
ἄλλων κατὰστροφῶν. "Ὅστις μὲν
πᾶσι τὸ χρυσὸν του ὀρελόγιον,
ἀναλαμβάνουσιν τὴν τοπεδέθειαν
τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια
κόσας.

Λόγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ
ώρελόνια ήγγυημένα διά 2 έτη
πρός 40 δρ. διά πάσαν ελάθην. Έ-
χω τούς καλύτερους τεχνίτας.
Κατασκευάζω και πολύ καλλιτε-
χνικά κοσμήματα εκ χρυσοῦ και
πλατινης εις πολύ εθηνάς τιμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
 προτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
 πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυν-
 σιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁρολογαποιὸς - Χρυσοχόος
56—ΑΘΗΝΑΣ—56

Συνιστώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

Η ΕΚΛΟΓΗ ΜΙΑΣ
ΚΡΕΜΑΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΟΧΙ κυρία μου, δεν σάς κρατείται
 μια Κρέμα που στεγνωθεί ή
 γίνεται ταπη.
 ΛΟΙΠΟΝ, εκλέξατε μίαν Κορην
 ύγιεινην, θροσραν μη αλλοιωμε-
 νην, οστε στεγνώσει, οστε Ιπαρην.
 και τήν ὁποίαν ὁ ἱατρικός κόσμος
 ἀπεδέχθη καί ἐνέκρινεν.
 Μίαν κρέμαν ἀνασφραγισσαν ἢ
 ὁποία συγκατετὴν πούδραν, με-
 λην λεγίν, αὐ-
 τήν ὁποίαν ὁ ἱατρικός κόσμος
 ἀπεδέχθη καί ἐνέκρινεν.

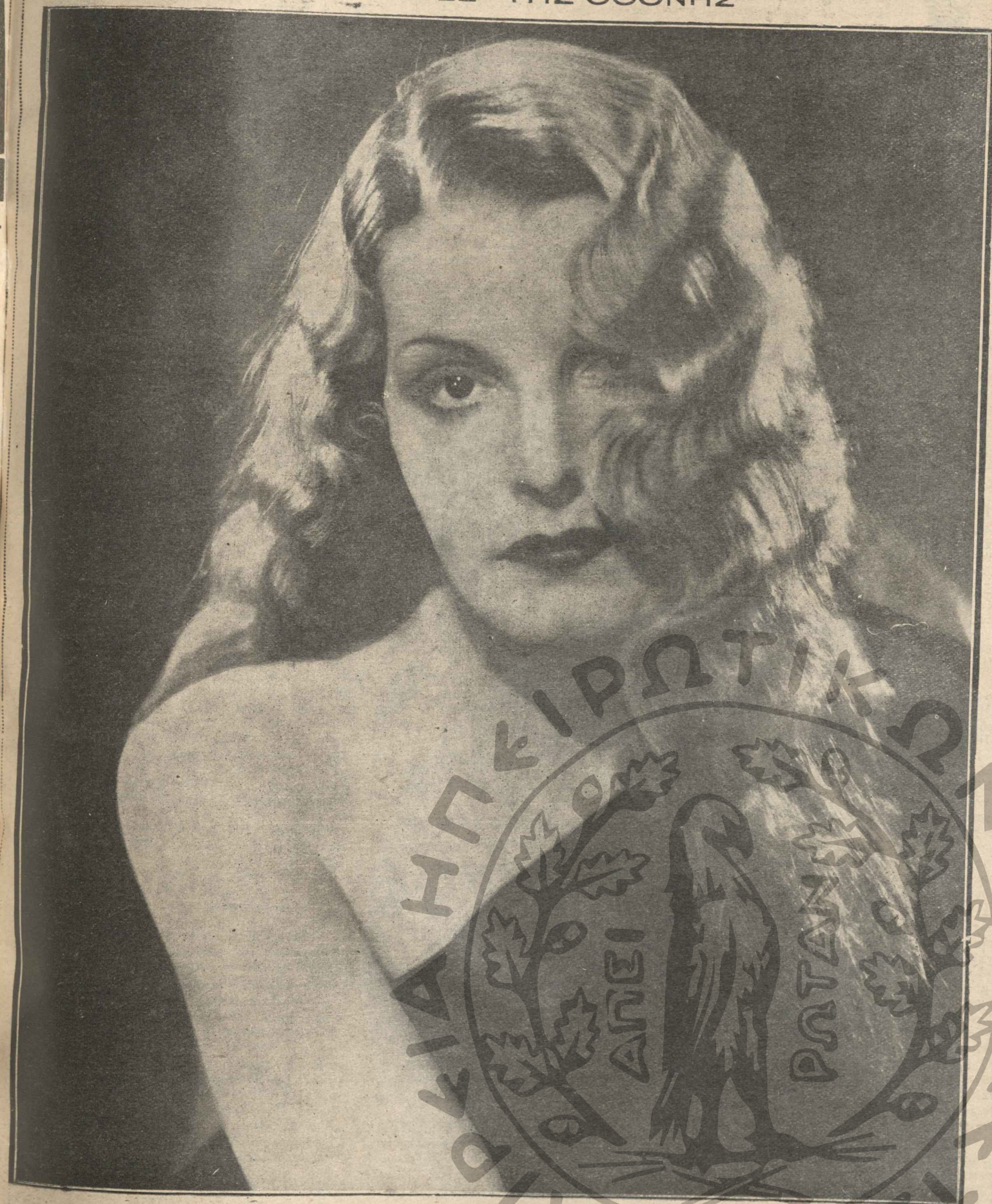
Μὴ χρον-
τριβῆτε, Κυ-
ρία μου, με-
ταχειρίσεθε
ἐν τῇ

CRÈME
SIMON

ὡς καὶ τὴν ἀρωματικὴν ὕδρα
ΣΙΜΟΝ τὸν Σά-
αρωματικὸν ΣΙΜΟΝ.

Παυλοθήνα/α

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Μύριαμ Ζόρνταν, μιὰ ἀπὸ τίς ωραιότερες θεντέττες τῆς «Φόξ-Φιλμ»

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης θι-
βλιοδέτης και ποιητής στη συνοικία του
Παρισι, είνε τρελλά ερωτευμένος με
την όμορφη Χριστίνα, την κόρη του
μεγαλοφυούς εφευρέτου και όρολογιο-
ποιού Νορμπέρ, του όποιου το κατά-
στημα καθώς και το σπίτι θρόνκεται ά-
πέναντι στο κατάστημα και την κατοί-
κία του Μασσόν. Η Χριστίνα όμως εί-
νε άρραβωνισμένη με τον έξοδαφό
της γιατρό Ιάκωβο Κοντανέν, ένα έπιστήμονα μεγάλης αξίας. Ο Μασσόν ά-
πο τη σοφία του σπιτιού του θέλει πολύ παράξενα πράγματα στο σπίτι των
Νορμπέρ, με τους όποιους δεν σχετίζεται καθόλου. Έτσι, μια νύχτα, θέλει
τη Χριστίνα ν' άνοιξη κρυφά άπ' όλους ένα ντουλάπι του δωματίου που χρη-
σιμεύει για έπιστημονικό εργαστήριο στο μνηστήρα της και τον πατέρα της
και να θάξεί από μέσα έναν όμορφο νεό — τον Γαβριήλ, ένας τον λέει—
με τον όποιο φαίνεται σαν να είνε ερωτευμένη. Έτσι εν' άπονομιαν, η Χριστίνα,
έντελώς άπροσδόκητα, έπισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του για να της δώ-
σει μερικά διδάλια. Το ίδιο έραυό δέ, ο Μασσόν από το παρατηρητήριό του, πα-
ρακολουθεί μια τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει μπροστά
στην κόρη του και τον άνθιό του, τον όμορφο Γαβριήλ. Την άλλη μέρα η Χρι-
στίνα έπισκέπτεται πάλιν τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δε-
χτεί τη θεία του βιβλιοδέτου βιβλιοθηκάριου στο μέγαρο του μαρκιζού ντε
Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο.
Έτσι όμως άνταλμυθέντα και μαθαίνει πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο,
ούτε πολύ, η ίδια η μαρκήσια Ντε Κουλτραί του λέει πως ο σύζυγός της είνε
βρυκόλακας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Πράγματι, άπάντησα στη Χριστίνα, ο πατέρας σου φέρθηκε πολύ
σκληρά στο Γαβριήλ... Νόμισα μάλιστα πως τον σκότωσε... Είνε όμως
δικαιολογημένος γι' αυτό που έκανε... Δεν μπορούσε ν' άνεχθί το ότι η
κόρη του, η όποία προσπαθεί να φαίνεται έναρετη, έκρυβε τον όμορφο
Γαβριήλ μέσα στο ντουλάπι της...

—Φτάνει ! Φτάνει ! μουμούρισε η Χριστίνα. Και αν δεν θέλετε να
σας μισώ, σάς παρακαλώ να πάψετε αυτές τις άτιμες ειρωνίες και να
μου όρκιστήτε ότι θά ξεχάσετε όσα είδατε στο σπίτι μας... Μη μου ζη-
τήσετε καν να μάθετε τι κάνει ο Γαβριήλ στο σπίτι μας, ούτε να σας
έξηγήσω το δράμα, του όποιου παρασταθήκατε μάρτυς... Τον Γαβριήλ
δεν τον είδατε μόνο έσείς, τον είδε κι' η γυναίκα που μας συγγόριζε...
Φίναρε δέ για λογαριασμό του στο μαγαζί της κυράς Βαρσκά και λέ-
ει πως είνε ένας προγεγραμμένος ξένος, που τον κρύβουμε... Μα όλ' αυτά
είνε φλυαρίες... Έμεις δεν έχουμε να δώσουμε λόγο γι' αυτόν σε κανέ-
να, παρά μόνο στην άστυνομία, αν μας ρωτήσει σχετικώς... Μα δεν σας
κρύβω καθόλου ότι το συμφέρον μας άπαιτεί να μην άνακατευτή η ά-
στυνομία σ' αυτή την υπόθεση... Αν όμως συμβεί κι' αυτό, θά την παρα-
καλέσουμε να την κρατήσει μυστική, ως την ήμερά... ως την ήμερά, φί-
λε μου, που δεν είνε ίσως πολύ μακρινή, κατά την όποια θά μπορούσε
να σας τ' άπο όλα... Έντωμεταξύ, μπορώ να βασίζομαι στην εχεμυθειά
σας...

—Βέβαια !.. Βέβαια !.. Στο κά-
τω - κάτω, ο Γαβριήλ δεν είνε και
τόσο άξιοβλαβής, μολονότι ο πατέ-
ρας σας του φέρθηκε πολύ άσχημα,
άφου έσείς τον περιτοίσατε !.. Θά
ήθελα πολύ να είμαι στη θεία του...

—Έξακολουθείτε να με κάνετε
να υποφέρω, Βενέδικτε !.. Θά έ-
φτανε να σας πω μια λέξη για το
Γαβριήλ, για να σας κάνω να σο-
πάσετε, μα το μυστικό του δεν είνε
μόνο δικό μου... Όρκιστηκα στον
μνηστήρα μου τον Ζάκ να μην πω
σε κανέναν τίποτε... Μα άς τελειώ-
νουμε με την ιστορία του Γαβριήλ...
Μπορώ να όρκιστώ σε σας, άγαπη-
τέ μου και τρυφερό μου φίλε, ότι
το άσθημά μου για τον όμορφο Γα-
βριήλ δεν ξεπερνάει τα όρια της
στοργής... Ναι, άκούμησα το κε-
φάλι μου στον ώμο του... Ναι, τα
χειλή μου άγγιξαν το μάγουλό του...
Ναι, φίλησα την όμορφιά του... Μα
άλλοίμονο !.. Άλλοίμονο !.. Ούτε
κι' αυτόν δεν μπορώ να τον άγα-
πήσω... Δεν έχει παρά την όμορ-
φιά του μόνο... Είν' ένα κεφάλι ά-
δαιανό, καταλαβαίνετε ;

—Οι ήλιθιοι είνε εύθυμοι !
φώναξε τότε εγώ, ξεσπώντας σ' έ-
να διαβολικό γέλιο. Τώρα κατάλα-
βα ! Για ν' άγαπήσετε έσείς έναν
άνδρα, πρέπει ο άνδρας αυτός νά-
χη την όμορφιά του 'Απόλλωνος,
τη μεγαλοφυία του Ζάν Κονταν-
τέν...

—Και τη φλογισμένη καρδιά του
Βενέδικτου Μασσόν !.. με συμπλή-
ρωσε η Χριστίνα με σδυμένη φω-
νή.

—Χά ! Χά ! Έκανα εγώ κι' ένα
τόνο, που γινόταν όλοένα και πιο
άγριος. Κι' όλα αυτά τα χαρίσματα

τά θέλετε στον ίδιο άνδρα ;... 'Α-
λήθεια, δεν είνε πολύ άπαιτητική...

—Βενέδικτε, Βενέδικτε, ήσυχα-
στε !.. Ποτέ δεν μου μιλήσετε έ-
τσι !.. Με τρομάζετε !..

—Ζηλεύω τον Γαβριήλ με το ά-
δαιανό κεφάλι ! φώναξε, κι' άποτο-
μα ξεσπασα σε λυγμούς, σαν παιδί
δέκα χρόνων.

Τότε η Χριστίνα έκαμε το λάθος, να με πλησιάσει
άκόμα περισσότερο, με μια ζήνη, που έδειχνε όλο της τον όγκο για
μένα... Έβγαρε μάλιστα το κεφάλι της άπάντο στον ώμο μου... Άμέσως
ξήπνησε άξαφνα μέσα μου όλος ο πόνος του ανθρώπου που δεν ένοιωσε
ποτέ τα χειλή μιας γυναίκας ν' άγγιζουν τα δικά του...

Θυμήθηκα τότε την ιστορία της όμορφης και εύφρεσάτης βασίλισσας
Μαργαρίτας, η όποια φίλησε τον άσχημότατο ποιητή 'Αλαιν Σαρτιέ, την
ώρα που εκείνος κοιμόταν. Της φώναξε λοιπόν με όλη τη δύναμη του
είναι μου :

—Φίλησέ με ! Φίλησέ με !

Η Χριστίνα άκουσε τα λόγια αυτά κι' έσκυψε άμέσως από πάνω μου.
'Η άνάσα της κι' έφλόγιζε όλόκληρο, ενώ τον άλικο στόμα της μύσωνε
σαν καρδιά πάνω άπ' το δικό μου... Νόμισα πως θά πέθαινα, πως θά
έσθωνα μονομις, πως θάβωνα κάτω άπ' τη φλόγα αυτού του φιλήμα-
τος. Μα γιατί να μην κλείσω τα μάτια μου ;... Ο 'Αλαιν Σαρτιέ τ' ά-
ελε κλειστά, ενώ τον φίλούσε η βασίλισσα Μαργαρίτα... Ναι, κι' η βα-
σίλισσα Μαργαρίτα ελε τα δικά της δάκρυα πάνω άπ' το τεταμένο
πρσσωπο του Σαρτιέ, τον όποιο τιμούσε με το βασιλικό της φιλήμα...

—Μα γιατί έκλεισες τα δικά σου, Χριστίνα, ενώ με φίλούσες ;... Μη-
πως γιατί η νύχτα είνε πολύ φωτεινή και δεν θέλεις να δής το πρόσωπό
μου ; Μήπως από ντροπή ;... Θέλω να το μάθω αυτό, Χριστίνα !.. 'Α-
ναστροφή λοιπόν τα κλειστά βλέφαρά σου, Χριστίνα, και φίλος με φο-
ρά ακόμα τον ποιητή σου... Έμπρός !.. Έμπρός !.. Όθάρρος !..

Μείνε ικανοποιημένος, Βενέδικτε Μασσόν !.. Η Χριστίνα σου άνοιξε
τα μάτια της, έπειτα από την ήλιθια διαταγή σου... Μα άμέσως ξεφύ-
γισε από αηδία !..

Η δυστυχισμένη έκανε ό, τι μπορούσε για μένα...

Μα εγώ της φέρθηκα σαν άβλιος !..

Ρίχτηκα άπάντο της κι' άρχισα να την κτυπάω σαν τρελλός... σαν
τυφλός...

Μόνο που δεν την έπνιξα μέσ' στη λύσσα μου...

Σωριάστηκε κάτω μουσολοβημένη... κι' εγώ έξάλλος έφυγα άπ' το μέ-
γαρο, έφυγα άπ' το Παρίσι και πήγα και κλειστήκα στο έξοχό μου
σπίτι, κοντά στο βάλτο με τα πένθιμα νερά...

Ήταν η πρώτη φορά που φέ-
θηκα έτσι κτηνωδώς σε μια γυναί-
κα... Μα έχω και μια δικαιολογία :
το ότι δεν άγάπησα ποτέ άλλη γυ-
ναίκα όσον αυτήν...

XIII

ΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ ΜΑΣΣΟΝ

Έδω τελειώνουν τα άπονημο-
νεύματα του βιβλιοδέτου παητού
Βενέδικτου Μασσόν.

Χάρις σ' αυτά, παρακολουθήσαμε
την άπεραντη ήθική του άδύτητα,
το ψυχικό δράμα, που του δημιούρ-
γησε η άσχημία του...

Άς δούμε τώρα τι συμβαίνει
στο έξοχό σπίτι του. Όσα έξω-
με κιόλας γι' αυτό, είνε πολύ πε-
ρίεργα.

Το Κορμπιλιέρο, όπου ήταν η βί-
βλα του Βενέδικτου Μασσόν, βράζε-
ται σε μιά όρας άόστασι με το
έξπρεζ άπ' το Παρίσι. Αποβιβά-
ται κανείς από ένα σταθμό που βλέ-
πει στη μικρή πλατεία του χωριού,
το όποιο μόλις έχει όχτακόσιους κα-
τοίκους. Για να πάν κανείς στο spi-
τι του Βενέδικτου Μασσόν, άφί-
νονται τη μικρή πλατεία του χω-
ριού, πρέπει ν' άκολουθήσουν τον κα-
νοτικό δρόμο, έπειτα να πάρη διά-
φορα λασπομένα μονοπάτια και, ά-
φου περπατήσει μισή ώρα περίπου
άνάμεσα άπ' τα καλάμια των βά-
λων, φτάνει σ' ένα γήπεδο, πάνω
από το όποιο όρθώνεται ένας δα-
συσμένος λόφος.

Το σπίτι του Βενέδικτου Μασσόν
ήταν εκεί, ανάμεσα άπ' το δασο-
μένο λόφο και το βάλτο.

Θά φαινόταν άρκετά καρεκίκο,
με τα τουβλά του και τα κίονα κε-

Ξήπνησε άξαφνα μέσα μου όλος ο πόνος του ανθρώπου, που δεν ένοιωσε
ποτέ τα χειλή μιας γυναίκας να άγγιζουν τα δικά του...

ραμίδα του, αν δεν ήταν τόσο παραμελημένο κι' αν ο κήπος του δεν
ελε μείνει τόσο άφρονιστος.

Ο Βενέδικτος ελε κληρονομήσει αυτό το σπίτι από τον πατέρα του,
ο όποιος το είχε κτίσει εκεί γιατί ήταν μανιώδης ψαράς και κτηνός κι'
επειδή στο μέρος αυτό μπορούσε να ικανοποιή και τα δύο του πάθη.

Ο πατέρας του Βενέδικτου ελε άφήσει στο γιού του μια σεβαστή
περιουσία, με την όποια εκείνος μπόρεσε κι' έκανε διάφορα καλλιτεχνικά
ταξείδια σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης. Μα από τα ταξείδια
του αυτά γύρισε σχεδόν φτωχός και άναγκάστηκε τότε να γίνη βιβλιο-
δέτης.

Ελε διατηρήσει το σπίτι του Κορμπιλιέρο, γιατί του άρεσαν η μοναξιά
κι' η μελαγχολία που το περιτοίχιζαν. Πολλές φορές πλούσιοι κτημα-
τίες των περιχώρων του ελεχαν προτείνει να το αγοράσουν, μα ο Βενέ-
δικτος άρνήθηκε όλες τις προσφορές τους.

Όσάκι ο Βενέδικτος έφτανε άπ' το Παρίσι, πήγαινε και κατέφτανε
εκεί, όπου ζούσε σαν άγριος, κάνοντας για το γούστο του μερικά καλλι-
τεχνικά δεινύματα.

Έπειτα μονομιές βαριόταν τη δουλειά του, την παρατούσε μανιασμέ-
νος κι' έτρεχε έξω στην έσοχη, ντυμένος σαν μπουκιανέρος, άγριος κι'
άπροσέγγιστος...

Το παρόδοιο όμως ήταν πως ο μπουκιανέρος αυτός ούτε κτη-
νός, ούτε φάρενε, ούτε τουφέκι ελε, ούτε κανένα άλλο όπλο... Το μό-
νο που ελε ήταν ένα σημεϊωματάριο, το όποιο έδωκε άπ' την τσέπη του
κι' έγραφε στήθος... στήθος για τον έρωτα... Γιατί ο Βενέδικτος δεν
δνειρεύταν παρά μόνο τον έρωτα... Άποκρουστικός καθώς ήταν, μι-
σοσε τις γυναίκες, αυτό όμως δεν τον έμποδίζε να τις θέλη όλες δι-
κές του...

Κάθε φορά που βρισκόταν με μια
γυναίκα, ένοιωσε την έπιθυμία ν' ά-
την δαγκώσει, πριν την φιλήσει...
Όστόσο, δεν ελε άγγίζει ποτέ καμ-
ιά γυναίκα (όπως έλεγε), κι' η
γυναίκες δεν ελεχαν διατρέξει ποτέ
κανένα κίνδυνο κοντά του (όπως βε-
βαίωνα) έξ άτίας μιας δειλιάς, που
τον παρέλε μέγρις έκμηδενίσσεως,
με την πρώτη κίνησι που θά έκανε.

Το μέρος των άπονημονευμάτων
του, που μεταφέρω εδώ, μάς δί-
νει καλά τον Βενέδικτο Μασσόν ά-
πο αυτής της άπόψεως... Μα δυστυ-
χώς γι' αυτόν... ύπηρχαν ακόμα η
έξη γυναίκες, που πήγαν στο έξο-
χό του σπίτι και που δεν ξαναφά-
νηκαν ποτέ πειά...

XIV

Η ΕΒΔΟΜΗ

Αυτές η άλλεπάλληλες έξαφάνι-
σεις ελεχαν κάνει εντύπωση σε ό-
κετους από τους κατοίκους του Κορ-
μπιλιέρο. Στην άρχη ελεχαν πάρει το
πράγμα στ' έσεται, έπειτα φηλαρή
σαν καχιότητα, μα οκό τέλος, έ-
πειδή ελεχαν πολύ καρο να δουν το
Βενέδικτο Μασσόν στο έξοχό του
σπίτι, τα ξεχασαν όλα κι' άρχισαν
να μιλούν για άλλα πράγματα.

Ένας μόνο συλλογίζταν άδιάκο-
πα τις έξαφανίσεις των έξη κορι-
τσιών, κι' αυτός ήταν ο μάριμπα
Βιολέτ.

Ο μάριμπα Βιολέτ έκανε τον ό-
δηγό στους κτηνούς που πηγαίναν
στα μέρη εκείνα. Μα ήταν χρονιές
που οι πλούσιοι κτηνοί λησιμονού-
σαν να πάνε να κτηνήσουν στους
βάτους του Κορμπιλιέρο, και τότε
ο μάριμπα Βιολέτ, μένοντας χωρίς δουλειά, γινόταν λαθροθήρας.
Δεν ελεχε έπάνω του τίποτε, που νά θυμίζει τ' άνοιξιτικό άνθος, που
άποιο έφερε το όνομα. Δεν ελεχε ούτε τη δρασιά της βιολέττας, ούτε το
άρωμά της, ούτε την ταπεινότητά της. Ήταν ο πιο κτηνησιώδης ψαράς
και κτηνός του κόσμου. Έπειτα νόμιζε πως όλος ο τόπος ήταν δικός
του και δεν μπορούσε κανείς να περσίσει από εκεί, χωρίς να τον έπιθε-
ρήσει καχιότητα από κεφαλής μέγρις ονύχων.

Ο μάριμπα Βιολέτ ντυνότανε πάντοτε με τον ίδιο τρόπο : Παλή
κιόττα βελονένια, που δεν ελεχε πια κανένα χρώμα, σακακά, άπ' τις
αναρίθμητες τσέπες του όποιο έξείχαν πάντα διάφορα κτηνητικά ό-
νεργα, ένας σέκκος στο πλευρό και το άχώριστο δίκανό του, κρημα-
μένο στον ώμο του. Ελεγε μιστάμια κίτρινα, μοιτρο γεμάτο χαρισματιά,
αυτά τεράστια, ρουθούνια φουσκωμένα άνα μικρά, μικρότάκια, πρσίνα
μάτια. Κατοικούσε τέλος σε μια καλάθα ανάμεσα στους βάτους.

Μισούσε τον Βενέδικτο Μασσόν για πολλούς λόγους. Ένας άπ' τους
πιο σπουδαίους, ήταν ότι έξ αίτίας του ελεχε χάσει μια σπάνια ευκαιρία
ν' άποκατασταθί κι' αυτός, ν' άποχτήσει σπίτι και μόνιμη εργασία...
Κι' αυτό, γιατί ο Βενέδικτος άρνήθηκε να πουλήσει τη βίβλα του σ' έναν
πλούσιο ειπατηρίδη, ο όποιος θά έγκαθιστούσε εκεί τον μάριμπα Βιολέτ
ως γενικό έπόνη της περιοχής. Ο ειπατηρίδης αυτός δεν ήταν άλλος
άπό τον μαρκήσιο ντε Κουλτραί, ο όποιος, σαν πραγματικώς μεγισάν
του παλιού καρού, ήθελε να προσαρτήση στον πύργο, ο όποιος βρισό-
ταν άπ' την άλλη μεριά της κοιλάδας, όλα τα χτήματα της περιοχής.

Ο μάριμπα Βιολέτ μάλιστα, κατ' έντολήν του μαρκησιού, ελεχε πει-

μιά μέρα στο Βενέδικτο για να τον βολιδοσκοπήσει σχετικώς. Μα έκαί-
νος τον πέταξε έξω άπ' την πόρτα του σαν κλέφτη, πριν ακόμα προ-
φέρει καν το όνομα του μαρκησιού. Δεν τον ελεχε άφήσει να πη ούτε δέκα
λόγια... Κι' από τότε ο μαρκήσιος έπαψε να ενδιαφέρεται γι' αυτή την
υπόθεση...

Και πριν από την έξαφάνισι των έξη γυναικών, ο Βενέδικτος Μασσόν
ήταν για το μάριμπα Βιολέτ το πιο μεγάλο μυστήριο της φύσεως... Μα
δταν έγινε κι' αυτό, ο λαθροθήρας έλεγε συχνά για το βιβλιοδέτη :

—Αυτός ο άνθρωπος ζει μέσα στο έγκλημα...
Μια βδομάδα λοιπόν μετά την ήμερα που ο Βενέδικτος ξαναγύρισε
στο Κορμπιλιέρο, έπειτ' από το έπεισόδιό του με την Χριστίνα, ο μάριμπα
Βιολέτ μπήκε στο πανδοχείο του «Πράσινου Δέντρου», της κυράς Μούς,
έξαφρητικά ταράμενος :

—Τι έχεις σήμερα, μάριμπα Βιολέτ, που είσαι έτσι ; Θέλεις ένα πο-
τήρι να πης ;...

—Δάσε μου να πιω, κυρά Μούς, και θά τα μάθης όλα. 'Η έβδ ο μ η
έφτασε !..

—Ποιά έβδομη ;

—Μα κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις ;... 'Η έβδομη γυναίκα έφτασε
στο σπίτι του Μασσόν... Μα θά χαθί κι' αυτή, σαν τις άλλες, κι' ούτε
θα ξαναγίνη λόγος για την τύχη της...

—Δεν με πιστεύεις λοιπόν πως χάθηκαν, πως έξαφανίστηκαν ; Έκανε
πεισιμηνός ο λαθροθήρας. Καλά ! Εγώ θά σου φέρω μια μέρα την
άπόδειξι ότι έγιναν άφαντες.

—Τότε — έλεπε, γελώντας πάντα,
η καλόκαρδη ξενοδόχα — πρέπει ο
κ. Μασσόν να τις κρύβη κάπου, έ-
κτος άν τις τρώει... Άφρητά τα α-
τά, μάριμπα Βιολέτ... Όλες αυτές
η γυναίκες θά πησαν το τραίνο και
θα ξαναγύρισαν στο Παρίσι...

—Άστεϊεύστε ;... Δεν έπληαν
καθόλου το τραίνο... Αυτό το ξέρω
καλά !..

—Τότε, θά ξαναγύρισαν με τα
πόδια... Άφου μου λες πως ο κ.
Μασσόν είνε τόσο άσχημος, φαντά-
ζομαι ότι θά τους προκαλέσει φόβο
και θάφνηγαν, άφηνοντάς τον...
—Ναι, σ' αυτό έχεις δίκιο... Τις
έκανε να νοιώθουν φόβο...

—Σου το ελεαν ;...

—Μου το ελετε η τελευταία, η ό-
ποια έμεινε κοντά του περισσότερο
άπό τρεις βδομάδες. Ναι, μπόρεσα
να μιλήσω μαζί της, και μου διη-
γήθηκε πολλά πράγματα για τον
Μασσόν...

—Και πως, άφου τον φοβότανε,
έμεινε κοντά του τρεις βδομάδες ;
—Έμεινε κοντά του άκριβώς για-
τί τον φοβότανε... Μα κι' αυτή έ-
ξαφανίστηκε σαν τις άλλες...
—Ίσως νά έπέστρεψε στο Πα-
ρίσι !

—Οχι ! Φοβότινα να μάθω... έ-
πε ο μάριμπα Βιολέτ. 'Η άλήθεια
ελεγε ότι ήξερα τ' όνομά της και ότι
θα μου ήταν εύκολο να πληροφορη-
θώ που έμεινε... Μα δεν την ξανά-
δε κανείς από τότε... Την έλεγαν
Κατερίνη Μπέλ κι' ήταν η όμορ-
τερη γυναίκα που γνώρισα στη ζωή
μου... Αν μου το έηπύσε, θά την
έκανα ν' άπαλλαγί μια για πάντα
από τον Βενέδικτο της... Όταν της
προτομήρησα ήταν, θυμάμαι, βρά-
δυ. Τριγυρούσα τότε έξω από το
έξοχό μου...

Μόνο που δεν την έπληξα, μέσ' στη λύσσα μου...

έξοχό σπίτι... Σαφνικά είδα μια σκιά να φεύγει από το σπίτι τρέχον-
τας... Την ίδια στιγμή η πόρτα ξανάνοιξε και παρουσάστηκε στο κα-
τώφλι ο Βενέδικτος, κρατώντας με έκτεντική φωνή :

—Κατερίνη !.. Κατερίνη !..
—Μα η Κατερίνη στάθηκε άκίνητη, κνημένη πίσω από μερικές τοι-
ανταφυλιές. Μια βήματα μακριά μου, χωρίς όμως να άποπεινεται την
παρουσία μου... Σε λίγο ο Βενέδικτος άρχισε να φωνάζει και πάλι την
Κατερίνη, με θρομένο τόνο αυτή τη φορά. Τέλος, βλέποντας ότι δεν
έπαινε καμιά άπόκρισι άπ' την νεαρά γυναίκα, ξανάκλεισε με δύναμη
την πόρτα. 'Η Κατερίνη σηκώθηκε κι' έτρεξε προς το σταθμό. Την έκο-
λούρησα και σε λίγο την έφτασα σ' ένα εκσπενό σημείο του δρόμου.

—Μη φοβόσαστε τίποτα ! της ελεπα. Είμαι κοντά σας, για να σας
πρσπατηνίσω... Δεν με άναγνρίζετε ; Είμαι ο μάριμπα Βιολέτ, ο ά-
νοστούλακας... Τι σας έκανε πάλι αυτός ο έλεεινός ;

—Άπολύτως τίποτα !.. μου άποκρίθηκε η Κατερίνη. Μονάχα που
μου προσέειν φόβο... Κατά τ' όλα, είνε πολύ ευγενικός μαζί μου...

—Δεν μπορέσα να συγκρατήσω ένα σαρκαστικό γέλιο.
—Είσαι η έκτη γυναίκα, υπήρξα, με την όποια ο άνθρωπος αυτός
φέρθηκε πολύ ευγενικά... Και όμως όλες αυτές η γυναίκες έχουν έξα-
φανιστεί άπ' τον κόσμο...

—Μου το ελετε και μόνος του.

—'Η γυναίκες αυτές έξαφανίστηκαν μέσα σε έξιμισ τέσσερες ώρες...
σε δύο ή το πολύ τρεις μέρες... Έσείς είσαστε κοντά τον όχτώ μέρες
τώρα... Κάνετε, βλέπω, μεγάλη ύπομονη.
(Άκολουθεί)

Μόνο που δεν την έπληξα, μέσ' στη λύσσα μου...

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΥΕΜΕΝΗΣ

γυναίκες δεν μπορούσαν να τραβήξουν τα βλέμματά τους από πάνω του κι' άφινανε να ξεχειλίζουν τα σταμνιά τους στη θρύσι.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅμως ὁ φτωχὸς νέος ἦ-
ταν περίλυπος. Σαπλωμένος ἀπάνω στὴν
ἄμμο, καταριότανε τὴν τύχη του. «Οἱ οἱ
πλούσιοι νέοι τοῦ χωριοῦ θὰ συναγωνίζον-
τουσαν στὴ μεγάλη καμηλοδρομία, ἐνῶ αὐ-
τὸς ποὺ μπορούσε νὰ δαμάσῃ καὶ τὶς πιὸ
ἄγριες γκαμήλες καὶ τὰ πιὸ ἀτίθασα ἄλο-
γα, δὲ θὰ ἐλάβαινε μέρος. Δὲν θὰ μπορούσε
λοιπὸν ὁ Ὑαζὺ, νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά του
στοὺς ἀρχηγούς τῶν φυλῶν καί, πρὸ παν-
τὸς, στίς νέες κοπέλλες, ἡ ὁποῖες καθὼς
θὰ περνοῦσαν ἡ γκαμήλες ἀπὸ μπροστὰ τους
θὰ κατεβάζανε τοὺς φρετζέδες τῶν καὶ
θὰ δείχνανε τοὺς νέους, τὰ ὡμορφα πρό-
σωπά τους. Δὲν μπορούσε—ἀλλοιμονο—νὰ
συναγωνισθῇ κι' αὐτός, γιατί δὲν εἶχε οὔτε
μὴ γκαμήλα.

«Ἀξάρνα, ὁ Ὑαζὺ ἄκουσε ἑήματα πλάι
του, καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι του εἶδε τὸν
Ἀσάμ, ἕναν συνομήλικό του νέο, πολὺ πλού-
σιο, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαποῦσε καθόλου.

—Ὑαζὺ, εἶπε ὁ Ἀσάμ, μόλις πῆγε κον-
τὰ στὸν περίλυπο νέο, πρέπει νὰ τρέξω σή-
μερα μὲ τὴν γκαμήλα μου, γιατί ἡ κόρη τοῦ
Ῥοδῶν, ἡ πανώμορφη νέα ποὺ εἶνε γνωστὴ
μὲ τὸν ὄνομα «τὸ ροδὸν τῆς Ὑεμένης» δὲν θέ-
λει νὰ γίνῃ γυναῖκα μου, ἂν δὲν ἔρθω πρῶ-
τος στὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ ἐγὼ ζαλιζομαι καὶ
δὲν ἀντέχω στὸ τρέξιμο.

—Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Ὑαζὺ, χώνοντας τὰ
δάχτυλά του μέσα στὴν ἄμμο, γιὰ νὰ κρύ-
ψῃ τὴν τρεμουλία του.

—Ἄν θέλῃς, ξανᾶπε ὁ Ἀσάμ, νὰ τρέξῃς
ἐντὶ τῆς θέας μου κι' ἂν κατορθώσῃς νὰ
ρθῇς πρῶτος, θὰ σοῦ χαρίσω τὸ πόδι μου,
τὸ μανδύα μου καὶ τὴν ἄλσασπρη γκαμήλα
μου. Θέλεις;

—Ὅλῳ! φώναξε μὲ μιὰ ὑπόκωφη φω-
νὴ ὁ Ὑαζὺ.

μέσα στὴ σκηνὴ τοῦ φυλάρχου καὶ εἶπε:

—Ὅλῳ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν κόρη σου
Ὀδάρταν, τὸ «Ροδὸν τῆς Ὑεμένης» γυναι-
κα μου.

—Τὸ «Ροδὸν τῆς Ὑεμένης» τοῖμας νὰ
ζητήσῃς!... Τρελλάθηκες! τοῦ ἀπάντησε
κυττάζοντάς τον μὲ οἶκτο ὁ φυλάρχος.

—Ναί, ξανᾶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ νέος.
Τι θέλεις γιὰ νὰ μοῦ τὸ δώσῃς;

—Ρωτᾶς... Θέλω νάχῃς μυαλό γιὰ σένα
καὶ γιὰ μένα γκαμήλες! Πολλὲς γκαμήλες!
—Θὰ ἔχω! φώναξε μὲ πεποίθησι ὁ
Ὑαζὺ.

Καὶ μὲ τὴν καρδιά του γεμάτη ἀπὸ πόνο
ἐγῆκε ἀπ' τὴ σκηνὴ τρέχοντας, πῆγε καὶ
στάθηκε μπροστὰ στὴν Ὀδάρταν, ἡ ὁποία
ἦταν περιτριγυρισμένη ἀπ' τὶς ἄλλες κο-
πέλλες καὶ τῆς εἶπε:

—Ἡ καρδιά μου, ὦ «Ροδὸν τῆς Ὑεμέ-
νης», θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ. Ἐλα σὲ τὴν θρύ-
σι νὰ τὴν ἀκούσῃς.

Ἡ νέα τὸν ἀκολούθησε, χωρὶς νὰ τοῦ ἀ-
ποκριθῇ. Κι' ὅταν φτάσανε στὴ θρύσι, ὁ
νέος τῆς ξανᾶπε:

—Ἐτρέξα στους ἀγῶνες ἀντὶς γιὰ τὸν
Ἀσάμ καὶ εἶδα τὸ ὄρατό σου πρόσωπο. Σὲ
εἶδα καὶ μοῦ φάνηκες σὰν ἕνα δέντρο μὲ
ὡρμούς καρπούς, μέσα στὴν ἔρημο. Ἡ ὑ-
πόθεσί σου ἀγάπη καὶ τὸν πόνο σου, οἱ λεχτι-
νὰ. Ὁ πατέρας σου ὅμως γέλασε μὲ τὴν
φτώχεια μου, ἔγινε τοῦ εἶπ' τὸν πόνο μου.
Θὰ φύγω, λοιπὸν, μακριὰ καὶ θὰ ξαναγεν-
νῶμαι.

σο ὅταν θὰ ἔχω γκαμήλες γιὰ κείνον καὶ
δάχτυλά καὶ βραχιόλια γιὰ σένα... Θὰ μὲ
περιμένῃς, ὦ «Ροδὸ τῆς Ὑεμένης»;

—Ὅα σὲ περιμένω! τοῦ ἀπάντησε χαμη-
λώνοντας τὰ βλέμματά της ἡ Ὀδάρταν.

—Δὸς μου, λοιπὸν, ἄνθος τῆς ἀγῆς μου,
δὸς μου νὰ πῶ λίγὸ νερὸ μέσα στίς ροδά-
λες χοῦφτες σου, τῆς εἶπε τότε τρέμοντας
ὁ Ὑαζὺ.

Ἐκείνη γέμισε τὶς χοῦφτες της νερὸ κι'
ἀφοῦ ἐκείνος εἶπε λίγὸ, τῆς εἶπε:

—Πῆς τώρα κι' ἐντὶ σοῦ ἀποδοῖμαι.
Ἐκείνη ἔφερε τὶς χοῦφτες της σὰ χεί-
λη της καὶ οὐρνήξε ὅσο νερὸ εἶχε ἀφήσει
ὁ ἀγαπημένος της, ἀλλὰ μιὰ σταγόνα ἔστα-
ξε ἀπ' τὰ δάχτυλά της καὶ κύλησε ἀπάνω
στὸ λακκάκι τοῦ λαμποῦ της.

Κι' ἐκείνος ἐλπιόταν τὴν, αἰσθάνθηκε
μιὰ γλυκιά ἀνατριχίλα νὰ περνᾷ τὸ κορμί
του καὶ ψιθύρισε μὲ τρεμάμενη φωνή:

—Δὸς μου, χορὸν μου ἐλπίδα, δὸς μου,
σὲ παρακαλῶ, τὸ κοράλλιο περιδέραιό σου,
ποὺ χάνεται ἡ λαμπράδα του μπροστὰ στὴν
ὡμορφιά σου!...

Ἐκείνη, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ, τοῦ τὸ ἔ-
δωσε. Ὁ Ὑαζὺ, μόλις τὸ πῆρε στὰ χεῖρά
του, τ' ἀκούμπησε ἀπάνω στὰ χεῖλη του κι'
ὅπως αἰσθάνθηκε τὴν ἐνδοιά τῆς σάρκα
τῆς νέας, ἀρχισε νὰ τρέμῃ. Κι' ἀμέσως ὅ-

στερα ἔφυγε, γρήγορα-γρήγορα, γιατί φοβή-
θηκε μήπως κάνει καμιά τρελλιά, πᾶνω
στὸ φλόγισμα τῆς ἀγῆς του.

Πέρασαν χρόνια ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε
ὁ Ὑαζὺ, γιὰ νὰ πᾶν σὲ μακρινὲς χώρες νὰ
πλουτίσῃ, ὅταν μιὰ φεγγαρόλουστη βραδιά,
ποὺ ἡ ἄμμος ἐλαμπε ἀπ' τὴ δροσιά, ἔφτασε
ἐνα μεγάλο καραβάνι στὴν κατασκήνωσι τῆς
φυλῆς τοῦ φυλάρχου Ῥοδῶν.

Ὁ κύριος τοῦ καραβανιοῦ, ἕνας ἄντρας
μὲ μεγάλα μάτια, μὲ οὐτιδωμένο μέτωπο
καὶ βαθουλωμένα μάγουλα, μόλις ἔφτασε
μπροστὰ στὴν σκηνὴ τοῦ Ῥοδῶν, κατέβηκε
ἀπ' τὴν γκαμήλα του, μῆλκε μέσα στὴ σκηνή
τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ φώναξε:

—Μὲ ἀναγνωρίζεις, ἀρχηγέ μου;... Εἶ-
μαι ὁ Ὑαζὺ, ὁ γυιὸς τοῦ Ὁῶ. Σοῦ ἔφερα
ἕνα καραβάνι, ποὺ δὲν τὸ φαντάστηκες ποτε
καὶ δὲν τὸ εἶδες στὸ δνειρό σου. Ποῦ εἶνε
ἡ κόρη σου;

—Πέθανε! τραύλισε ὁ γέρος κι' ἀναστε-
ναξε μὲ πόνο.

Ὁ Ὑαζὺ, μόλις ἄκουσε τὸν τρομερὸ αὐτὸ
λόγο, πέτρωσε!...

Κι' ὅταν τέλος συνήλθε κάπως, τυλίχτηκε
σφιχτὰ στὸ χροσοκέντητο μανδύα του καὶ εἶ-
πε στὸν γέρο Ῥοδῶν:

—Ἐλα νὰ μοῦ δείξῃς τὸν τάφο της.
Προχωρώντας σιωπηλοὶ οἱ δύο ἄνδρες
φτάσανε σ' ἕνα ὕψωμα ἀπὸ ἄμμο, στὸ ὅ-
ποιο τὴν κορυφὴ ἦταν σημενιὰ μιὰ ψηλὴ
λευκὴ πέτρα.

—Νὰ ὁ τάφος τῆς κόρης μου! εἶπε ὁ
Ῥοδῶν στὸν Ὑαζὺ.

Κι' ἔφυγε.

Ὁ Ὑαζὺ ἔπεσε μπρούμυτα ἀπάνω στὸν
τάφο κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ μὲ μαύρα δάκρυα,
χαϊδεύοντας τὴν πέτρα καὶ φιλώντας τὴν
ἄμμο.

Ἐνῶ ὅμως ἔκλαιγε τὴ χαμένη του ἀγα-
πῆ, ἐνοιόσε ἕνα χέρι ἀπάνω στὸν ὦμο του
καὶ μόλις σηκώθηκε εἶδε μιὰ μικρὴ κοπέ-
λα, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, δυστυχισμένε, ὅτι κλαῖς καὶ
σπαρταρᾷς ἀπάνω σ' ἕνα τάφο ἀδελφῆς;
Ἡ ἀδελφὴ μου, ποὺ σ' ἀγαποῦσε, δὲν πέ-
νε!... Ζῇ καὶ δὲν μορεῖ παρὰ νὰ σ' ἀγα-
πᾷ ἀκόμη. Τῆς εἶπαν ὅτι σκοτώθηκε ἀπὸ
νὰ σὲ μιὰ μάχη καὶ τὴν παντρεύσανε μὲ τὸν
Ἀσάμ. Κι' αὐτὸς ἀπ' τὸν φόβο του μὴν ἐξ-
ναγερῆς, τὴν πῆρε καὶ πῆγε στὴν φυλὴ
τῶν Χόρντ, σὰ δουνὰ τῆς Χελτῆς. Τὸν
τάφο αὐτὸν τὸν ἔκανε ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ
σὲ ξεγελάσῃ. Πήγαίνε, λοιπὸν, νὰ τὴν ἐρῇς
καὶ μὴν κἀθεσαι καὶ κλαῖς ἴδια.

Ὁ Ὑαζὺ, χωρὶς νὰ ζυγίσῃ τοὺς ἀνθρώ-
πους του, πηδῆξε ἀπάνω στὴν γρηγορότερη
τοῦ γκαμήλα κι' ἔφυγε, φωνάζοντας ἀπὸ
μακριὰ στὴν ἀδελφὴ τῆς ἀγαπημένης του:

—Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ, κοπέλα μου,
τόσες χαρές, ὅσες λύπες δοκίμασα ὡς τώρα!

Δέκα μέρες καὶ δέκα νύχτες ταξίδευε
κατὰπάνω ὁ Ὑαζὺ. Γιὰ νὰ πᾶν κοντὰ
στὴν ἀγαπημένη του, περιφερόντο καὶ τὰ
καυστικά λιποῦριά τοῦ μεσημεριοῦ καὶ τοὺς
καταστροφικοὺς ἀνέμους. Πέρασε ὅμοια
νύκτες ἐρήμων καὶ ἀποκρημνὰ βουνά. Τὰ βου-
τια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸν πυρετό, τὰ χεί-
λη του ξεραθῆκαν κι' ἡ πληγὴ ποὺ εἶχε
πάρει στίς μάχες ξαναοῖζανε. Κι' ὅμως ὁ
Ὑαζὺ δὲν ἔκανε οὔτε ἕνα σταθμό! Τίς
ἐφτασε σὲ μιὰ δασὶ τῆς Μεγάλης Ἐρήμου,
ὅπου ἦταν κατασκήνωσις ἡ φυλὴ τῶν
Χόρντ!

Ὅταν ὁ Ὑαζὺ, μισοπεθαμένος ἀπ' τὸ θε-
σανιστικό ταξίδι του, μῆλκε μέσα στὴν
σκηνὴ τοῦ Ἀσάμ, ἔβηκε μιὰ γυναῖκα νὰ
κλώθῃ. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ Ὀδάρταν,
μὰ δὲν τὸν ἀναγνώρισε ποῶς ἦταν.

—Καλὴ νυχτὰ, ὑποφώνη! Δὸς μου, μὲ
παρακαλῶ, νὰ πῶ, τῆς εἶπε ὁ Ὑαζὺ, τὸ
στρατολάτῃς.

Ἐκείνη σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἀπὸ τὸ
σπλαχνία, τοῦ ἔδωσε ἕνα δοχεῖο γεμάτο γα-
λά τῆς γκαμήλας.

Ὁ ἔξνος, ἀφοῦ ἔπε ἀρετὸ δινόντάς της
πίσω τὸ δοχεῖο, τῆς εἶπε, κυττάζοντάς της

Δειπνᾷτε λιτὰ μὲ
τὴ γοηυλὰ μητέρα της. Ἀργοὺν ν' ἀποφᾶ-
νε. Χωρισμένες ἀπ' τὴ σκληρὴ ὀλοήμερη
ἐσιопλῇ, ἀνταμώνουν μόνο τὸ βράδυ στὸ
τραπέζι.

Ἐνῆα σημαίνει τὸ παλὸ ρολόγι τοῦ τοί-
χου. Ἡ στοργικὴ Ζοζεφὶν γύρνει τὴ μητε-
ρὸν της, τὴν ἐσπλύνει στὸ κρεβάτι νὰ
κοιμηθῇ, κι' ἐπειτα ἐστρώνει τὸ τραπέζι...

Ἀνάξια κυλοῦν στὸ δρόμο, ὀδηγώντας
τοὺς εὐτυχημένους πλουσίους στὰ θέατρα
καὶ στὰ νυχτερινὰ κέντρα. Τὸ πλεῖστον ἀν-
δρόγυνο Φλαμέν κατεβαίνει τὶς σκάλες μ' ἕ-
να φανάρι ἀναμμένο στὰ χεῖρά, πηγαινόντας
σὲ κάποια βεγγέρα.

Παύσανα δὲν ἔχει νὰ πᾶν ἡ φτωχολοῖα Ζο-
ζεφίν. Οὔτε τὸ ταπεινὸ της μεροκάματο,
οὔτε ἡ κοινωνικὴ της ἀσχέσις, τῆς ἐπιτρέ-
πουν νὰ προσφέρῃ στὸν κατακοιτασμένο
ἐκτετοῦλη της μιὰ διασκεδάσι ἀνακουφιστι-
κὴ, ἐπειτα ἀπ' τὸ ὀλοήμερο σκύψιμό της στὸ
βελόνι.

Παράξενο, ὅμως. Δὲν τὴν νοιάζει καθό-
λου αὐτὸ, κι' οὔτε νοιώθει στὴν ἀγνὴν καρ-
δούλα της ζήλεια ἢ φθόνον γι' αὐτοὺς τοὺς
προνομίους ἢ θνητοὺς, ποὺ διαρκῶς μπο-
ροῦν νὰ διασκεδάσουν τὴ χροσομένη πλῆθι
τους...

Ἰσα-ῖσα αὐτὲς τὶς ὥρες ἀκριβῶς τῆς
μοναξιάς χαίρεται καὶ λαχταρεῖ ἡ ξανθοῦ-
λα ἡ Ζοζεφίν.

Γιατί; Παρακολοῦθετε μας, καὶ θὰ σᾶς
τὸ πούμε.

Εἶπαμε, λοιπὸν, ὅτι ἡ κοινωλιτισμένη ἀπ'
τὰ δάσανα τῆς στερεωμένης ζωῆς κι' ἀπ' τὶς
τραχιεῖς ἐξενδουλειὲς μητέρα τῆς Ζοζεφίν,
κοιμᾶται τώρα ἀνασταντικά στὸ κρεβάτι καὶ
τῆς. Ἡ κόρη της θεοβαλίνεται γι' αὐτὸ, τῆς
φιλάει ἐνλαβικά τὸ ξαρωμένο καὶ χλωμὸ
πρόσωπό της, βάζει μὲρὸς στὸ πλαγιασμένο
της κεφάλι ἕνα παραβάν—γιὰ νὰ μὴν ἐνο-
χλῇ τὸν ὕπνο της τὸ φῶς τῆς λάμπας—
κι' ὅσοι τῆς τρέχει μὲ λαχτάρα στὸ σιντάρι
τῆς σφονδριόρας της...

Βγάζει ἀπὸ κειμέσα, μὲ ἀπειρὴ προσοχῇ,
κατάματα:

—Σὲ παρακαλῶ, κάνε μου τὴν χάρι νὰ
πῆς ὅτι ἀπομένει!...

Τότε ἐκείνη τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως, φέ-
ρ' ἄλκας στὴν θυμῆσί της τὰ λόγια ποὺ τῆς
εἶπε ἄλλοτε στὴ θρύσι ὁ Ὑαζὺ. Ἀρχισε,
λοιπὸν, νὰ κλαίῃ μὲ μαύρα δάκρυα καὶ νὰ
τοῦ φιλῇ τὰ χεῖρα.

—Ὀδάρταν μου, δὲν εἶμαι καλὰ, δὲν μπο-
ρῶ νὰ βασταχθῶ στὰ πόδια μου, θολώνουν
τὰ μάτια μου, θέλω νὰ ἰσηχάσω!... τῆς ψι-
θύρισε μὲ μισόσβυστη φωνὴ ὁ Ὑαζὺ.

Καὶ στριχίχτηκε στὸν ὦμο τῆς ἀγαπημέ-
νης του.

Ἐκείνη τὸν ὀδήγησε στὸ κρεβάτι της
κι' ἀφοῦ τὸν ἔβαλε νὰ πλαγιασθῇ, τοῦ εἶπε:

—Τι θέλεις, ἀγαπημένε μου, γιὰ νὰ συ-
νέχῃς καὶ νὰ γίνῃς καλὰ;

—Τὸ περιδέραιό σου, μουρμουρίζει μὲ κό-
πο ὁ Ὑαζὺ.

—Ἐδῶ εἶνε! φώναξε τρέμοντας ἡ Ὀδαρ-
τὰ, κι' ἔγειρε ἀπάνω του, ξεσκεπάζοντας
τὸν ἄσπρο λαμποῦ της.

—Ροδὸ τῆς Ὑεμένης, ψιθύρισε ἐκεί-
ναι, σ' ἀγαπῶ!...

Κι' ἀκούμπώντας τὰ χεῖλη του στὸν λα-
μποῦ τῆς Ὀδαρτὰ, ξεψύχησε!...

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ

μὲ κατανυκτικὴ συγκίνησι, μιὰν ἀσπρη ἔ-
ξωμη τουαλεττίτα, γεμάτη μονοσελίνες καὶ
δαντέλλες, καὶ καθίζοντας μπρὸς στὸ τραπέ-
ζι—μὲ ἀνεδαρμένο τώρα πῶς ψηλὰ τὸ φν-
τῆλι τῆς λάμπας—ἀρχίζει νὰ τὴν κυττά-
ζῃ, μὲ ματιὰς περιπαθεῖς καὶ βουρκομένες:

Εἶνε τὸ νυφικό της!...

Θεὸ μου, εἶνε δικό της, ὀλοδικό της
μάλιστα τώρα, αὐτὸ τὸ νυφικό. Ἀφοῦ ἴσαμε
τώρα ἔφαγε τόσα νυφικά, γιὰ τόσες κομ-
ψὲς νυφούλες, ἦρθε ἐπιτέλους κι' ἡ σειρά
τοῦ δικῆς της...

Μέρες πολλὲς—ἡ μάλλον βραδεῖς πολ-
λές—ἔχει ποὺ καταπνέεται μ' αὐτό.

Μονάχα κάθε βράδυ, κι' ὅταν τὸ μεροδύ-
λι της τελειώσῃ στὸ μοδιτοράδικο ποὺ ἐργά-
ζεται, ἡ καὶ μένη μπορεῖ καὶ πέφτει μὲ δίπα
στὸ νυχτερί!...

Μονάχα τότε τὰ τρεμάμενα δαχτυλάκια της
μπερσοῦν κι' ἀπαλοχαϊδεύουν μὲ λατρεία τὸ
ὀλόλευκο νυφικό της, μονάχα τότε ξεφεύγει
ἀπ' τὴ συγκίνησι ἡ δαχτυλήθρα ἀπ' τὸ δά-
χτυλό της, καὶ μονάχα τότε ἡ Ζοζεφίν—αὐ-
τὴ ἡ τόσο ἐπιτήδεια καὶ σέβητη ἐργατοῦλα
—δυσκολεύεται καὶ τὴν κλισιὴν ἀκόμα νὰ
περᾷ στὸ βελόνι, δακρυομένη καθὼς εἶνε
ἀπ' τὴν κρυφὴ λαχτάρα της...

Τὶ φόβο ποὺ πῆρε τὶς προάλλες, Θεέ μου!
Νόμιζε πὼς τὸ λείκιμα ἀπερῶντα αὐτὸ
τὸ ἄσπιλο κι' ὀλόλευκο σὰν κείνο «στέν»
τοῦ νυφικοῦ της. Μὰ πρόσεξε καλύτερα κι'
εἶδε—ὦ, σ' εὐχαριστῶ, Παναγίτσα μου!—
πὼς ἡ σκέυρα ἐκείνη κηλίδα ἦταν ἀπὸ ἕνα

Στενάει μὲ ἀδίστητὴ μαλαχολία, ἡ καὶ με-
νούλα ἡ Ζοζεφίν. Νοιώθει ἀδύνατο στὸ βά-
θος τῆς ἀλλοκίης καρδιάς της, τὶς ἀσπλα-
χνες παρτίδες ποὺ μὰς στήνει ὑπόπλα ἡ Μοῖ-
ρα στὴ ζωὴ, ἀφοῦ πρῶτα τὶς στολίζει προ-
δοτικὰ μὲ ἀφθονα φανταχτερά στολίδια, γιὰ
νὰ πλανήσῃ ἐυκολώτερα τὶς ἀδύνατες ὑπά-
ξεις μὲς!

Πρῶτῃ, μιὰ ὑπέροχη, μιὰ δνερνική ὀπα-
σία περνᾷ ἀπ' τὴ μονοασημένη ματιά της:

—Μιὰ ὀλολευκὴ τουαλέτα γάμου... Τὸ ἴ-
διο νυφικό της, δηλαδή... Τὸ ἔχει φορεμέ-
νο πεῖ... Πλαῖ τῆς στέκει ἕνα ὡμορφο, δυ-
νατὸ παλληκάρι... Εἶνε ὁ Μαρσέλ της... Ἀνὸ
λαμπάδες ἀναμμένες... Ἐγὼς συμπαθητικὸς
γεροπαπᾶς... Καὶ τὰ λόγια του ἀνηχοῦν
ζωηρὰ στ' αὐτιά της: «Ἐδῶλον, παιδιά
μου, τὴν ἱερὴ ἐνοσί σας... Ζῆστε εὐτυχι-
σμένοι!»...

Μιὰ δευτέρη ὀπτασία τώρα:

—Τὰ μοσχοδίστικα... Ἐνα χαριτωμένο
κουφάκι... Ὀλόλευκες φασκιές... Ἀσπρὲς
καλτσὲς παχουλοῦ μπεμπέ... Τοῦ λατε-
νοῦ τῆς μητέρας... Τοῦ σπλάγνου της... Ὡ,
τί εὐτυχισμένη μητέρα ἡ Ζοζεφίν, καθὼς
κύσει τώρα ἐπάνω στὴν κοῖνη τοῦ μο-
ροῦ της! Τὰ πρῶτα γέλια του... Τὰ πρῶ-
τα ἑήματα του... Τὰ τραυλιτὰ λογάκια του...
Τὶ ὡμορφη ζωὴ!...

Μιὰ τρίτη ὀπτασία:

—Ἐνα ταμπεράκι... Ὅχι ἀνοιχτὰ καὶ χα-
ρομένο χρώμα, πρὸς Θεὸν!... Ποῦ δε-
εῖ καὶ καρδιά γιὰ τέτοια... Ἀρρώστειες...
Ἀναδουλεῖς στὸν οἰκονομολόγῃ... Στερε-
σεις καὶ χαροπαλέμα στὴν νοικοκυράλη Ζο-
ζεφίν... Κακοστράτευμα ὁ γυιὸς... Ἡ ἡ-
λαρρομένη ἡ κόρη... Πίκρες... φαρμάκια...
δάσανα... ΖΩΗ!...

Καὶ τετάρτη ὀπτασία:

—Ἐνα πένθιμο φρόνισμα... Ὀλόμαυρα
κορμιά... Κόρησι δική της—τὸν γυιὸ τὴν
κόρη, τὸν σῦνο;—ἀγκάλιασε ὁ ΘΑΝΑ-
ΤΟΣ!

Ξυπνᾷ ἡ κατακοιτασμένη Ζοζεφίν. Πε-
ρασμένα πολλὰ—παραμυλὴ μάλιστα—τὰ με-
σανύχτα, ἡ τέσσερες ὀπτασίες τὴν τάρσαν
τὴν καὶ μένη. Ὅσοις, κομπούλαει στίς πρῶ-
τες καὶ σφουφώνει τὰ ξαρωμένα της φρυ-
δάκια στὴ θύμησι τῶν ἀλλων ὄντων.

Παίρνει κορμιοῦ ὅμως, ξεγυμνώντας
καὶ τὶς τέσσερες μαζὶ. Καὶ τότε μὲ τὴν
ψυχρὴ ἐμπειρομένη πούχει μέσα τὸν κάθε θνη-
τὸς, ἀντὶ τῆς ἡμοῖας Ζοζεφίν καυοῦργει
δυνάμεις ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀδυσία
καὶ ἀξέφωτο τὸν Ἀδελφὸν Μελοντό-
μας. Καὶ τότε, σβένοντας μονοκονδυλίας ὀ-
λες τὶς πένθιμες σκέψεις της, ξανακύβει
μὲ καινοθρία βέβαι ἐπάνω στὸ βελόν

Η ΖΩΗ, Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΞΙΚΑΝΟΥ ΠΑΠΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΡΧΙΚΟΥΡΣΑΡΟΣ!

Ο ασύλληπτος πειρατής. Τό καράβι του θανάτου. 'Η καταπληκτικές αποκαλύψεις ενός κουρσάρου. 'Η μυστικές λειτουργίες στο Σατανά κ.τ.λ.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ σήμερα την εξιστόρησι των δραματικών περιπετειών του Ντομίνγκο Μόνιοθ, του Μεξικανού παπα, ο οποίος, εξ αιτίας μιας Ρωσσίας τυροδιωκτικής, έγινε, από λειτουργός του 'Υψίστου Ένας από τους πύθ τρυφερούς αρχικουρσάρους των 'Αντιλλών και του κόλπου του Μεξικού.

Όταν ή άρχις της Βενεζουέλλας πληροφορήθηκε ότι ο Μόνιοθ είχε στήσει το λημέρι του στο νησί 'Οροούμπα, έστειλε άμεσα εκεί ένα καταδιωκτικό πλοίο, με μεγάλη δύναμη στρατού και με την εντολή να κάνει τή άδυνατα δύνατα για να συλλάβη ζωντανό τόν Ντομίνγκο.

Τό πρώτο όμως δέν ήταν τόσο εύκολο. Αυτό τό κατάλαβε και ή κυβερνήτης τού καταδιωκτικού, όταν θέλησε να πλησιάσει στο νησί. 'Η θάλασσα ήταν τόσο τρικανμένη, ώστε ούτε καν μπορούσε να γινι σκέψι για άποδιδασθού, οι στρατιώτες στο 'Οροούμπα. Καί, ξεκινά, παρουσιάστηκε υποστή τούς, πίσω από ένα όμοιο, την ύπαρξί τού οποίου δέν είχαν υποπτευθί, τό πειρατικό «Βαλκονούλ» κυβερνώνμενο από τόν ίδιο τόν Ντομίνγκο Μόνιοθ! Μία ντυμένη τσερέτ, γρήγορα τότε, κατά την όποι ή δού άντιπλόι, πολέμησαν με τό ίδιο πείσμα.

Τέλος όμως, τό καταδιωκτικό άναγκάστηκε να υποχωρήσει. 'Από τού, ύγρόντα στρατιώτες που αποτελούσαν τό πλήρωμά του, οι έξι ή οκτώ τέσσερες ήταν έπιλωμένοι, στο κατάστρωμα, νεκροί από τή έίλη των πειρατών τού Μόνιοθ.

Έτσι, από τήν άποτυχία της έκστρατείας αυτής κατά τού Μόνιοθ, ή άρχικουρσάρος συνέχισε, άνερόλητος πείθ, τή άνακτηρά καπορθωμά του. Κανέναν τώρα δέν τολμούσε να τή βάλι υχί του. Τά εμπορικά καράβια τόν άπέφευγαν σαν τό διάβολο. Μά ή Μόνιοθ δέν περιμενε να βορθεύη μπροστά του για να τούς έπιδείθ. Πήγαινε και τή εδίσκε μόνος του. Τριγυρνώντας, άπόλυτος κύριος, στον κόλπο τού Μεξικού, χωρίς να φοβάται άπολύτως κανένα.

Ένα μεσημέρι, ένα καράβι με φουσκωμένα τή πανιά, φάνηκε έξω από τίς άκτές της Βενεζουέλλας. Στην ποικυμία έτοιμάστηκαν άμέσως να τή υποδεχθούν. Όσο όμως τό καράβι πλησίαζε στο λιμάνι, εκείνοι τού περίμεναν στην άποβάση έδωσαν, με κατάπληξι, στην άογή και με τρούο άργότερα, ότι καμιά κίνησι δέν φαινότανε στο κατάστρωμα τού πλοίου αυτό, που έμοιαζε σαν να προχωρούσε μόνο του, βοηθούμενο μονάχα από τή φουσκωμένα πανιά του...

Όταν τό καράβι έφτασε τέλος κοντά στην ποικυμία, ή λιμενική άογες είδαν ότι από τή καράβια του ήταν κρεμασμένοι ένα σωρό άνθρωποι!... Καί οι ναυτικοί που άνέστηκαν στο κατάστρωμα τού τραγικού αυτού πλοίου, βορέθηκαν μονάχα μπρός στα πώματα των άνδρών τού πληρώματός του, άλλα εξαπλωμένα έδω και κεί, με τό κεφάλι άνιγμένο από υπαλταδίες, και άλλα κρεμασμένα από τή ζάρια και τή κατήριτι.

Και παντού ήταν κρεμασμένα με αίμα πελώρια «Μ». Δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία ότι ή «Ευμανουήλ» θά έπετέθη κατά τού κακού θιού εκείνου και πως οι άνθρωποι τού Ντομίνγκο Μόνιοθ, άφου σκότωσαν όλους τούς άνδρες τού πληρώματός του, τή λεηλάτησαν κ' έβουαν, άφίνοντας τό έπισκεπτήριο τού άρχηγού τούς. τή τσερέττα «Μ»—τή άρχικη τού Μόνιοθ— κρεμασμένα με αίμα!...

***

Η τελευταίες πληροφορίες, που μας είνε

γνωστές, για τή ζωή και τήν άνιγλατική φυσιογνωμία τού Ντομίνγκο Μόνιοθ προέρχονται από ένα νύκτι του, που συνελήφθη αϊχμάλωτος από τούς 'Αμερικανούς. 'Ο πειρατής αυτός, συνοδευόμενος από πέντε συντρόφους του, έκανε, μία μέρα, κατόπτους στη θάλασσα. Μά κακή τούε όμως τύχη, περνώντας από τή μέση εκείνα τή άμερικανικά καράβι «Νέα 'Υόρκη». 'Ο κυβερνήτης, μόλις είδε τήν ύποπτη αυτή βάρκα, τή διατάξε να σταματήσει. Οι άνθρωποι τού Μόνιοθ, οι όποιοι, δέν είχαν βέβαια καμιά διάθεσι, να κάνουν τή γνωριμία των 'Αμερικανών, άπομακρύνθηκαν από κεί, τραδιώντας κομπιά α' όλη τή δύναμή τους. 'Η «Νέα 'Υόρκη» όμως τούς κυνήγησε, τούς έφριξε μερικές κανονίες και τούς άνάγκασε να είδουν τή βάρκα τούς στα βοργώδη άκρογιάλια τού νησιού Πόρτο-Ρίκο. Οι πειραταί έπεσαν στη θάλασσα, άποδιδάσκοντας κολυμπώντας στο νησί και γάθικαν μέσα, στα πυκνά δάση του. Οι 'Αμερικανοί που βγήκανε κ' αυτοί στο νησί, με βάρκες που τίς κατέβασαν από τή «Νέα 'Υόρκη» ένα ύπόμπα από τούς κουρσάρους άπέρεσαν να συλλάβουν, έπειδή είχε ταχυκαταστή στο πόδι και δέν μπορούσε να τρέξει.

—Αν υάς φανερώσεις όλη τήν αλήθεια, —είπε ή κυβερνήτης στον πειρατή, —σου πρόσχω, όχι μονάχα να σου χαρίσω τή ζωή, αλλά και να σου δώσω μία καλή άμειβή. Κόπτα, όμως, να μη ζητήσεις να με γελήσεις, γιατί άλλωστε και τσεκαλλομένο σου!...

Ο Διάθ —έτσι λεγόταν ή αϊχμάλωτος— άρχισε τότε να λέη στον 'Αμερικανό πλοίαρχο πράγματα άπίστευτα και καταπληκτικά

—Αν λοιπόν πιστέψουμε τήν άφήγησί του —ή όποια έγει δημοσιονθί έλάλησε στο περιοδικό «Ναυτική Χρονική» της 'Αμερικής— ή Ντομίνγκο ήταν ή ιδιούτης μιας νύχτας, που πίστευε περισσότερο στο διάβολο παρά στον Θεό. 'Ο υάδρος Κόγκο, ή συνεγάρτης τού άρχικουρσάρου σ' όλα τή έγκλήματά του, ήταν ή κυριώτερος βοηθός τού Μόνιοθ στις διηβολικές αυτές τελετές. 'Η «Ανία Τράπεζα», στην όποια λειτουργούσε ή πρωτότερος αυτός ιερέας, ήταν στολισμένη με ένα κενό βωμικό, που διατηρούσε άκίμα τα κέρατα του...

Ο Διάθ, συνεχίζοντας, ισχυρίστηκε ότι πολλές φορές, κατά τή διάρκεια των τελετών αυτών, έσφαζαν αϊχμάλωτους για να εξευανίσουν με τό αίμα τούς τό διάβολο. Τά θύματα τή σκότωνε ή ίδια ή Βάντα, τρυπώντας την καρδιά τούς α' ένα πυρωμένο σίδεο. 'Ο Διάθ επέδειξασε τή λεγόμενη πως ή μεταστρωμένη αυτή Ρωσίδα ήταν τρελή, προσθέτοντας ότι ή Μόνιοθ τής είχε πάντοτε άμενα τή πόδια με άλυσίδες, έπειδή έκαιγε έλκεδήςως πολλές φορές τήν επιθυμία ν' αυτοκατονήσει, πέφτοντας ψηλά από τούς βώμους τού Τσερέτο...

***

Η πληροφορίες αυτές τού Διάθ, αν και φανέρωναν μία κινούνη και άγνωστη πλευρά της φυσιογνωσίας τού άρχικουρσάρου, άπό τού δέν βοήθησαν διόλου τόν κυβερνήτη για τήν άνακάλυψι τού Μόνιοθ. Όταν πήγε στην 'Οροούμπα, και στο μέρος όπου, καθώς τού είπε ή αϊχμάλωτος, βοισκότανε τή λιμνί τού Ντομίνγκο, φυγή ζωντανή δέν βουκόταν εκεί. Φαίνεται ότι ή πωλην παπά ή έλαβε ότι ένας άνθρωπος τού έπεσε στα χέρια των 'Αμερικανών και άλλαξε καταφύγι, προσδίδοντας, ότι ή Διάθ θ' άναγκαζότανε έως να τόν προσδώσει στους έγχθους του.

Και από τότε, γάθικαν, τή χυνη τού Ντομίνγκο Μόνιοθ και τής Βάντας.

Τί απέγιναν οι τραγικοί αυτοί έρασταί, των οποίων τ' όνομα βοισκότανε στα χείλη όλων των κατοίκων τού κόλπου τού Μεξικού; Καταρρώσαν υήπως να διαφύγουν στην 'Ερώπη, όπως διεδίδη για μία στιγμή; 'Η υήπως πέρσαν άχώιστο, όλη τήν έπίλοιπή ζωή τούς, ένωμένοι από τό αίμα που έβουαν

για τήν άρχή του, από τή όποια έβγαλα καθαρά τό συμπέρασμα ότι ή Μόνιοθ είχε τρεμοκρατήσει κ' αυτοίς ακόμα τούς άνθρώπους τούς σε βάθος για τόν θεωρούν ύπερφυσικό πλάσμα.

Μεταξύ άλλων, ή Διάθ έπε ότι κανείς δέν θά μπορούσε να συλλάβη τόν Ντομίνγκο, γιατί είχε από τό Θεό τή δύναμη να γίνεται άόρατος, κάθε φορά που τόν άπειλούσε ένας κίνδυνος. 'Ο Μόνιοθ αλλιστα έλεγε συχνά στα παλληκάρια τού —κ' αυτοί τήν πίστευαν— πως είχε λάβει «άνωθεν» μία εντολή, τήν όποια έπέπεσε να εκτελέσει, στον Μεξικανικό κόλπο και στη θάλασσα των 'Αντιλλών... Συγγνώμη, ή Διάθ άποκάλυψε ότι μία καμίνια τού πειρατικού τούς, τού «Ευμανουήλ», ή Μόνιοθ τήν είχε μεταβάλει, με μικρή έγκλησι, στην όποια λειτουργούσε τακτικά φορώντας τή παλιά του ράσα, που τή σάλωνε από τόν καιρό που ήταν παπάς! Μά άλλη τέτοια έγκλησι είχε χτίσει και ή άπόμνηρη σπηλιά τού νησιού 'Οροούμπα...

Έσπασε, από τό ύφος τού αϊχμάλωτου, ή κυβερνήτης τής «Νέα 'Υόρκη» κατήλθε πως ή κουρσάρος θά ήξερε και άλλα πολλά πράγματα για τόν άρχηγό του, τή όποια όμως φοβότανε ν' άποκαλύψη. Έτσι, από πολλές υποσχέσεις τού καπετάνιου έτι δέν είχε να φοβηθί τίποτε, άφου είχε τούτα τήν προστασία της άμερικανικής κυβερνήσεως, ή Διάθ είπε και ή άλλο γνώριζε σχετικά με τόν Μόνιοθ.

—Αν λοιπόν πιστέψουμε τήν άφήγησί του —ή όποια έγει δημοσιονθί έλάλησε στο περιοδικό «Ναυτική Χρονική» της 'Αμερικής— ή Ντομίνγκο ήταν ή ιδιούτης μιας νύχτας, που πίστευε περισσότερο στο διάβολο παρά στον Θεό. 'Ο υάδρος Κόγκο, ή συνεγάρτης τού άρχικουρσάρου σ' όλα τή έγκλήματά του, ήταν ή κυριώτερος βοηθός τού Μόνιοθ στις διηβολικές αυτές τελετές. 'Η «Ανία Τράπεζα», στην όποια λειτουργούσε ή πρωτότερος αυτός ιερέας, ήταν στολισμένη με ένα κενό βωμικό, που διατηρούσε άκίμα τα κέρατα του...

Ο Διάθ, συνεχίζοντας, ισχυρίστηκε ότι πολλές φορές, κατά τή διάρκεια των τελετών αυτών, έσφαζαν αϊχμάλωτους για να εξευανίσουν με τό αίμα τούς τό διάβολο. Τά θύματα τή σκότωνε ή ίδια ή Βάντα, τρυπώντας την καρδιά τούς α' ένα πυρωμένο σίδεο. 'Ο Διάθ επέδειξασε τή λεγόμενη πως ή μεταστρωμένη αυτή Ρωσίδα ήταν τρελή, προσθέτοντας ότι ή Μόνιοθ τής είχε πάντοτε άμενα τή πόδια με άλυσίδες, έπειδή έκαιγε έλκεδήςως πολλές φορές τήν επιθυμία ν' αυτοκατονήσει, πέφτοντας ψηλά από τούς βώμους τού Τσερέτο...

***

Η πληροφορίες αυτές τού Διάθ, αν και φανέρωναν μία κινούνη και άγνωστη πλευρά της φυσιογνωσίας τού άρχικουρσάρου, άπό τού δέν βοήθησαν διόλου τόν κυβερνήτη για τήν άνακάλυψι τού Μόνιοθ. Όταν πήγε στην 'Οροούμπα, και στο μέρος όπου, καθώς τού είπε ή αϊχμάλωτος, βοισκότανε τή λιμνί τού Ντομίνγκο, φυγή ζωντανή δέν βουκόταν εκεί. Φαίνεται ότι ή πωλην παπά ή έλαβε ότι ένας άνθρωπος τού έπεσε στα χέρια των 'Αμερικανών και άλλαξε καταφύγι, προσδίδοντας, ότι ή Διάθ θ' άναγκαζότανε έως να τόν προσδώσει στους έγχθους του.

Και από τότε, γάθικαν, τή χυνη τού Ντομίνγκο Μόνιοθ και τής Βάντας.

Τί απέγιναν οι τραγικοί αυτοί έρασταί, των οποίων τ' όνομα βοισκότανε στα χείλη όλων των κατοίκων τού κόλπου τού Μεξικού; Καταρρώσαν υήπως να διαφύγουν στην 'Ερώπη, όπως διεδίδη για μία στιγμή; 'Η υήπως πέρσαν άχώιστο, όλη τήν έπίλοιπή ζωή τούς, ένωμένοι από τό αίμα που έβουαν

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, τό σπιτί, ή κουζίνα, κλπ)

Κέντημα για πουκάμισο ή για νυχτικό

ΤΑ ΜΑΝΤΗΛΙΑ

Τά μαντήλια τής υάδας γίνονται σήμερα από βατίστα και από λινό, ερκαμμένα με πλατεία άζούρα.

Γαυρίζονται δέ με σπινή θαντήλα Βαλκανσιάν, ή με λεπτό σεσόνι όλόγυρα, κεντημένο τήν χι...

Συνήθονται επίσης και κεντήματα μεγάλα, από μετρίστη υαλίνα ή από κρεπ-ντέ-σιν, με σπινή σκουπίδια και κεντήματα με κεντημένα σπινή στις γωνίες, ή με διάφορα μοτίφ, πορτομπα, π. γ. ένα μικρό ζώο, ή ένα κεντημένο γωμωμίστι.

ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΠΟΤΣΙΑ

Έσπασε θά φορεθούν παπούτσια με τακούνια χαμηλότερα και πιο πάντων από δέουα σάβια ή κοκορέλιου.

Θά είνε τής μόδας και παπούτσια γωμωμίστια, γκριζά, υπέμεν και καρό σκούρα.

Τά δέματα των παπουτσιών ή είνε ερκαμμένα όπως και τή σάβια, με μικρές πίες, με νύδρι, με ντεκούπ και με έγκροστασιόν.

και από τή έγκλήματα που διεπάζαν υαζύ; Κανείς δέν υπόρεσε να δώση μία άπόκρισι στο έρώτημα αυτό. Τού χάκου ή σπάλος τού 'Αγγλου ναυάρχου Φέργουσον έφαιε στα παρόγια των 'Αντιλλών ναυάρχων και στο μεξικανικό κόλπο για νή βή τόν «Ευμανουήλ». Και για ένα άοισμένο γρονιό διάστημα, έπαψε να γίνεται λόγος για τή Μόνιοθ. Δέν άποκλειεται λοιπόν ή άρχικουρσάρος αυτός να ήγχε και να έγκαταστήσει με ψευτικό όνομα σε καμιά ή της 'Ερώπης ή της 'Αμερικής, και να πέρσας τή πόλιον πα γρόνια τής ζωής του σεβαστού και τιμημένου από τούς γείτονες, άποκαλύδωντας με τήν ηρωική του τή γρήγορα που άπείκτης με τότε, άνθροποθους...

Έτσι, όμως και να τόν δολοφονήσαν οι ίδιοι άνθρωποι τού για να υαυιστούν τήν περιουσία τούς, και να πέτχαν ύστερα τό πώμα τού στη θάλασσα, θορά τούς καρχαρίες...

Κανείς δέν υμφορεί να ζήσει πού ήταν τό τέλος τού Ντομίνγκο Μόνιοθ. Και τό υαυιστόν ή σκεπάζει τή θάνατό του κάνει ή ύπερβολική και ένδιαφέουσα τήν τοανική φυσιογνωμία ενός άνθρώπου που ήγχε από παπάς άρχικουρσάρους, για τό γαχτήρι μιας γυναίκας!...

Η ΚΑΛΥΨΕΙΣ...

Θά είνε έφέτος τής μόδας ή άνοητόγωμιας και με λεπτά γωμωμια κάλτσες, π. γ. ή γκρι-υαλί, ή γκρι-υαλί και ή καλτσες γωμωμιας τουρνουά. Για κάθε όρα θά φορεθούν ή κάλτσες γωμωμιας άμμουα, και ή γκριζες άκούρες.

Τό βούδρι θά φορεθούν πάλιν ή κάλτσες κάλτσες, με μεγάλα άζούρα διακρωτά, που κολακούν τόσο τήν έπίδερμίδα. Θά είνε διαλαθή ένα είδος κάλτσες τουρνουά, ή θαντήλινια, με διάφορα σχέδια.

Η κάλτσες θά είνε όσον τό δυνατόν άποσπτι με τήν τουαλέττι. Η κάλτσες-πόσο ή γίνονται από καμινάτιν, πλεγμένο στη γέσι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Για να έχετε όμορφη και όμορφη πρόσωπο, δέν σπάνει ή περιποίηση τού δέουματος. Είνε άποκαίτση να φροντίζετε και για τήν υαία σας. Η δροσερότης τού δέουματος έξαρτάται από τήν υαίτη ή κατήσται ένο; άπό τούς.

Δέν άσκα διελάθ υαίο μία καλή άπόδρα και μία έλκετική κρέμα για νή διατήρηση ή νή έναφέση τήν δροσιά τού δέουματος. Πρέπει πρώτα απ' όλα να είστε ήσυχες και να κατενύζετε τή νεύρα σας, γιατί μία ύπερ τό δέον νευρική νυνάμια δέν έχει ποτέ όμορφο δέουμα. Έπίσης πρέπει να τρέφεστε έως τό δυνατόν με άγνή σπινή τροφή, με λίγο κρέας, και με άφωνα γούτα από φρούτα. Ν' άποφύγετε όσο υαυιστόν ή νονυμεματώ ή ποτά, τή σοκο...

Ανοάμυλ, με φόρεμα από μαύρο και άσπρο λαινά και με έπαναφόρι από μαύρο λαινά, τρούα-κόρ...

Κ' ένας κύριος θά κάνει τό ίδιο όταν συναντήσει μία κυρία κ' άν άκούα αυτή είνε νεώτερή τούς.

Μή σταματήσετε ποτέ μία πιο ήλικιωμένη από σας, για να τής μιλήσετε, εκτός άν αυτή δείξη έπιθυμία να σας μιλήσει.

Μή μιλάτε και υή γελάτε ποτέ δυνατά, όταν βρίσκεστε στον δρόμο.

ΓΑΥΚΙΣΜΑ ΧΩΡΙΣ ΑΥΓΑ

Έσπασε 125 γωμωμια κοσμη γάλακτος έμμενη, μία κουταλιά τού γλυκού έλαιόλαδο, μία κουταλιά τού γλυκού ρουμι και άλεύρι άρκετό, ώστε να γίνι υή ζύμη ή όποια θά είνε δυνατόν να άπλωθί με τόν έύλιγο κύνινδρο.

Ανακατεύετε πρώτα τήν κρέμα, τό λάδι και τό ρουμι και κατόνι πορθεύετε και τή άλεύρι. Άπλώνετε ύστερα τή ζύμη με τόν κύνινδρο σε πάγος τούιν ή τσετσών εκαστοσμετρώ και τήν κόβετε σε διάφορα σχήματα. Κύνετε επάνω γάλα ζαχαρωμένο, μία κουταλιά τού γλυκού ζαχαρι, για δού κουταλιές τής σούπας γάλα. Ψήνιτε τή κομμάτια σε άλευρωμένο ταψί, και σε υαίοιο φούρνο. Έτσι θα έχετε όμορφη σπινή βουτήματα για τό τσάι. Η ζύμη πρέπει να δουλεύη επί υισή ώρα.

ΠΩΣ ΣΙΔΕΡΩΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΔΕΛΦΟΡΑ ΚΡΕΠ

Τά διάφορα κρεπ-ντέ-σιν, κρεπ-ντέ-σιν και τή βουκόκρεπ άκούα άσκα δέν πρέπει να σιδερωθούνται όπως τή άλλα υαυιστά. Με τό σίδερο σιδερωμένο επάνω τούς, γιατί τότε ύπογει κίνδυνος να ισχύσουν και ζεγυλωθούν.

Για να σιδερωθί ένα κρέπ, βάζετε πρώτα σε υή σπινδή ένα ή σπο υαυισμένο πανί, ένα καμινάτι γαυέλιχα, και κατόνι τή κρέπ. Επάνω δέ από τή κρέπ βάζετε ένα άλλο καμινάτι σπινέλλας και επάνω από τήν σπινέλλα ένα άλλο πανί ή σπο υαυισμένο.

Τότε περνάτε τό σίδερο, τριγύρα, επάνω από τό υαυή πινή και έτσι ή ύποκρίθ θά δουλοκρη τολέιος τό κρέπ, και ή τού ζύμη δώση τήν υαυιστά τούς.

Με τόν ίδιο τρόπο σιδερώσετε και τό καρε-νυγκλάι, και ή ζωρζέττα.

Τό σίδερο πρέπει να είνε άρκετά ζεστό.

Η ΔΕ ΑΛΙΑΝΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΡΤΟ-ΝΕΡΟ

Μια νύχτα, στις 26 Μαΐου του 1719, το «Άστρο της αγγής», ένα πειρατικό καράβι από τη Βέρα Κρούζ, έβριζε άγκυρα μπροστά στο Πόρτο-Νέρο, ένα μικρό λιμάνι των γραβιών, λίγο πιο πέρα από τον ισθμό του Παναμά.

Ο καπετάνιος του, ο Γιεχάν Φλερύ, ένας εξόριστος Γάλλος αριστοκράτης, που τρομοκρατούσε τις άκτες του Μεξικού με τις λεηλασίες του, είχε κλέψει από έναν Όλλανδό πειρατή, τον Βαν Ντάυκ, έναν μικρό θησαυρό, κρυμμένο από τον ίδιο στη δάσος του Γκουαναχιάτο, δυο μίλλια μακριά από το Πόρτο-Νέρο κι' ήθελε να τελειώσει μια ώρα αργότερα αυτή η περιπέτεια... Πριν ξεμπαρκάρει λοιπόν με το λιποτακτικό «σούουου» του, είκοσι ναύτες απ' όλες τις γωνίες της γης, ξεδίπλωσε, ακόμα μία φορά, το ξεθωριασμένο χάρτη του θησαυρού κι' άρχισε μπροστά τους να δίνει τις τελευταίες οδηγίες. Ο χάρτης έδειχνε καθαρά ένα έσφατο του δάσους, κοντά σ' ένα μικρό ποτάμι με τρεις πανώπλους κοκοφοίνικες. Έκει πέρα, στη ρίζα του μεσαίου, ήταν σημειωμένος ένας κόκκινος σταυρός...

—Εδώ είχε θαμμένο το καταρμένο χρυσάφι... τους εξήγησε ο πειρατής μ' ένα σαρκαστικό γέλιο γοργής θάλασσας. Οί ναύτες, σαν τα ποτιμάρια του καραβιού γύρω από ένα κόκκινο φανάρι, σκόνταψαν το κεφάλι τους και οι ρίζες μια περίεργη ματιά σ' εκείνο το ξεθωριασμένο σχέδιο. Μά δεν μπόρεσαν να καταλάβουν πολλά πράγματα. Είδα μονάχα το σταυρό και γύρω του ένα σωρό δέντρακια, ζωγραφισμένα αδέξια από το σκληρό και βαρύ χέρι του Βαν Ντάυκ.

—Επειτα, σήκωσαν πάλι το κεφάλι και γέμισαν τις πίπες τους μ' ένα μακάριο χαμόγελο. Την άλλη μέρα θα μάθευαν το χρυσάφι με τις φουχτές...

—Κρατήστε μονάχα τη γλώσσα σας και τη σας νοιάζει... τους είπε ο καπετάνιος τους. Εδώ στο Πόρτο Νέρο, ένας Μεξικανός ληστής, ο γέρος Χοζέα Λά Μαρία, έχει ένα πανδοχείο, το μοναδικό που βρίσκεται σ' αυτά τα μέρη. Θα μείνουμε λοιπόν για λίγες μέρες στο δροσερό του «πάτιο» πριν ξεκινήσουμε για το Γκουαναχιάτο και μόνιμα να έχετε λίγες κουβέντες με τον παλιόνοχο Χοζέα. Είπ' ένας σατανάς που θέλει κρέμασμα...

Ο Γιεχάν Φλερύ κατόπιν διπλώσε το χάρτη και τράβηξε για την καμπίνα του.

II

Ο Χοζέα Λά Μαρία την άλλη μέρα δέχτηκε τους πειρατές του «Άστρου της Αγγής».

γής» σαν παληούς φίλους. Μια δολοκλήρ έδωμάδα τους περιποιήθηκε με το καλύτερο κυνήγι και το πιο δυνατό ούζο του Παναμά. Ο καπετάνιος τους, σπάταλος όπως πάντα, σκοοπούσε τα λευτά σαν βασιλικά πον' τσιγιδένι με τους αδικιούς του. Κι είχε το λόγο εν... «Ήθελε να θαυμάσει την όμορφη Χουανίτα, την κόρη του Χοζέα, μια φλογερή Μεξικάνη περφόρα σαν βασίλισσα, που του έδωχε λοξές ματιές και θύμαζε κυφά τους ευγενικούς τρόπους του και το αριστοκρατικό παρουσιαστικό του. Ο Γιεχάν Φλερύ έλεγε ότι ήταν ένας πλούσιος έμπορος που πήγαινε στην Κόστα-Μπέλλα για να φορτώσει βαλίτσα και καπνό κι' είχε καταφέρει έτσι να ξεγελήσει τον πατέρα της που κυφάκουγε κάθε βράδυ έξω από τις

Ξεδίπλωσε τον ξεθωριασμένο χάρτη του θησαυρού

πόρτες και μέγαρε τους ναύτες του για να τους πόση λόγια...

Η Χουανίτα, λοιπόν, στο τέλος της δολοκλήρας, δέχτηκε το πρώτο ραντεβού του καπετάνιου και θα έπρεπε από νωρίς στην άκλια του, αν ο Χοζέα Λά Μαρία δεν τα γυρνάουσε όλη τη νύχτα στο «πάτιο», έτοιμος να δείξει τα δόντια του σ' όποιον θα έκανε την άνοησία να ξυγώσει στην πόρτα της υναγοκρήρας του.

Μά ο Γιεχάν Φλερύ, που κατεργάστηκε, είχε κυφά την άνοησία στα κλαδιά του δέντρου που σκίαζε το παράθυρο της κι' από και πόνι περσόναν τα μεσάνυχτα, είχε γλυτώσει απ' όλο αυτό τη μυρωμένη κόμηση της Χουανίτας.

Αυτό έβγαζε το ήξεραν οι ναύτες του και γυρνάουσαν από τη ζήλεια τους:

—Βοήκη κιάλας το θησαυρό ο καπετάνιος και μιάς παράτησε στην τύχη μας!...

III

Είχαν όλο αυτό άδικο, γιατί την άλλη μέρα, ο Γιεχάν Φλερύ με το «σούουου» του ξεκίνησε για το δάσος του Γκουαναχιάτο.

Ο ήλιος πυρπολούσε με τις φλόγες του κι' έκανε όλη εκείνη την εξοχή με το κόκκινο χώμα να βράζει σαν την κόλαση.

Οί ναύτες, όταν έφτασαν στο δάσος, σάβηκαν να ξεποτίσουν και να δροσιστούν με το νερό μιάς κορυσταλλίνης πηγής που κελάρυζε ανάμεσα στα βότανα. «Επειτα μπήκαν γύρω από τον Γιεχάν Φλερύ και πρότειναν με αγωνία τις οδηγίες του.

Ο καπετάνιος του «Άστρου της Αγγής» είχε ξεδίπλωσει πάλι το χάρτη κι' έγραψε να βρη το μον.πάτι που έβγαζε στο έσφατο. Προχώρησαν λοιπόν μέσα στην καρδιά του δάσους, κι' όταν απάντησαν την οχθή του μικρού ποταμού, ξέσπασαν όλοι σ' ένα ούρλιασμα χαράς που τρομοκράτησε τους παγάλους. Σε λίγο βρισκόνοταν μπροστά στους τρεις πανώπλους κοκοφοίνικες. Ο Γιεχάν Φλερύ κύτταξε τον κόκκινο σταυρό που ήταν σημειωμένος στο σχέδιο του Βαν Ντάυκ, έβριζε μια μυτιλή ρίζα του μεσαίου δέντρου και μούγκρισε από τη λύσσα του: «Ξεστομίζοντας μια τρυφερή κατάρα.

—Σύντροφοι, κάποιος μάς πρόλαβε και πήρε το χρυσάφι! Εξήγησε στους ναύτες του. Τό έλεγε και μόνοι σας... Σ' αυτόν έδω τον νεοκαμμένο λάκκο, στη ρίζα του δεύτερου κοκοφοίνικα, ήταν ο θησαυρός του Όλλανδέζου... Ποιος σατανάς τώλησε να βάλει απάνω του το χέρι; Και πώς; Πώς το έβαλε; Μά κι' εγώ νοιάζω... Ορκίζομαι στην Πανάγνη Παρθένο, ότι θα τον βρω και θα τον κρεμάσω στο κατάκει του «Άστρου της αγγής»!...

—Επειτα κύτταξε στα μάτια έναν προς έ-

να τους ναύτες του και γυρνάουσε:

—Ποιος ξέρει πόσες κουταλάρες θα σκουπίσετε στα καπνιστά της Βέρα Κρούζ! Έμφο! Δρόμο τώρα για το Πόρτο-Νέρο... Το πρώτο σαλπάρουμε για να ξεαναγορίσουμε εκεί κάτω... Θα μετανοήσω πικρά εκείνος που ήλθε να ξεγελήσει τον Γιεχάν Φλερύ, τον καπετάνιο σας!...

Ο Γιεχάν Φλερύ, κίτρινος από τη λύσσα του, μόλις πήρε το πόδι του στο πανδοχείο του Χοζέα Λά Μαρία, πρόσταξε να του φέρουν μια κανάτα με κρασί και κάθισε απόμερα στο «πάτιο», για να καπνίσει την πίπα του και να συλλογιστεί... Ποιος διάολος είχε γώσει την ούρα του στις δουλειές του; Ποιος άλλος ήξερε το μυστικό του θησαυρού;

—Λά Μαρία! ούρλιαξε μια στιγμή. Για κάποιον έδω πέρα...

Ο γέρος Μεξικανός, κρατώντας ένα άσπρο κανάτι με δροσερό νερό, έτρεξε κοντά του σαστισμένος.

—Τί τρέχει, καπετάνιο; τον ρώτησε περφόρα.

—Άραξε κανένα καράβι πριν από το δικό μου στο λιμάνι σας την περασμένη εβδομάδα; του είπε απτόσημα ο Γιεχάν Φλερύ.

Ο Χοζέα Λά Μαρία έκανε πως συλλογίστηκε.

—Για σάσου... Μά βέβαια! του απάντησε. Τρεις μέρες πριν μπήξε στο λιμάνι. Βραδύα εδώ πέρα το «Καρμπάτο» του καπετάνιου Μακ Γκράου από τη Βέρα Κρούζ...

—Καράμια! μούγκρισε ο Γιεχάν Φλερύ. «Επειτα στραβοκύτταξε τον Χοζέα Λά Μαρία και τον έστειλε στο διάβολο.

να τους ναύτες του και γυρνάουσε:

—Ποιος ξέρει πόσες κουταλάρες θα σκουπίσετε στα καπνιστά της Βέρα Κρούζ! Έμφο! Δρόμο τώρα για το Πόρτο-Νέρο... Το πρώτο σαλπάρουμε για να ξεαναγορίσουμε εκεί κάτω... Θα μετανοήσω πικρά εκείνος που ήλθε να ξεγελήσει τον Γιεχάν Φλερύ, τον καπετάνιο σας!...

Το σούουου του «Άστρου της αγγής» τριζόνια τα δόντια και ξεστομίζοντας σε κάθε ήμα κι' από μια ελαστική, βγήκε από το δάσος του Γκουαναχιάτο και κατηφόρησε για το λιμάνι.

Ο Γιεχάν Φλερύ, κίτρινος από τη λύσσα του, μόλις πήρε το πόδι του στο πανδοχείο του Χοζέα Λά Μαρία, πρόσταξε να του φέρουν μια κανάτα με κρασί και κάθισε απόμερα στο «πάτιο», για να καπνίσει την πίπα του και να συλλογιστεί... Ποιος διάολος είχε γώσει την ούρα του στις δουλειές του; Ποιος άλλος ήξερε το μυστικό του θησαυρού;

—Λά Μαρία! ούρλιαξε μια στιγμή. Για κάποιον έδω πέρα...

Ο γέρος Μεξικανός, κρατώντας ένα άσπρο κανάτι με δροσερό νερό, έτρεξε κοντά του σαστισμένος.

—Τί τρέχει, καπετάνιο; τον ρώτησε περφόρα.

—Άραξε κανένα καράβι πριν από το δικό μου στο λιμάνι σας την περασμένη εβδομάδα; του είπε απτόσημα ο Γιεχάν Φλερύ.

Ο Χοζέα Λά Μαρία έκανε πως συλλογίστηκε.

—Για σάσου... Μά βέβαια! του απάντησε. Τρεις μέρες πριν μπήξε στο λιμάνι. Βραδύα εδώ πέρα το «Καρμπάτο» του καπετάνιου Μακ Γκράου από τη Βέρα Κρούζ...

—Καράμια! μούγκρισε ο Γιεχάν Φλερύ. «Επειτα στραβοκύτταξε τον Χοζέα Λά Μαρία και τον έστειλε στο διάβολο.

IV

Η Χουανίτα περίμενε μ' αγωνία να ντυθεί για να μάθει τέλος τι είχε πάθει ο αγαπημένος της. Τον έβλεπε να στριφογυρνά μέσα στο «πάτιο» σαν ένα άημερο θηρίο μέσα στο κλουβί και καταλάβαινε ότι κάτι έπαυσε να δουλεύει άναφανκτα και το άθροισμα στη μυρωμένη κόμηση της Χουανίτας.

Τη νύχτα, λοιπόν, όταν ο Γιεχάν Φλερύ πήκε πάλι κυφά στην κάμασή της και της εξήγησε ότι το πρωί θα σάλλοι για τη Βέρα Κρούζ, για να εκδικηθεί κάποιον που τον είχε κατακλέψει, η κόρη του Λά Μαρία ξέσπασε σε βουδα αναφωλητά και του άφωκασε ότι θα πέθανε ύστερ' απ' το χωρισμό τους.

Μά ο καπετάνιος του «Άστρου της αγγής» την παρηγόρησε, γιατί ήταν τυφρός κι' τις γυναικίς και της υποσχέθηκε ότι θα ξεναγούσε γρήγορα για να την πάρει.

Η Χουανίτα τότε έβγαλε από το χέρι της ένα όμορφο δαχτυλίδι και του το πέρασε στο δάχτυλο, για να θυμάται πάντα την άνοη της.

Ο Γιεχάν Φλερύ την έσφιξε στην άγκαλιά του κι' έπειτα έβριξε μια ματιά στο δαχτυλίδι της. Την ίδια στιγμή όμως χλόμιασε και τη ρώτησε με μια σκληρή κι' άπονη φωνή:

—Πού το βρήκες αυτό το δαχτυλίδι, Χουανίτα; Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου μια τόσο παράξενη πέτρα, σαν κι' αυτή που έχει το δικό σου!

—Μά τι σε παραξένευε; του είπε η όμορφη Μεξικάνη, τρομαγμένη.

—Μά, αυτή η όλλανδέζικη κορόνα που είχα σκαλισμένη στην πέτρα του! της απάντησε με την ίδια φωνή ο Γιεχάν Φλερύ.

Κι' έπειτα κύτταξε το δαχτυλίδι από μέσα και διάβασε κατάπληκτος:

—Τω έβας Βαν Ντάυκ, 1704!...

Ο καπετάνιος του «Άστρου της αγγής» άρπαξε τότε τα χέρια της Χουανίτας και της φώναξε άγρια:

—Εμπρός! Μίλα! Ποιος σου το έδωσε;

—Ο πατέρας μου... του απάντησε σαστισμένη η Μεξικάνη.

Ο Γιεχάν Φλερύ

στα τούβλα του και γυρνάουσε:

—Ποιος ξέρει πόσες κουταλάρες θα σκουπίσετε στα καπνιστά της Βέρα Κρούζ! Έμφο! Δρόμο τώρα για το Πόρτο-Νέρο... Το πρώτο σαλπάρουμε για να ξεαναγορίσουμε εκεί κάτω... Θα μετανοήσω πικρά εκείνος που ήλθε να ξεγελήσει τον Γιεχάν Φλερύ, τον καπετάνιο σας!...

Το σούουου του «Άστρου της αγγής» τριζόνια τα δόντια και ξεστομίζοντας σε κάθε ήμα κι' από μια ελαστική, βγήκε από το δάσος του Γκουαναχιάτο και κατηφόρησε για το λιμάνι.

Ο Γιεχάν Φλερύ, κίτρινος από τη λύσσα του, μόλις πήρε το πόδι του στο πανδοχείο του Χοζέα Λά Μαρία, πρόσταξε να του φέρουν μια κανάτα με κρασί και κάθισε απόμερα στο «πάτιο», για να καπνίσει την πίπα του και να συλλογιστεί... Ποιος διάολος είχε γώσει την ούρα του στις δουλειές του; Ποιος άλλος ήξερε το μυστικό του θησαυρού;

—Λά Μαρία! ούρλιαξε μια στιγμή. Για κάποιον έδω πέρα...

Ο γέρος Μεξικανός, κρατώντας ένα άσπρο κανάτι με δροσερό νερό, έτρεξε κοντά του σαστισμένος.

—Τί τρέχει, καπετάνιο; τον ρώτησε περφόρα.

—Άραξε κανένα καράβι πριν από το δικό μου στο λιμάνι σας την περασμένη εβδομάδα; του είπε απτόσημα ο Γιεχάν Φλερύ.

Ο Χοζέα Λά Μαρία έκανε πως συλλογίστηκε.

—Για σάσου... Μά βέβαια! του απάντησε. Τρεις μέρες πριν μπήξε στο λιμάνι. Βραδύα εδώ πέρα το «Καρμπάτο» του καπετάνιου Μακ Γκράου από τη Βέρα Κρούζ...

—Καράμια! μούγκρισε ο Γιεχάν Φλερύ. «Επειτα στραβοκύτταξε τον Χοζέα Λά Μαρία και τον έστειλε στο διάβολο.

V

Ο Χοζέα Λά Μαρία, όποτε, δεν πέθανε στα χέρια του κοροσφύου. Η Χουανίτα είχε προφτάσει ν' αρπάξει τον αγαπημένο της και να σώσει τον πατέρα της. Ο Λά Μαρία τότε, μπροστά στους ξεστομίζοντας πειρατές, όμολογησε κομμάτιασε: «Είχα κρυφάσει τα λόγια δυο μοιρομενόμενων ναυτών κι' είχε μπει στην άκλα του, νομίζοντας ότι αντίκριζε το θάνατο.

Αυτός είχε κλέψει το θησαυρό του Βαν Ντάυκ.

Δ

Ο Χοζέα Λά Μαρία, όποτε, δεν πέθανε στα χέρια του κοροσφύου. Η Χουανίτα είχε προφτάσει ν' αρπάξει τον αγαπημένο της και να σώσει τον πατέρα της. Ο Λά Μαρία τότε, μπροστά στους ξεστομίζοντας πειρατές, όμολογησε κομμάτιασε: «Είχα κρυφάσει τα λόγια δυο μοιρομενόμενων ναυτών κι' είχε μπει στην άκλα του, νομίζοντας ότι αντίκριζε το θάνατο.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΕ ΚΟΡΗ

Ω, τί χαλασμός εκείνος,

Τί χαμός!

Ασπρός τόσο, μήτε κείνος—

Ο λαμός,

Μήτε ανθόφυλλα τ' Απρίλη,

Τόσο άδρα,

Σαν τα κόκκινα τα χείλη,

Τα λαμπρά,

Στων μαλλιών της μπρός το πλήθος

Ποιά νυχτιά

Τόσο μαύρη, και ποιά εύθως

Στή ματιά.

Μά και ποιά υναγοριάρι

Πού θα διής,

Σαν το πρόσπολό της, χάρη

Της αγγής!

Απλέρυ ένα κυπαρίσσι

Θά βρεθί

Τόσο ώρεια να λινύση,

Να σταθή,

Και νερό που κελάρυζει

Χωράει.

Της φωνής της να θυμίζει

Τό σκοπό;

Ω, τί χαλασμός! κ' εκείνος

Ο κρυφός

Της ψυχής της—άλλος κείνος,

Όλο φώς!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ω, ΜΑΤΙΑ!...

Ω, μάτια, που τα διάφανα ματ' έλ-δα σ'ας

παραθυράκια της ψυχής που έλπει και τη

κι αν ιγοντάς το ξαπολά ξυγαρωμένα ταίρια,

ρογοφότερες ματιές—αητούς, γοράκια, πε

Αητούς, πρὸς τ' άστρα ν' ανεβούν και

γεράκια, ν' αεροσυνοτούν, να πέσουν, να

και περισσότερα, ν' απλωθούν, να σχιστούν

σ' άλλης ψυχής παραθύρα να π'ν' να β'ν' (Αημέει.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

μ' ένα ούρλιασμα θηριού άνοιξε την πόρτα

και κατακλύθηκε τις σκαλές ως το «πάτιο».

Ο Χοζέα Λά Μαρία που έπαιξε ξάρια με

δυο ναύτες του «Άστρου της αγγής» παρ-

άρασε στη θέσι του. Βλέποντας τον Γιε-

χαν Φλερύ να χώνεται απάνω του, νομίζε

ότι αντίκριζε το θάνατο.

Αυτός είχε κλέψει το θησαυρό του Βαν

Ντάυκ.

Δ

Ο Χοζέα Λά Μαρία, όποτε, δεν πέθανε στα χέρια του κοροσφύου. Η Χουανίτα είχε προφτάσει ν' αρπάξει τον αγαπημένο της και να σώσει τον πατέρα της. Ο Λά Μαρία τότε, μπροστά στους ξεστομίζοντας πειρατές, όμολογησε κομμάτιασε: «Είχα κρυφάσει τα λόγια δυο μοιρομενόμενων ναυτών κι' είχε μπει στην άκλα του, νομίζοντας ότι αντίκριζε το θάνατο.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στο Παρίσι κατεδαφίσθη προ ήμερών ένα παλιό ιστορικό πανδοχείο «Η Χρυσή Τούπα».

Σ' αυτό διενυκτέρευσε η τραγική βασίλισσα Μαρία Άντουανέττα τῷ 1791, τη βραδεία που εδραπέτευσε με το βασίλειά για να φύγει στο εξωτερικό.

Συνελήφθησαν όμως στην πόλη Βαρέν και κατόπιν απέκεφαλίσθησαν.

***

Στο Παρίσι γίνεται τελευταία κίνηση μεταξύ των λογοτεχνών για να ιδρυθεί ένα Μουσείο Ζολά, στο σπίτι όπου ο μεγάλος συγγραφέας έγραψε τα περισσότερα έργα του.

Τό σπίτι αυτό τώρα είνε στην κατοχή μιάς χήρας που εγγνώρισε και ύψηξε φίλη πιστή του Ζολά.

***

Ένας Άγγλος φανασιόφης που έμελεται σε τη ζωή των φειδιών, γράφει, ότι η ε-χιδνα είνε πιο επικίνδυνη όταν κάθεται κον-λουριασμένη, παρά όταν σέγγεται. Όταν σέγγεται δεν μπορεί να δαγκώσει παρὰ σ' άκτινα μικρό μέτρον γύρω από το κεφάλι της. Όταν όμως είνε κονλουριασμένη, μπορεί να ταναχθή σε απόστασι 1.50 μ. και να δαγκώσει.

***

Ένας έι-λόγος, ύστερ' από πειράματα και μελέτες, έβγαλε το συμπέρασμα, ότι το άνα-στημα των ανθρώπων εξαρτάται από την ποσότητα των αγγών και του γάλακτος που τρώγουν.

Τουλάχιστον μεταξύ των ανθρώπων της Λευκής και Κίτρινης Φυλής, ψηλότεροι είνε όσοι τρώνε περισσότερα αυγά και γάλα, τριφί, κλπ.

Δίνετε λοιπόν στα παιδιά σας αυγά και γάλα για να ψηλώσουν!...

***

Στην Εξόψη το χαρτονομίσμα καθιερώ-θηκε μόλις προ 150 ετών, κατά τη Γαλλι-κή Έπανάστασι.

Στην Κίνα όμως κυκλοφορούσαι χαρτο-νομίσματα 2700 χρόνια προ Χριστού.

Στο Άσιατικό Μουσείο της Πετροπό-λεως, διατηρείται ένα μικτεκό χαρτονομίσμα χρονολογίας 1399 π. Χ.

***

Πώς έγραφαν οι άρχαιοι; Μερικοί ζω-γράφι παλαιών άρχαίων να γράφουν σε Λάθος. Τέτοια γράφειά δεν είχαν. Έ-γραφαν στο γόνα ή επιπλωμένο αυτό. τραπεζία σαν τα σημερινά.

Όσοις τα συγγράμματα που άφησαν δεν είνε καθόλου... γραμμένα στο γόνα, όληκλη πρόχαιρα, όπως λέμε σήμερα.

***

Μεταξύ Παρισίων—Λονδίνου και Παρι-σίων—Βερολίνου εγκατεστάθη τελευταίως φωτισηλεγραφική σύγκοινωνία.

Έτσι διέδίδονται τηλεγραφικώς φωτο-γραφίες, σχέδια, εικόνες κ.λ.π.

Στοιχίζει δε ή τηλεγραφική διαδίδαις εικόνων 1.50 φράγκα κατά τετραπλόνικό έ-κατοστήμετρο.

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
 ἈΛΛ' οὐ, ἀγαπητὸ μου παιδί, ἔχεις τουφέκι, τῆς ἀποκοιθῆς ὁ Πιτριάν.
 —Ναί, ἀλλὰ γὰρ νὰ στὸ ζητώ θὰ πῇ ὅτι τὸ χρειάζομαι, ἀδελφέ μου! Ὅθι μὲ τὸ δώσης;

— Καλὰ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στενοχωριέσαι, στραβοκέφαλή!.. Νά, πάρε το, πάρε καὶ τὴν μπαρουτοθήρη μου, ἀλλὰ σ' ὀρκίζομαι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω σὲ τί μποροῦν νὰ σοῦ χρειαστοῦν!..

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸ μάθης, ἀπάντησεν ἡ νέα...

Καὶ δίνοντας τὸ χεῖρ τῆς στὸν Πιτριάν, πρόσθεσε:
 —Χαίρετε, καλὲ μου ἀδελφέ!.. Κι' ἂν ξέρης καμμιά προσευχή, πές την, γὰρ νὰ μὲ προστατεύσῃ ὁ καλὸς Θεός!
 —Εἶσαι ἕνα διαβολοκόριτσο! τῆς φώναξε ὁ Πιτριάν. Πήγαινε ὅμως στὸ καλὸ!

Κι' ἀφοῦ τὴν βοήθησε νὰ καθίσῃ ἀπάνω στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ φίλου του, τοῦ εἶπε:

—Δὸν Πέδρο, ὅπως εἶπαμε... Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα!

—Σὰς τὸ ὀρκίζομαι, φίλε μου.

Κατόπιν οἱ δύο ἄνδρες ἀποχωρητήθηκαν μὲ μιὰ θερινὴ χειραψία, καὶ ὁ Μεξικανὸς ἀπορρίπτοντες τὸ ἄλογό του καὶ τράβηξε πρὸς τὴ Βέρα-Κρούζ.

Ὁ Πιτριάν γύρισε πάλι στὴ σηλιά καὶ ἐπειδὴ δὲν αἰσθανότανε καμμιά διάθεσι περὶ νὰ κοιμηθῇ, κάθισε μπροστὰ στὴ φωτιά καὶ βυθίστηκε σὲ βαθειὰ σιλλογή.

***

Ὁ δὸν Πέδρο, κωλύοντας στὸ μεταξὺ αὐτὸ γιὰ τὴ Βέρα-Κρούζ, δὲν ὑπόφερε νὰ κρατήσῃ πολλὴ ὥρα τὴν περιέργειά του καὶ εἶπε ἄξαφνα στὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου:

—Μὰ σεῖς, κοπέλλα μου, εἰσαπτε ἕνα ὀλόκληρο φρουρίο!.. Γι-ατί;

—Δὲν ἔχετε ἄδικο, σενιόρ, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια ἡ νέα. Δὲν ἔχω, παρὰ μόνον δύο τουφέκια, δύο ζεύγη πιστωλίων καὶ δύο μαχαίρια.

—Καρά! ἄφισε μιὰ φωνὴ ὁ Μεξικανός. Μοῦ φαίνεται ὅσοτος ὅταν μὲ νάσαι μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα φορτωμένη μὲ τόσα ὅπλα! Μὰ δὲν μοῦ λέτε ὅμως, τόση ἀνάγκη ἦταν νὰ τὰ φορτωθῆτε;

—Βέβαια, σενιόρ.

—Μήπως λογαριάζετε νὰ μῆπτε ἔτσι, ὅπως εἰσαπτε, μέσα στὴ φυλακή;

—Βέβαια, σενιόρ! Νομίζω πὼς δὲν εἶνε δύσκολο αὐτὸ!.. Ὅθι κρηφὸν τὰ ὅπλα μου μέσα στὸ μεγάλο μανδύα πὸν μοῦ δώσατε.

—Διάβολε! Αὐτὸ εἶνε σπουδαίον!

—Ἐ, φυσικά!.. Χωρὶς λόγον δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ σὰς βάλουμε σὲ κάποιον... Ἐτοί δὲν εἶνε, σενιόρ;

—Βέβαια, βέβαια, ἔτσι εἶνε! ἀπάντησε ὁ Μεξικανὸς ταραγμένος.

Καὶ πρόσθεσε σιγανά: Τώρα καταλαβαίνω!..

Ἐπειδὴ ἀπὸ τριῶν τετάρτων κωλύσαντες τὸ τέλος κοντὰ στὴν πόλιν τῆς πόλεως. Τότε ὁ Χαδιενδρό ἀνέλασε τ' ἄλογό του νὰ λοξοδρομήσῃ καὶ ἔπειτα ἀπὸ καμμιά ἐκατοστηνηταρὴ μέρων ἀπόστασι, ἔφτασε σ' ἕνα ὀρεινὸν σημεῖον.

—Κρατήσου γερά! ψιθύρισε τότε στὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου.

Καὶ βιάζοντας τ' ἄλογό του, τὸ ἀνέλασε νὰ μῆπτε μέσα στὴν τάφρον τοῦ φρουρίου καὶ ν' ἀνεβῇ στὸ ἀπέναντι μέρος, ὅπου ἦταν ἡ γωνία ἐνὸς πυροβόλου. Λίγο πρὶν πέρα τὸ τεῖχος ἦταν γκρεμισμένον, χωρὶς ὅσοτος νὰ φαίνεται ἀπ' ἔξω. Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα αὐτὸ ὁ Μεξικανός, τρα-

βώνας τὰ λουριά τοῦ ἀλόγου του καὶ σφίγγοντας τὰ πλευρά του μὲ τὰ πόδια του, τὸ ἔκανε νὰ ἀνορθωθῇ στὰ παῖνα του πόδια καὶ ἀμέσως κατόπιν τὸ ἄφησε ἐλεύθερον. Τὸ ἄλλο, μαθημένο καὶ ἀπὸ ἄλλες φορές, ἔκανε ἕνα μεγάλο πηδημα πάνω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὴν χεῖρ.

Ὁ δὸν Πέδρο κράτησε τότε τ' ἄλογό του ἀκίνητο καὶ πῆδησε κάτω. Ἡ νέα τὸν μιμήθηκε.

—Ἀκολούθησέ με! τῆς ψιθύρισε ὁ Μεξικανός.

Κι' οἱ δύο τότε κατεβήκανε μέσα στὴν τάφρον καὶ ἀφοῦ προχώρησαν λίγο, σταθίρνανε μπροστὰ σὲ μιὰ χαμηλὴ πορτοῦλα.

Ὁ Μεξικανός, ἀφοῦ ἀφουγκράστηκε λίγες στιγμὲς, χτύπησε τρεῖς φορές ἐλαφρὰ μὲ τὸ δαχτυλίδι του ἀπάνω στὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἀνοίξε σχεδὸν ἀμέσως καὶ στὸ ἀνοιγμὸ τῆς φάνηκε ὁ δεσμοφύλακας τοῦ φρουρίου μὲ τὴν γυναῖκα του πὸν τοῦ φώτιζε, λέγοντας:

—Ἐ, κομπάρδε, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν σὰς περίμενα ἀπὸψε.

Ἐλα ὅμως πὸν ἐγὼ, κομπάρδε, διαλέγω ἴσα-ἴσα πᾶς βραδεῖς πᾶν δὲν με περιμένεις γὰρ νάρθω, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Μεξικανός.

—Μοῦ φέροντε, τουλάχιστον, καμμιά εὐχάριστη εἰδησι; τὸν ρώτησε χαμογελώντας καὶ ὁ δεσμοφύλακας, γνέφοντας στὴ γυναῖκα του νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους.

—Ὁχι! τοῦ ἀπάντησε, κυττάζοντάς τὸν κατὰματα ὁ Χαδιενδρό.

—Πῶς! φώναξε ταραγμένος ὁ δεσμοφύλακας. Ὑπάρχει καμμιά κακὴ εἰδησι;

—Ἐλα, μὴν κάνης ἔτσι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χαδιενδρό, χτυπώντας τὸν στὸν ὄμο.

Καὶ παύοντας μέσα στὴν χούφτα του μερικὰ χροῖα νομίσματα, πρόσθεσε:

—Μὴ σὲ νοιάζει. Φροντίζω ἐγὼ γιὰ σένα. Σοῦ ἔχω κούλας ἔτοιμο ἕνα καλὸ δῶρο.

—Ὁ! Ὁ! ἔκανε χαρούμενος ὁ δεσμοφύλακας. Τί εἶνε λοιπόν;

—Ἀκόμα δὲν κατάλαβες, κοντάβι! Ἄν κοιμᾶσθης, δὲν πιστεύω καὶ νὰ στραβώθης. Νά, κύτταξε.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν χούφτα του, πρόσθεσε:

—Γιὰ σένα εἶνε αὐτὲς ἡ δέκα δούπλες.

—Τίς βλέπω! ἄφησε μιὰ πινυμένη φωνὴ ὁ δεσμοφύλακας, γνέφοντας μὲ ἀληθινὰ τὰ μάτια του. Δέκα δούπλες, εἶνε ἕνα σοβαρὸν ποσόν. Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ τίς κερδίσω;

—Σχεδὸν τίποτα! τοῦ ἀπάντησε μυστηριωδῶς ὁ Χαδιενδρό.

—Καταλαβαίνω! Ὁρῶ νὰ πῇς ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο.

Ἀλλὰ, πές μου, τέλος πάντων, αὐτὸ τὸ τίποτά σου, γιατί ἔχω καὶ ἐγὼ!..

—Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ πῶ;

—Πές μου τέλος πάντων.

—Ἄκουσε λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάνης γιὰ νὰ σοῦ δώσω αὐτὲς τίς δέκα δούπλες. Ὁ ἀντίθετος τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ τοῦ Λαδρόνο, θὰ μῆπτε μέσα σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν κοπέλλα, θὰ ξανακλείσῃς τὴν πόρτα πίσω της καὶ θὰ πᾶς ἀμέσως νὰ κοιμηθῇς. Βλέπεις, κοιτεντὲ μου, καμμιά δυσκολία σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

—Διάβολε! φώναξε ὁ ὄλιος καταστενοχωρημένος, Πάνε ἡ δέκα δούπλες!..

—Τρελλάθηκες;

—Ἐγὼ τρελλάθηκα; Σκέψου τί ἀνοικονόμητο παλληκάρει εἶνε αὐτὸς ὁ Λαδρόνος; Δὲν ἔχω μᾶλλον τί κακὸ πῆγε νὰ μὴν ἀνέβῃ ὅταν ἔμπασα μέσα στὸ κελλὶ τὸν ἰκέινους τίς κυρίες;

—Σέρεῖς τί καταλαβαίνω, κομπάρδε, ἀπ' τὰ λόγια σου;

—Θές νὰ μοῦ πῇς ὅτι εἶμαι ἕνας δειλός;

—Ὁχι. Δὲν εἶσαι δειλός, ἀλλὰ εἶσαι ἕνας μεγάλος ἥλιος!

Εἶσαι ἕνας βλάκας, γιατί ξέρεις ὅτι ὑπάρχουν γυναῖκες καὶ γυναῖκες, ὅπως ὑπάρχουν φεῖδια καὶ φεῖδια. Σὲ βεβαίως λοιπὸν ὅτι μὴν ἡ δειλὴ ὁ Λαδρόνος; τί, δὴ αὐτὴ τὴν γυναῖκα, δὲν θὰ ξέρῃ πῶς νὰ σ'

—Ἐ, κομπάρδε, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν σὰς περίμενα ἀπὸψε!..

εὐχαριστήσῃ!

—Ἐλθε βέβαιος γι' αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ δεσμοφύλακας μὲ κά-ποιο δισταγμὸ ἀκίνητος.

—Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου!.. τοῦ ξανάπε ὁ δὸν Πέδρο, κουνώντας τὴς δούπλες μέσα στὸ χεῖρ του.

—Ἐμπρός, δώστε μου τίς δούπλες! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ δεσμοφύλακας.

Καὶ παίρνοντάς τας, πρόσθεσε:

—Πρέπει νὰ γίνεταί πάντοτε τὸ θέλημά σας, κομπάρδε. Ἄν μοῦ συμβῇ ὅμως τίποτε, ἂν μὲ πιάσουν, σεῖς θὰ εἰσθε ἡ αἰτία.

—Ἐ, καὶ αὐτὸ νὰ γίνῃ, δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι, κομπάρδε, τοῦ ἀπάντησε ὁ δὸν Πέδρο.

Καὶ γυρίζοντας στὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου, τοῦ εἶπε:

—Ὁ φίλος μου, ἀγαπητὸ μου παιδί, θὰ σὲ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ πὸν ἥλιος. Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω καὶ σοῦ εἰδοποιῶ καλὴ ἐπιτυχία.

—Σὰς εὐχαριστῶ, κυριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα, μ' ὅλη μου τὴν ψυχή καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ σοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ μεγάλο κα-λὸ πὸν μοῦ κάνατε. Εἰσαπτε ἕνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ.

—Ὁ! δὲν πρέπει νὰ μὲ εὐχαριστῇτε, παιδί μου, τῆς ξανάπε ὁ δὸν Πέδρο. Ἡ μεγαλύτερη ἀνταπόδοσι γιὰ ὅ,τι ἔκανα γιὰ σὰς, εἶνε νὰ πῇς στὸν φίλο σας ὅτι τὸν θυμᾶμαι καὶ ὅτι τοῦ εὐχόμαι νὰ βγῇ γρήγορα μέσα ἀπ' τὴν φυλακή του.

—Θὰ τοῦ τὸ πῶ, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα στὸν Μεξικανὸν πὸν ἄρχισε κούλας νὰ ἀπομακρύνεται.

***

Ὅταν μείνανε μόνον οἱ δύο τους, ὁ δεσμοφύλακας εἶπε στὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου:

—Μπάτε μέσα, κοπέλλα μου.

Κι' ὅταν ἐκείνη μῆπτε μέσα, τῆς ξανάπε, κλειδώνοντας τὴν πορτοῦλα:

—Θὰ μ' ἀκολουθῇτε περπατώντας ὅσο μπορεῖτε πρὸ ἐλαφρὰ.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιά ἀπάντησι, τὸν ἀκολούθησε.

Ἐπειδὴ ἀπὸ ἕνα τέταρτο περί-που τῆς ὥρας, ἀφοῦ περάσανε μέσα ἀπὸ ἕνα δαίδαλο στενῶν καὶ σκοτεινῶν διαδρόμων, σταματήσανε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα.

—Φτάσαμε, κοπέλλα μου! εἶπε τότε ὁ δεσμοφύλακας στὴν νέα.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ, τῆς ξανάπε:

—Περάστε μέσα καὶ κάνετε ὅ,τι θέλετε.

Κι' ὅταν ἡ νέα μῆπτε μέσα, ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω της καὶ ἔφυγε.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου βρῆκε τὸν Ὀλιανό νὰ κοιμᾶται, ντυμένον, ἀπάνω σ' ἕνα χαλκισμένον σταθμόν, πὸν ἦταν ριγμένον σὲ μιὰ γωνίᾳ τῆς φυλακῆς.

Ἠσυχία ἀπόλυτη βασιλεῖε μέσα στὸ κελλὶ τοῦ μελλοθανάτου, τὸ ὁποῖο φωτιζότανε ἀπὸ ἕνα λυχναρί πὸν ἐκάντιζε βαλμένο πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα στάθηκε λίγες στιγμὲς ἀκίνητη καὶ κάρπασε τὰ φλογισμένα βλέμματά της ἀπάνω πρὸν νεῖο, πὸν κοιμότανε ἡσυχᾶ, καὶ ὅπως τὸν κύτταξε, μὲ μιὰ ἄπειρη γλυκύτητα, τὸ πρόσσωπός της ἔγινε κατακόκκινο.

Ἐπειδὴ ἔβγαλε τὸν μανδύα της καὶ τὸ καπέλλο της καὶ κρατῶντας τὰ δύο τουφέκια σφιχτὰ μὲ τὰ ποδάρικα χεῖρά της, πλησίασε ἀποσιωπώντας ἀδάρυδα κοντὰ του καὶ σκῶνοντας ἀπὸ πάνω του, τὸν σκωπῆκε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο.

Ὁ Ὀλιανός ξύπνησε ἀμέσως καὶ, κυττάζοντάς τὴν κατὰπληκτος, τὴν ρώτησε, μὲ φωνὴ πὸν ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι:

—Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, Ἄνθος τοῦ Μαῖου; Τί ἤρθε νὰ κάνης ἐδῶ, δυστυχισμένον παιδί;..

—Ἦρθα γὰρ νὰ σοῦ φέρω αὐτὰ τὰ ὅπλα καὶ νὰ πεθάνω μαζὺ σου! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἕνα θελκτικὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

—Ὁχι! φώναξε ἐκεῖνος ταραγμένος. Δὲν θὰ γίνῃ ποτέ αὐτὸ!.. Εἶμαι ἀνάξιος γιὰ μιὰ τέτοια μεγάλη ἀφοσίωσι!

—Δὲν εἶνε ἀφοσίωσις, τοῦ εἶπε ἐκείνη, κοινώνοντας τὸ κεφάλι της.

—Τί λοιπὸν εἶνε; φώναξε ταραγμένος ὁ Ὀλιανός.

—Δὲν ξέρω! τοῦ ἀπάντησε συγκινημένη ἡ νέα. Αἰσθάνομαι, χω-

ρὶς νὰ τὸ θέλω, καὶ νὰ μὲ τραβᾷ κοντὰ σου... Καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα ἐδῶ!

ΠΩΣ Οἱ ΦΛΙΜΠΟΥΣΤΙΕΡΟΙ ΚΑΤΕΛΑΒΟΝ ΤΗΝ ΒΕΡΑ-ΚΡΟΥΖ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΚΑΤΟΠΙΝ

Κατὰ τὴς τρεῖς τὸ πρωὶ ὁ Πιτριάν, πὸν δὲν κοιμήθηκε ὅτε μιὰ σιγὴν, ξύπνησε τοὺς φλιμπουστιέρους.

Σὲ μιῇ ὥρᾳ ὁ Λαπάντας, ἀφοῦ τοὺς ἐπαθεώρησε ὅλους, γιὰ τε-λευταία φορὰ, διέταξε τὸν καπετὰν Λανδὶ καὶ τὸν Μιχαήλ Βόσκο νὰ ξεκινήσουν μὲ τὰ σκάφη τους.

Στὴς τέσσερες καὶ μιῇ ἀκριβῶς ξεκίνησαν καὶ τ' ἄλλα δύο σκά-φη, μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Λαπάντα καὶ τὸν ὁρατο Λανδέντιο.

Ὅταν τὰ δύο σκάφη σώματα τὸν φλιμπουστιέρων ἔφτασαν στὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους, ἀπ' ὅπου περνοῦσε ὁ δρόμος τῆς Βέρα-Κρούζ πρὸς τὸ Μεξικό, ὁ Πιτριάν πῆρε παρῶνα τὸν Λαπάντα καὶ τὸν ὁρατο Λανδέντιο καὶ τοὺς εἶπε:

—Φέρετε μαζί σας καὶ τὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου;

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαπάντας, εἶνε ἰσὴρ ἀπάνω στὸ καράβι, τὴν Ἐπιδάσκ.

—Εἶσαι γελασμένος, καπετὰ-νε! εἶπε ἄμεσος ὁ Πιτριάν. Τὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου δὲν εἶνε ἀπά-νω στὸ πλοῖο.

—Ἀστείεςσαι; ρώτησε ὁ Λα-πάντας.

—Καθόλου, ἀρχηγέ!

—Καὶ τότε πῶς εἶνε; τὸν ρώ-τησε κατὰπληκτος ὁ Λαπάντας.

—Θὰ σὰς πῶ...

Κι' ὁ Πιτριάν τοὺς ἀφηγήθηκε ἄμεσος τὸ παράλογο σχέδιόν τῆς παράξενης κῆρας.

Ὁ Λαπάντας κούνησε τὸ κεφά-λι του καὶ μουρμουρίζοντας:

—Τὸ διαβολοκόριτσο!.. Καλὰ τὸ ἔλεγα πῶς καὶ σχεδίαζε νὰ μὴν σκαρώσῃ!..

Καὶ ἀποτεινόμενος στὸν Πιτρι-άν, τὸν ρώτησε:

—Θὰ τὰ κατάφερες, λές, νὰ μῆπτε μέσα στὸ κελλὶ τοῦ Ὀλι-ανό;

—Εἶμαι οἴγουρος! τοῦ ἀπάν-τησε ὁ Πιτριάν. Ἀσφαλῶς βρῆ-κεται τώρα μαζί μετ' ἐκείνου ὁ Ὀλι-ανός, γιατί, ἂν ἀποτυγχάνει, ὁ δὸν Πέδρο θὰ εὐρίσκει τὸ μέσον νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ πετάχτηκε ὁ ὁρατός Λανδέντιος καὶ εἶπε χαρού-μενος:

—Μπράβο στὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου!

Ὁμοιωθὼν ὅτι μιὰ τέτοια ἀπέχρη-στα καὶ δὲν θὰ περνοῦσε μέσα ἀπ' τὸ δικό μου τὸ μυαλό!.. Ὁ Ὀλιανός τώρα καὶ θὰ ξέρῃ ὅτι προέβλεπε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Βέρα-Κρούζ καὶ καθὼς θὰ εἶνε ὀλιωμένος, θὰ τοὺς χτύπησῃ καὶ αὐτὸς τοὺς Γκαβρόν. Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον, γιατί ὁ Γκα-βρόν, ὅταν ἀκούσῃ πηροβολι-σμοὺς πρὸς τοὺς δὲν γελαστοῦν, σιγῶντες πρὸς τοὺς δὲν γελαστοῦν.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ Μαῖου ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα μῆπτε μέσα ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ μυαλό!.. Ὁ Ὀλιανός τώρα καὶ θὰ ξέρῃ ὅτι προέβλεπε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Βέρα-Κρούζ καὶ καθὼς θὰ εἶνε ὀλιωμένος, θὰ τοὺς χτύπησῃ καὶ αὐτὸς τοὺς Γκαβρόν. Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον, γιατί ὁ Γκα-βρόν, ὅταν ἀκούσῃ πηροβολι-σμοὺς πρὸς τοὺς δὲν γελαστοῦν, σιγῶντες πρὸς τοὺς δὲν γελαστοῦν.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ Μαῖου ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα μῆπτε μέσα ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ μυαλό!.. Ὁ Ὀλιανός τώρα καὶ θὰ ξέρῃ ὅτι προέβλεπε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Βέρα-Κρούζ καὶ καθὼς θὰ εἶνε ὀλιωμένος, θὰ τοὺς χτύπησῃ καὶ αὐτὸς τοὺς Γκαβρόν. Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον, γιατί ὁ Γκα-βρόν, ὅταν ἀκούσῃ πηροβολι-σμοὺς πρὸς τοὺς δὲν γελαστοῦν, σιγῶντες πρὸς τοὺς δὲν γελαστοῦν.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ Μαῖου ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα μῆπτε μέσα ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ μυαλό!.. Ὁ Ὀλιανός τώρα καὶ θὰ ξέρῃ ὅτι προέβλεπε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Βέρα-Κρούζ καὶ καθὼς θὰ εἶνε ὀλιωμένος, θὰ τοὺς χτύπησῃ καὶ αὐτὸς τοὺς Γκαβρόν. Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον, γιατί ὁ Γκα-βρόν, ὅταν ἀκούσῃ πηροβολι-σμοὺς π

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΚΩΜΩΔΙΟΓΡΑΦΟΥ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Μιά ζωή γεμάτη αντίθεσεις. Πώς γνώρισε εξαφνα ο Σέρινταν τη δόξα και τον πλούτο. 'Η τραγωδία του θανάτου του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η σταδιοδρομία του διασήμου Άγγλου κωμωδιογράφου του 18ου αιώνα, Σέρινταν, παρουσιάζει τις πιο εκπληκτικές αντιθέσεις. Σε ηλικία είκοσι χρόνων, περφερόταν φτωχός και άγνωστος στους δρόμους του Λονδίνου μ' ένα κόκκινο ρολέο και μ' ένα καπέλλο δέκαχο, έχοντας τις τσέπες του διαρκώς άδειες, πάντα απέναντος και πάντα πενησαμένος. 'Ασ-τόσο, έπειτα από μία δεκαετία, κατέκτησε την καρδιά μιας από τις πιο άμορφες Λονδρέζες, έξε-τόπισε δέκα θανάσιμες της πλού-σιους, κομφούς, άριστοκράτες, μοιολόγησε με τον ένα άπ' αυ-τούς και τον νίκησε και μονο-μιάς προκάλεσε έτσι την προσο-χή και την περιέργεια όλου του κόσμου. Αμέσως κατόπιν, πο-θώντας ύστερα από την άγασή, ν' άποκτήσει δόξα και χρήματα, έγραψε το ένα κατόπιν του άλ-λου, και με επιτυχία που μεγα-λωνε διαρκώς, όλων των ειδών τα θεατρικά έργα: κωμωδίες, φάρσες, όπερες, ίμνους δράμα-τα. Χωρίς νίκη πεντάρα, άγόρα-σε και εξεμεταλλεύθη ως θεα-τρούνης ένα μεγάλο θέατρο και έκανε μια ζωή πλούσια, σπάτα-λη, τον δόλο της καλότερης κοινωνίας του Λονδίνου, θαν-μαζόμενος άπ' όλους και προκα-λώντας την έκπληξη όλων. Μά-δλ' αότα, έρωτας, χρέη, δόξα φιλολογική, δεν έφταναν στο Σέ-ρινταν. Φιλοδοξώντας ακόμα πε-ρισσότερα, άνακατέθηκε λοιπόν και στην πολιτική, μπήκε στη Βουλή των Κοινοτήτων, άνεδεί-χθη ρήτωρ εφάμιλλος των μεγα-λειτέρων της εποχής του, πολέ-μισε μ' επιτυχία όν πανίσχυρο πρωθυπουργό Πίττυ, έσφραξε τον Μπάροκ, τον ήτο της έρωνας, που όλοι οι βουλευτές τον έτερέ-μαν για τους σαρκασμούς του, και κράτησε σταθερά και δί-χως συμφοροντολογικούς ύπολο-γισμούς τον πιο δύσκολο και τον πιο φιλελεύθερο δόλο.

Νεώτερος ακόμα, μόλις σαραν-τάρης, ο Σέρινταν είχε γίνει έ-νας από τους πιο διάσημους άν-τρες της Άγγλιας, όμοιος των μεγάλων άριστοκρατών, στε-νός και ιδιαίτερος φίλος του Διάδочου. 'Ο Βόρων έλεγε για τον Σέρινταν: "Ό,τι και αν έ-κανε ο άνθρωπος αυτός ήταν το καλύτερο που μπορούσε να γίνει στο είδος του. Έγραψε την κα-λύτερη κωμωδία, την καλύτερη κωμωδία, την καλύτερη όπερα, τέ-λος άπήγγειλε τον περίφημο λό-γο του για τον Γουόρεν 'Α-στριας, τον καλύτερο άπ' όσους έγραφησαν ή εκφωνήθηκαν στην Άγγλία."

Για τον έξαιρετικό αυτόν άν-θρωπο λές και άντερόντο όλοι οι νόμοι. Ήταν σαφώς τεσσά-ρον χρόνων. Τά χοή είχαν άο-χίσει να τον πολιορκούν από παν-τού. Ένα θάδν είχε φάει και είχε πη πάρα πολύ. Τά μάγουλά του ήταν κόκκινα, κόκκινη και ή μύτη του σαν πανίδα. Στην κατάσταση αυτή συνάντησε στο σπίτι του δούκας Ντιβονσάιερ,

μια χαριτωμένη κοπέλλα. Την έ-ρωτεύθηκε άμέσως. Έκείνη, την πρώτη στιγμή που είδε τον Σέ-ρινταν, είπε: "Όέ μου, τί φοί-τη, ο άνθρωπος αυτός εινε σω-στό τέρας!"

Ο Σέρινταν, όστόσο, άρχισε να κουβεντιάζει μαζί της. Τότε ή κοπέλλα έξακολουθήσε να λέη πως τον εύρισκε άσχημο, αλλά ό-τι είχε και πολύ πνεύμα. Την δεύτερη, την τρίτη φορά που κουβεντιάζε μαζί της, τον έρη-κε χαριτωμένο. Την τέταρτη φο-ρά, τον άγάπησε, και ύστερα από την πέμπτη συνάντησή τους, δη-λώσε στον πατέρα της ότι ήθε-λε να τον πάρη με κάθε τρόπο σύζυγό της. 'Ο πατέρας, άνθρο-

Η περίφημη σκάρ Σουέια Σίδνυ

πος φρόνιμος, απάντησε ότι θα συγκατένευε στο γάμο, αν όμέλ-λων γαμπρός του του άποδείκνυε ότι είχε περιουσία τουλάχιστον 15 χιλ. λιρών. Μόνη περιουσία του Σέρινταν ήταν τα χρέη του. 'Αστόσο, ύστερα από λίγες μέ-ρες, ή 15 χιλ. λίρες, έοισκόν-τουσαν ως διά μαγείας κατατε-θειμένες έπ' όνομά του σε μια τράπεζα. 'Ο πατέρας έλέγοντας αυτό, όχι μόνον έδωσε τη συγκα-τάθεσή του, αλλά και τούτη ήταν ή χαρά του, όστε έπεισε τον με-γαλειέρό του γιο που ακόμα περισσότερο δεν ήθελε να πάρη την αδελφή του ο Σέρινταν, ότι δ γάμος αυτός ήταν το πιο τυχε-ρό, το πιο χαριόσυνο και το πιο

εχάριστο γεγονός που είχε συμ-βή στην οικογένειά τους!

Νά είσαι άσχημος και να κά-νης μια κοπέλλα νέα και όμορ-φη, όχι μόνον να ξεχνά την ά-σχημιά σου, μα και να σ' έρω-τεύεται, και να σε ζητη για σύ-ζυγο, εινε, δέχμα, πράγμα δύ-σκολο. Μ' ακόμα πιο δύσκολο ε-ινε να κάνης ένα θανιστή σου να ξεχνά ότι του χρεωστής χρήματα και να τον καταφέρει να σου δανείζη και άλλα! Μία μέρα, έ-νας φίλος του Σέρινταν, φυλακί-στηκε για χρέη. 'Ο Σέρινταν έ-τρεξε άμέσως στο σπίτι του θαν-ιστού Χέντερσον, άνθρώπου δύα-τροπου, σκληρού και τσιγκουνή, που άρχισε τις γαλιονές, τα χά-

τον ιδούν για διάφορες έπειγόντες δουλειές, γέμιζαν όλα τα δωμά-τια του σπιτιού του. Ο Σέρινταν εμφανιζόταν χαμογελαστός, κε-φάτος, γεμάτος από τέτοια χαρί-και από τέτοια θέλητρα, όστε δανειστές και έπισκέπτες έχοντο-σαν τις ύποθέσεις των και λες πως δεν είχαν πάει στο σπίτι του παρά μόνον για να τον δούν! Τους έπαρήγγει με την κουβέντα του, με το μπρο του, με το πνεύμα του, με τα καλα-ματούρια του, με την έτοιμότητά του, με τις καινούργιες ζωνρές, ιδιόρρυθμες ιδέες που έξηπρό-σαν συνθήσεις και αωφοροίον-τας από το υαλό του. Δεν ή-κουσα, λέγει ο Βόρων, που ή-ταν τόσο περφόρμος έμψυχός, που καταπληκτική κουβέντα από την κουβέντα του Σέρινταν. 'Ο-λόκληρη συντροφιά μπορούσε να ξεχνούσε τον άνδρα που τον. Στά γεύματα, στις συναναστροφές, κανείς δεν έφτανε τη νοητία της διμιλίας του. Διαιρούσε το πνεύμα του και όταν ακόμα ήταν μεθυ-μένος. Μόνος ήταν σε θέσι να μιλή όλόκληρη οικοδεία, ως τα έφημερώματα, με νεφρί άδιακο-μ, μ' ένα μπρο που δεν έφερτε πο-τέ, άκούρατος, άνείανητος.

Μά άνεγάντηκο ήταν και οι σαρκασμοί του και ή ιδιοτροπία του και ή φάρσες του. 'Όταν τον καλούσαν για μάγεμα σε γάμο, έκανε πάντα σπείδον στήθος σα-τυρικούς κατὰ τον γαμπρό, κα-τά της νύφης και κατά του γά-μου! Μία μέρα ήταν ήταν πλού-σιος, πήγε και έπισκέφη ο Σέρινταν κάποιο κτήμα που είχε κοντά στο Λονδίνο. 'Ο έπιστάτης του κτήματος, ή γυναίκα του και τα παιδιά του, φορούσαν ρούχα πάρα πολύ πολυτελή για την κοι-νωνική θέσι τους. 'Ο Σέρινταν δίχως να χάση καιρό, τους είπε ν' αλλάξουν ρούχα, πήρε μαζί του τα ρούχα των της πολυτε-λείας και την Άλλη μέρα τους έ-στειλε από το Λονδίνο άλλα ρού-χα άπλά, όπως έπρεπε και την τιμή εκείνων που είχε πάρη!

Άλλ' ή περιουσιότητη παραρ-νιά του Σέρινταν ήταν το περί-φημο άμάρι του με τα ζαχαδά. Μία μέρα σοφίστηκε ο Σέρινταν να ζήνη στο άμάρι του τέσσαρα ζαχαδά. Τα ζαχαδά που τά είχε προπονήσει κάμποσο καιρό, τά κατάφεραν άκετά καλά, προ-καλώντας το θάνατο και την περιέργεια του κόσμου. Έξαφνα, όμως, πέρασε ένα κοπάδι από ακύλλους, οι όποιοι μόλις μυρί-στηκαν τά ζαχαδά, τά πήσαν εντός του κατόπιν. Τού κάκου ο Σέρινταν όχι μόνον άπέσυρε την άγωγή του κατὰ το φίλον του Σέρινταν, αλλά προσεφέρθη, έπέ-μεινε γο του θανείση ακόμα δια-κόσιες λίρες και στο τέλος, λέγει κάποιος σύγχρονος, προς μεγά-λην του χαράν, έπέτυχε από τον Σέρινταν, την άδεια να τις δα-νειση!

Για τον Σέρινταν δεν φτάνει να πη κανείς ότι κατακόμισε ά-μέσως την συμπαθεία και την έμπιστοσύνη. Έροήτενε κυριολε-κτικώς. Το πρώο οι δυνιστοί του και έπισκέπτες που πήγαιναν να

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η τα χαρακτα ο λόγος μας είχε ξεπερνά απ τις αντίστι-κές πορείες και τις λευκομά-ζες, των μεγάλων στρατιωτι-κών γυναικών.

Ύστερα από μία τριωρη πορεία είχαμε φτάσει στο χωριού-δακι Μοντλου κατά τις 8. 'Οα το περνούσαμε, θά βάζαμε άλλες τρεις ώρες και κατά το μεσημέρι θά φτάναμε σ' ένα λόφο, τον ό-ποιο έπρόκειτο να κυριεύσουμε από κάποιο ανατακτικό εύθελ.

—Άλλοι... Σχηματίστε πυρα-μίδα!...

Διέταξε ο λοχαγός μας, μόλις έπληρώσαμε τα πρώτα σπίατα του Μοντλου. Σταθήκαμε τότε ανα-κουσμένοι, στήσαμε τα όπλα μας, παραμύδια τέσσαρα-τέσσαρα, και άκουσαμε τους ζυγούς άμείσως.

Έπρεπε να ξεκουραστούμε λίγο να ξεσκονιστούμε και κατόπιν θά ξεκινούσαμε πάλι.

Ή αξιωματικός της διμοιρίας μου, ένας στεγνός άνθροπολογός, πλούσιος άμείσως την παρέα μου. Είχαμε κιόλας ξεκινήσει άρκετά σπίατα στην άκρη του δρόμου, και ξεκουραζόμασταν ήδονικά, κα-πνίζοντας τις πίπες μας.

Ήταν παρζένος ο άνθροπολογ-ός μας. Ματιά σκληρή, πρόσωπο αγέλαστο, πόνο τραχείς κι ά-πίστοι, με καρδιά μεγάλη, γε-μάτη ένδιασμον στοργικό για τους αντάκτους του. Τον τρεμάμε κυριολεκτικά, να και τον λατρεύ-αμε άνοηκίτα.

Βλέποντάς τον να πλησιάζει, θά τά κατασπάραιαν.

***

Τά τελευταία χρόνια του Σέ-ρινταν διήρξαν θλιβερά. Ήταν καταχρεωμένος, το θέατρό του ε-ίχε καί, είχε χάσει τη θέσι του στο κεινοδουλίο, τον είχαν κατα-σχίσει το σπίτι. 'Οα αότα, ή στερήσεις, τα άτυχήματα, έκλόν-σαν την ύγεια του και άρρωστή-σε βαρεία. Μά κατὰ την διάκριση της άσθενείας του έξεδόθη ένα-ντίον του έντάλμα συνλήψεως για χρέη. Δικαστικοί κληήρες και γωροφύλακες πήγαν να τον πά-ρουν έλαίως, έτοι ήλιως ήτανε, μετ' στα σκεπτάσματα του κρεβ-βατιού του για να τον πάνε στη φυλακή. Καί θα τον έπαιρναν αν ο γιατρός του, δεν έβλινε κατη-γορηματικά, ότι διήρχε φόβος να πεθάνη ο ζωρστος στο δόμο. Το γεγονός καθέστηκε, φυσικό, και μία έφημερίδα έγραψε ότι ήταν αλσχος για όλη την Άγγλια ν' άφηνι να πεθαίνει σε τέτοια κατάσταση ένας τόσο έξαιρετικός άνθροπος. Τότε, όλοι συγκληήθη-κανε, πολιτικοί, συγγραφείς, άρι-στοκράτες, κι έπαιρσαν να έπι-σπορθούν τον Σέρινταν και να τον άνακουφίσουν. Μά ήτανε πεία άγία. Ύστερα από λίγες μέρες πέθανε ο διάσημος κωμωδιογρά-φος και ότι δεν έκανε όταν ζού-σε τόκανε στον έκρό του ή κοι-νανία του Λονδίνου. Την κηδεία του την ακολουθήσαν και κρή-τησαν το φέρετρό του οι μεγάλοι-τεροι άριστοκράτες και ή πιο έ-ξέχουσες άγγλικές προσωνιότη-τες της εποχής: δύο άδελφοί του βασιλέως, δούκες, κόμητες, άρχιερείς και άπειροι θανμαστοί του άνθρώπου, που καθώς λέγει ο Βόρων "αν δεν ήπρηχε το γέ-λιο, θά το είχε έρη".

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΜΝΗΣΤΗ

Π' τα χαρακτα ο λόγος μας είχε ξεπερνά απ τις αντίστι-κές πορείες και τις λευκομά-ζες, των μεγάλων στρατιωτι-κών γυναικών.

Ύστερα από μία τριωρη πορεία είχαμε φτάσει στο χωριού-δακι Μοντλου κατά τις 8. 'Οα το περνούσαμε, θά βάζαμε άλλες τρεις ώρες και κατά το μεσημέρι θά φτάναμε σ' ένα λόφο, τον ό-ποιο έπρόκειτο να κυριεύσουμε από κάποιο ανατακτικό εύθελ.

—Άλλοι... Σχηματίστε πυρα-μίδα!...

Διέταξε ο λοχαγός μας, μόλις έπληρώσαμε τα πρώτα σπίατα του Μοντλου. Σταθήκαμε τότε ανα-κουσμένοι, στήσαμε τα όπλα μας, παραμύδια τέσσαρα-τέσσαρα, και άκουσαμε τους ζυγούς άμείσως.

Έπρεπε να ξεκουραστούμε λίγο να ξεσκονιστούμε και κατόπιν θά ξεκινούσαμε πάλι.

Ή αξιωματικός της διμοιρίας μου, ένας στεγνός άνθροπολογός, πλούσιος άμείσως την παρέα μου. Είχαμε κιόλας ξεκινήσει άρκετά σπίατα στην άκρη του δρόμου, και ξεκουραζόμασταν ήδονικά, κα-πνίζοντας τις πίπες μας.

Ήταν παρζένος ο άνθροπολογ-ός μας. Ματιά σκληρή, πρόσωπο αγέλαστο, πόνο τραχείς κι ά-πίστοι, με καρδιά μεγάλη, γε-μάτη ένδιασμον στοργικό για τους αντάκτους του. Τον τρεμάμε κυριολεκτικά, να και τον λατρεύ-αμε άνοηκίτα.

Βλέποντάς τον να πλησιάζει, θά τά κατασπάραιαν.

***

Τά τελευταία χρόνια του Σέ-ρινταν διήρξαν θλιβερά. Ήταν καταχρεωμένος, το θέατρό του ε-ίχε καί, είχε χάσει τη θέσι του στο κεινοδουλίο, τον είχαν κατα-σχίσει το σπίτι. 'Οα αότα, ή στερήσεις, τα άτυχήματα, έκλόν-σαν την ύγεια του και άρρωστή-σε βαρεία. Μά κατὰ την διάκριση της άσθενείας του έξεδόθη ένα-ντίον του έντάλμα συνλήψεως για χρέη. Δικαστικοί κληήρες και γωροφύλακες πήγαν να τον πά-ρουν έλαίως, έτοι ήλιως ήτανε, μετ' στα σκεπτάσματα του κρεβ-βατιού του για να τον πάνε στη φυλακή. Καί θα τον έπαιρναν αν ο γιατρός του, δεν έβλινε κατη-γορηματικά, ότι διήρχε φόβος να πεθάνη ο ζωρστος στο δόμο. Το γεγονός καθέστηκε, φυσικό, και μία έφημερίδα έγραψε ότι ήταν αλσχος για όλη την Άγγλια ν' άφηνι να πεθαίνει σε τέτοια κατάσταση ένας τόσο έξαιρετικός άνθροπος. Τότε, όλοι συγκληήθη-κανε, πολιτικοί, συγγραφείς, άρι-στοκράτες, κι έπαιρσαν να έπι-σπορθούν τον Σέρινταν και να τον άνακουφίσουν. Μά ήτανε πεία άγία. Ύστερα από λίγες μέρες πέθανε ο διάσημος κωμωδιογρά-φος και ότι δεν έκανε όταν ζού-σε τόκανε στον έκρό του ή κοι-νανία του Λονδίνου. Την κηδεία του την ακολουθήσαν και κρή-τησαν το φέρετρό του οι μεγάλοι-τεροι άριστοκράτες και ή πιο έ-ξέχουσες άγγλικές προσωνιότη-τες της εποχής: δύο άδελφοί του βασιλέως, δούκες, κόμητες, άρχιερείς και άπειροι θανμαστοί του άνθρώπου, που καθώς λέγει ο Βόρων "αν δεν ήπρηχε το γέ-λιο, θά το είχε έρη".

Π' τα χαρακτα ο λόγος μας είχε ξεπερνά απ τις αντίστι-κές πορείες και τις λευκομά-ζες, των μεγάλων στρατιωτι-κών γυναικών.

Ύστερα από μία τριωρη πορεία είχαμε φτάσει στο χωριού-δακι Μοντλου κατά τις 8. 'Οα το περνούσαμε, θά βάζαμε άλλες τρεις ώρες και κατά το μεσημέρι θά φτάναμε σ' ένα λόφο, τον ό-ποιο έπρόκειτο να κυριεύσουμε από κάποιο ανατακτικό εύθελ.

—Άλλοι... Σχηματίστε πυρα-μίδα!...

Διέταξε ο λοχαγός μας, μόλις έπληρώσαμε τα πρώτα σπίατα του Μοντλου. Σταθήκαμε τότε ανα-κουσμένοι, στήσαμε τα όπλα μας, παραμύδια τέσσαρα-τέσσαρα, και άκουσαμε τους ζυγούς άμείσως.

Έπρεπε να ξεκουραστούμε λίγο να ξεσκονιστούμε και κατόπιν θά ξεκινούσαμε πάλι.

Ή αξιωματικός της διμοιρίας μου, ένας στεγνός άνθροπολογός, πλούσιος άμείσως την παρέα μου. Είχαμε κιόλας ξεκινήσει άρκετά σπίατα στην άκρη του δρόμου, και ξεκουραζόμασταν ήδονικά, κα-πνίζοντας τις πίπες μας.

Ήταν παρζένος ο άνθροπολογ-ός μας. Ματιά σκληρή, πρόσωπο αγέλαστο, πόνο τραχείς κι ά-πίστοι, με καρδιά μεγάλη, γε-μάτη ένδιασμον στοργικό για τους αντάκτους του. Τον τρεμάμε κυριολεκτικά, να και τον λατρεύ-αμε άνοηκίτα.

Βλέποντάς τον να πλησιάζει, θά τά κατασπάραιαν.

***

Τά τελευταία χρόνια του Σέ-ρινταν διήρξαν θλιβερά. Ήταν καταχρεωμένος, το θέατρό του ε-ίχε καί, είχε χάσει τη θέσι του στο κεινοδουλίο, τον είχαν κατα-σχίσει το σπίτι. 'Οα αότα, ή στερήσεις, τα άτυχήματα, έκλόν-σαν την ύγεια του και άρρωστή-σε βαρεία. Μά κατὰ την διάκριση της άσθενείας του έξεδόθη ένα-ντίον του έντάλμα συνλήψεως για χρέη. Δικαστικοί κληήρες και γωροφύλακες πήγαν να τον πά-ρουν έλαίως, έτοι ήλιως ήτανε, μετ' στα σκεπτάσματα του κρεβ-βατιού του για να τον πάνε στη φυλακή. Καί θα τον έπαιρναν αν ο γιατρός του, δεν έβλινε κατη-γορηματικά, ότι διήρχε φόβος να πεθάνη ο ζωρστος στο δόμο. Το γεγονός καθέστηκε, φυσικό, και μία έφημερίδα έγραψε ότι ήταν αλσχος για όλη την Άγγλια ν' άφηνι να πεθαίνει σε τέτοια κατάσταση ένας τόσο έξαιρετικός άνθροπος. Τότε, όλοι συγκληήθη-κανε, πολιτικοί, συγγραφείς, άρι-στοκράτες, κι έπαιρσαν να έπι-σπορθούν τον Σέρινταν και να τον άνακουφίσουν. Μά ήτανε πεία άγία. Ύστερα από λίγες μέρες πέθανε ο διάσημος κωμωδιογρά-φος και ότι δεν έκανε όταν ζού-σε τόκανε στον έκρό του ή κοι-νανία του Λονδίνου. Την κηδεία του την ακολουθήσαν και κρή-τησαν το φέρετρό του οι μεγάλοι-τεροι άριστοκράτες και ή πιο έ-ξέχουσες άγγλικές προσωνιότη-τες της εποχής: δύο άδελφοί του βασιλέως, δούκες, κόμητες, άρχιερείς και άπειροι θανμαστοί του άνθρώπου, που καθώς λέγει ο Βόρων "αν δεν ήπρηχε το γέ-λιο, θά το είχε έρη".

Π' τα χαρακτα ο λόγος μας είχε ξεπερνά απ τις αντίστι-κές πορείες και τις λευκομά-ζες, των μεγάλων στρατιωτι-κών γυναικών.

Ύστερα από μία τριωρη πορεία είχαμε φτάσει στο χωριού-δακι Μοντλου κατά τις 8. 'Οα το περνούσαμε, θά βάζαμε άλλες τρεις ώρες και κατά το μεσημέρι θά φτάναμε σ' ένα λόφο, τον ό-ποιο έπρόκειτο να κυριεύσουμε από κάποιο ανατακτικό εύθελ.

—Άλλοι... Σχηματίστε πυρα-μίδα!...

Διέταξε ο λοχαγός μας, μόλις έπληρώσαμε τα πρώτα σπίατα του Μοντλου. Σταθήκαμε τότε ανα-κουσμένοι, στήσαμε τα όπλα μας, παραμύδια τέσσαρα-τέσσαρα, και άκουσαμε τους ζυγούς άμείσως.

Έπρεπε να ξεκουραστούμε λίγο να ξεσκονιστούμε και κατόπιν θά ξεκινούσαμε πάλι.

Ή αξιωματικός της διμοιρίας μου, ένας στεγνός άνθροπολογός, πλούσιος άμείσως την παρέα μου. Είχαμε κιόλας ξεκινήσει άρκετά σπίατα στην άκρη του δρόμου, και ξεκουραζόμασταν ήδονικά, κα-πνίζοντας τις πίπες μας.

Ήταν παρζένος ο άνθροπολογ-ός μας. Ματιά σκληρή, πρόσωπο αγέλαστο, πόνο τραχείς κι ά-πίστοι, με καρδιά μεγάλη, γε-μάτη ένδιασμον στοργικό για τους αντάκτους του. Τον τρεμάμε κυριολεκτικά, να και τον λατρεύ-αμε άνοηκίτα.

Βλέποντάς τον να πλησιάζει, θά τά κατασπάραιαν.

***

Τά τελευταία χρόνια του Σέ-ρινταν διήρξαν θλιβερά. Ήταν καταχρεωμένος, το θέατρό του ε-ίχε καί, είχε χάσει τη θέσι του στο κεινοδουλίο, τον είχαν κατα-σχίσει το σπίτι. 'Οα αότα, ή στερήσεις, τα άτυχήματα, έκλόν-σαν την ύγεια του και άρρωστή-σε βαρεία. Μά κατὰ την διάκριση της άσθενείας του έξεδόθη ένα-ντίον του έντάλμα συνλήψεως για χρέη. Δικαστικοί κληήρες και γωροφύλακες πήγαν να τον πά-ρουν έλαίως, έτοι ήλιως ήτανε, μετ' στα σκεπτάσματα του κρεβ-βατιού του για να τον πάνε στη φυλακή. Καί θα τον έπαιρναν αν ο γιατρός του, δεν έβλινε κατη-γορηματικά, ότι διήρχε φόβος να πεθάνη ο ζωρστος στο δόμο. Το γεγονός καθέστηκε, φυσικό, και μία έφημερίδα έγραψε ότι ήταν αλσχος για όλη την Άγγλια ν' άφηνι να πεθαίνει σε τέτοια κατάσταση ένας τόσο έξαιρετικός άνθροπος. Τότε, όλοι συγκληήθη-κανε, πολιτικοί, συγγραφείς, άρι-στοκράτες, κι έπαιρσαν να έπι-σπορθούν τον Σέρινταν και να τον άνακουφίσουν. Μά ήτανε πεία άγία. Ύστερα από λίγες μέρες πέθανε ο διάσημος κωμωδιογρά-φος και ότι δεν έκανε όταν ζού-σε τόκανε στον έκρό του ή κοι-νανία του Λονδίνου. Την κηδεία του την ακολουθήσαν και κρή-τησαν το φέρετρό του οι μεγάλοι-τεροι άριστοκράτες και ή πιο έ-ξέχουσες άγγλικές προσωνιότη-τες της εποχής: δύο άδελφοί του βασιλέως, δούκες, κόμητες, άρχιερείς και άπειροι θανμαστοί του άνθρώπου, που καθώς λέγει ο Βόρων "αν δεν ήπρηχε το γέ-λιο, θά το είχε έρη".

Π' τα χαρακτα ο λόγος μας είχε ξεπερνά απ τις αντίστι-κές πορείες και τις λευκομά-ζες, των μεγάλων στρατιωτι-κών γυναικών.

Ύστερα από μία τριωρη πορεία είχαμε φτάσει στο χωριού-δακι Μοντλου κατά τις 8. 'Οα το περνούσαμε, θά βάζαμε άλλες τρεις ώρες και κατά το μεσημέρι θά φτάναμε σ' ένα λόφο, τον ό-ποιο έπρόκειτο να κυριεύσουμε από κάποιο ανατακτικό εύθελ.

—Άλλοι... Σχηματίστε πυρα-μίδα!...

Διέταξε ο λοχαγός μας, μόλις έπληρώσαμε τα πρώτα σπίατα του Μοντλου. Σταθήκαμε τότε ανα-κουσμένοι, στήσαμε τα όπλα μας, παραμύδια τέσσαρα-τέσσαρα, και άκουσαμε τους ζυγούς άμείσως.

Έπρεπε να ξεκουραστούμε λίγο να ξεσκονιστούμε και κατόπιν θά ξεκινούσαμε πάλι.

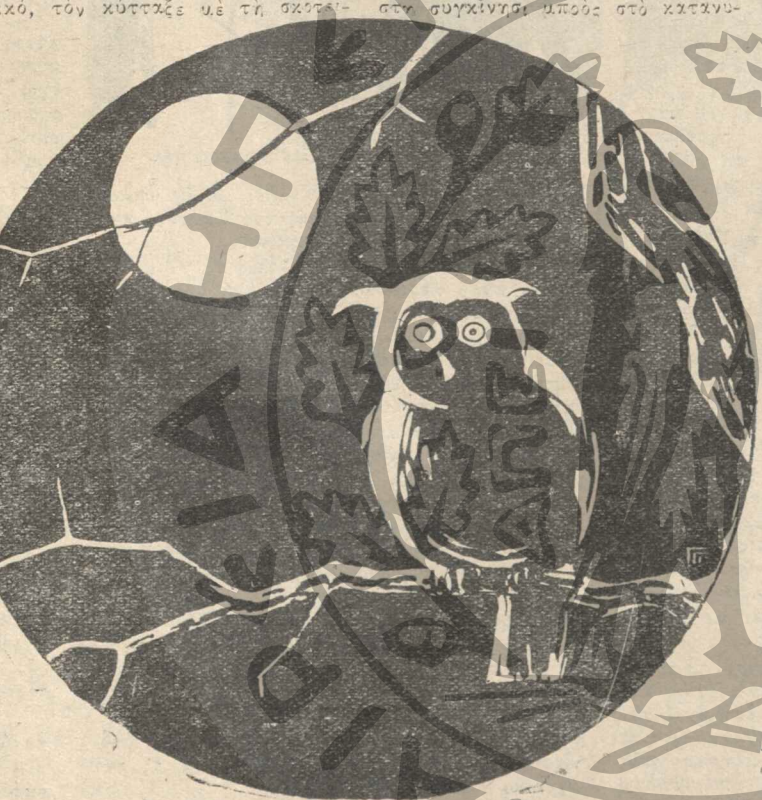
Ή αξιωματικός της διμοιρίας μου, ένας στεγνός άνθροπολογός, πλούσιος άμείσως την παρέα μου. Είχαμε κιόλας ξεκινήσει άρκετά σπίατα στην άκρη του δρόμου, και ξεκουραζόμασταν ήδονικά, κα-πνίζοντας τις πίπες μας.

Ήταν παρζένος ο άνθροπολογ-ός μας. Ματιά σκληρή, πρόσωπο αγέλαστο, πόνο τραχείς κι ά-πίστοι, με καρδιά μεγάλη, γε-μάτη ένδιασμον στοργικό για τους αντάκτους του. Τον τρεμάμε κυριολεκτικά, να και τον λατρεύ-αμε άνοηκίτα.

Βλέποντάς τον να πλησιάζει, θά τά κατασπάραιαν.

***

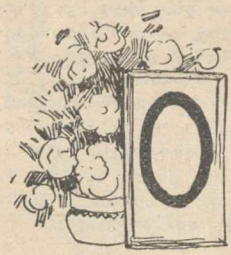
Τά τελευταία χρόνια του Σέ-ρινταν διήρξαν θλιβερά. Ήταν καταχρεωμένος, το θέατρό του ε-ίχε καί, είχε χάσει τη θέσι του στο κεινοδουλίο, τον είχαν κατα-σχίσει το σπίτι. 'Οα αότα, ή στερήσεις, τα άτυχήματα, έκλόν-σαν την ύγεια του και άρρωστή-σε βαρεία. Μά κατὰ την διάκριση της άσθενείας του έξεδόθη ένα-ντίον του έντάλμα συνλήψεως για χρέη. Δικαστικοί κληήρες και γωροφύλακες πήγαν να τον πά-ρουν έλαίως, έτοι ήλιως ήτανε, μετ' στα σκεπτάσματα του κρεβ-βατιού του για να τον πάνε στη φυλακή. Καί θα τον έπαιρναν αν ο γιατρός του, δεν έβλινε κατη-γορηματικά, ότι διήρχε φόβος να πεθάνη ο ζωρστος στο δόμο. Το γεγονός καθέστηκε, φυσικό, και μία έφημερίδα έγραψε ότι ήταν αλσχος για όλη την Άγγλια ν' άφηνι να πεθαίνει σε τέτοια κατάσταση ένας τόσο έξαιρετικός άνθροπος. Τότε, όλοι συγκληήθη-κανε, πολιτικοί, συγγραφείς, άρι-στοκράτες, κι έπαιρσαν να έπι-σπορθούν τον Σέρινταν και να τον άνακουφίσουν. Μά ήτανε πεία άγία. Ύστερα από λίγες μέρες πέθανε ο διάσημος κωμωδιογρά-φος και ότι δεν έκανε όταν ζού-σε τόκανε στον έκρό του ή κοι-νανία του Λονδίνου. Την κηδεία του την ακολουθήσαν και κρή-τησαν το φέρετρό του οι μεγάλοι-τεροι άριστοκράτες και ή πιο έ-ξέχουσες άγγλικές προσωνιότη-τες της εποχής: δύο άδελφοί του βασιλέως, δούκες, κόμητες, άρχιερείς και άπειροι θανμαστοί του άνθρώπου, που καθώς λέγει ο Βόρων "αν δεν ήπρηχε το γέ-λιο, θά το είχε έρη".

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

‘Η απόκρυφες λωποδυτικές σχολές του Λονδίνου. Το περίφημο “Πανεπιστήμιο του Χουαϊ-τσάπελ”. Πώς γυμνάζουν το χέρι τους οι άρχαριοι λωποδύτες. Το πράτο “κόλπο”, του Χάλαμ Μπάρκλαϊν κ.λ.π. κ.λ.π.

Χάλαμ Μπάρκλαϊν, ο σύγχρονος, ο αληθινός ‘Αρσέν Λουπέν, εκείνος το βράδυ είχε ένα όνειρο. Ήθελε να κάνει, να τα μάτια του κοιτάζανε μ’ ένα μελαγχολικό βλέμμα το παρελθόν. Τί συλλογίζονταν άραγε ο φίλος μου;

—Δεν γίνεται να ναι εύκολα διεθνής λωποδύτης μ’ αὐτὴν τὴν ἀπορία μου εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, σὰν ν’ ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ σιωπηλὴ ἐρώτησί μου. Χρειάζεται μιὰ εἰδικὴ κλίση, κάποιο ἐμφυτο χάρισμα! ‘Επειτα θὰ ξέρεις βέβαια ὅτι ἡ λωποδυτικὴ τέχνη εἶνε ἓνα πολὺπλοκο ἐπάγγελμα, μιὰ ὁλόκληρη ἐπιστήμη πού διδάσκει τὰ εἰδικὰ ἀπόκρυφες σχολές. Σήμερα λοιπὸν θάθελα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ πρῶτο μου μάθημα καὶ τὴν πρώτην μου κλοπὴ. Δὲν ξέρω γιατί ἀπὸψε θυμάμαι τόσο ἐπίμονα τὰ περασμένα... Μήπως νοσταλγῶ ἄραγε τὴ νεανικὴ ζωὴ μου, ἐκείνη τὴν ὡσεὶ ζωὴ πού ἦταν γεμάτη ἀπὸ διαρκεῖς περιπέτειες καὶ κινδύνους;

—Μὰ υἱέ μου τώρα, Μπάρκλαϊν, δὲν ζῆς πρὸς ἐπικίνδυνα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνθρωπος; τοῦ εἶπα σαστισμένος.

—Τὰ πάντα, μ’ αὐτὸν φρέν, γίνονται συνήθεια καὶ ἡ συνήθεια πλῆττει, ἀνυπόφορη πλῆττει. Μοῦ ἀπάντησε ὁ νεώτερος ‘Αρσέν Λουπέν μ’ ἓνα παράξενο χαμόγελο. Στὴν ἀρχὴ ὅμως ἔλα φαίνονταν ὡσεὶ ἀνυπόφορη, διασκεδαστικά. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σοῦ περιγράψω τὴν συγκίνησι πού δοκίμασα, ὅταν πᾶντα τὸ πῶδι μου, γιὰ πρώτη φορά, στὸ περίφημο «Πανεπιστήμιο τοῦ Χουαϊτσάπελ»; Ξέρεις τί ἦταν αὐτὸ τὸ μυστηριώδες ἐκπαιδευτήριον τοῦ ὑποκόσμου; ‘Ενα «Πανεπιστήμιον» πού ἐδύνατο διπλωματούχους λωποδύτας, σπαταλώντας καὶ δολοφονοῦν! ‘Υπῆρχε ἐκεῖ πέρα ἡ «Σχολὴ τῶν Πικπόκετερ» δηλαδὴ ἡ «Σχολὴ τῶν λωποδυτῶν», ἡ «Σχολὴ τῶν πλαστογράφων», ἡ «Σχολὴ τῶν κλοπῶν», καὶ ἡ «Σχολὴ τοῦ μυστηριώδους ‘Εγκλήματος». Σ’ αὐτὴν τὴν τελευταίαν, ὅπου θὰ καταλαβαίνεις, οἱ «φοιτηταὶ-δολοφονοὶ» ἐμάθαιναν πῶς νὰ κάνουν ἓνα ἐγκλήμα, χωρὶς ν’ ἀφήσουν κανένα ἔννοον τους καὶ νὰ παραμένουν ἐπὶ ἀσύλληπτοι. ‘Εγὼ προτίμησα ἀπ’ ὅλες αὐτὰς τίς εἰδικότητας τὴν «Σχολὴ τῶν Πικπόκετερ». ‘Α! Πῶς θυμάμαι, σὰν νὰ ἦταν γιὰ ἐμένα, τὸ πρῶτο μου μάθημα!

...‘Η εἰσαγωγή μου σ’ αὐτὴ τὴν Σχολὴν εἶγε διευκολυνθὴ μὲ τίς συστάσεις ἑνὸς μεγάλου φίλου μου, τοῦ Τζέιμς Νόελ, τοῦ πρὸς μυστηριώδους καὶ τοῦ πρὸς σατανικοῦ λωποδύτου τοῦ Λονδίνου ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. ‘Υστερὰ λοιπὸν ἀπὸ ἓνα σωρὸ πολὺπλοκοι διατυπώσεις βρέθηκα μετὰ σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα μὲ ἓνα παράξενο διάκοσμον πού μοῦ προέβλεπε τότε κατὰπληξ. Μέσα σ’ ἐκείνη τὴν αἴθουσα καὶ μπροστὰ σὲ ὑποπτους νέους καὶ νέες ὑπῆρχαν καθεῖς εἰδὸς γυναικείες τσάντες, κραματωμένες ἀπὸ ἓνα κινετὸ κάγκελλο, πού ἀναπαύονταν τὸ λίκνισμα τοῦ βαδίσματος ἑνὸς ἀνθρώπου, κοκκὶες σὲ «φυσικὸ μέγεθος» μὲ χρυστοῦμα καὶ τουαλιέτες τῆς τελευταίας μόδας καὶ ἓνα σωρὸ χρυσάλλινες θητίνες μὲ περιβέραια, μὲ μασσέλα καὶ μὲ κέρνιν γέσια στολισμένα μὲ διατυλιδία...

Τὸ πρῶτο μάθημα τότε ἄρχισε μὲ γενικές θεωρίες γιὰ τὴν λωποδυτικὴν τέχνη καὶ γιὰ τὰ προσόντα πού πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνας καλὸς λωποδύτης. ‘Επειτα ὁ καθηγητὴς μὲς μ’ ἐδῶλε μπροστὰ του καὶ μοῦ ἐξήγησε πῶς ἔπρεπε νὰ ἐργάζομαι γιὰ νὰ ἀπογυμνώσω τὸν γείτονά μου, μετὰ στὸ τραῦ ἢ στὴ σιδη-

ρόδρομο. ‘Όταν τελείωσε αὐτὴ ἡ διδασκαλίᾳ ὁ καθηγητὴς μὲς μοῦ παρουσίασε ἓνα δίσκο καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ βάλω ἀπάνω σ’ αὐτὸν τὰ διάφορα πράγματα πού εἶναι στίς τσέπες μου. Δεύτερην κατὰπληξ! ‘Η τσέπες μου ἦσαν ἀδύνατοι! Τὸ πορτοφόλι μου, ὁ σουγιάς, ὁ ἀναπτήρας, τὸ ρολόι, τὰ τσιγάρα, τὸ μαντήλι, ὅλα εἶχαν εξαφανισθῇ ὡς διὰ μαγίας! Μὲ εἶγε κατακλῆσις, δίχως νὰ τὸ καταλάβω, ὁ καθηγητὴς μου πού μὲ χύταζε χαμογελώντας καὶ διασκεδάζει μὲ τὴν ταραχὴν μου.

—Ναὼρὸ φίλε μου, μοῦ εἶπε, ἂν σ’ ὀρέσει αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι μέσα σ’ ἕξ μῆνες θὰ σὲ κάνω ἀξεπρόσβλητο!... Θεωρῶ λοιπὸν περὶτό, νὰ σοῦ πῶ, μ’ αὐτὴν τὴν ἀπορία, ὅτι ἄρχισα νὰ μαθαίνω αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, μ’ ἓνα ζῆλον πού κατανυγούσε τὸν δασκάλου μου.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσω καὶ ἐγὼ αὐτὰ τὰ «κόλπα», κάθησα μπροστὰ σ’ ἓνα μικρὸ τραπέζι, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν «μικροβιοσκόπ» τῆς Σχολῆς. ‘Ενῶς καλὸς λωποδύτης δὲν εἶνε ποτὲ νύγχις. ‘Η «μικροβιοσκόπ» τοῦ τὰ κόβει ἀπὸ τὴν ῥίζαν. Καὶ ξέρεις γιατί; ‘Υποθέτω ὅτι πο-

‘Ενας τζέντλεμαν περιόρισε μπροστὰ μου

μαντεύεις πόλιν εύκολα. Πολλὰς φορές μπλέκουν στὴ φούρα τῆς τσέπης τοῦ θύματος καὶ προδίδουν ἀμέσως τὸν «πικπόκετερ»...

...Κατόπιν ἔπρεπε νὰ γυμνάσω τὸ χέρι μου μ’ ἓνα πολὺ περίεονον τρόπο. ‘Επὶ ὁλόκληρες ὥρες τὸ περνοῦσα ἀπὸ ὅλο καὶ πρὸς στενοῦς αἰδερύσιους κρίκους γιὰ ν’ ἀποκτήσω τὴν ἐπιδεξιότητα γὰ τὸ τρυφάκι καὶ στίς πρὸς μικρὸς τσέπες. Αὐτὸ τὸ μάθημα εἶνε πολὺ σπουδαῖον καὶ κρατᾷ καὶ τέσσερες ἡμέρες... ‘Εγὼ τὴν γνώμην ἀλλάστει ὅτι ἓνας καλὸς λωποδύτης πρέπει νὰ γυμνάζῃ καθεῖς πρὸς τὸ χέρι του μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅπως ἀκριβῶς κάνει συρρικνὴ γυμναστική γιὰ νὰ κρατᾷ λυγρὸ καὶ γευσθὲς τὸ σῶμα του.

...Μετὰ τὸ γυμναστικὸν τοῦ χεριοῦ, ἔρχεται ἡ περίεχη «συμμενιόχης» μὲ τίς ματιές, πού γίνεται πάντα μπροστὰ σ’ ἓναν καθέστειν. Σ’ αὐτὸ τὸ μάθημα οἱ «φοιτηταὶ λωποδύται» μαθαίνουν πῶς νὰ συνεννοῦνται μὲ τίς ματιὰς μ’ ἓνα συνονόγιόν τους. Αὐτὴ ἡ «συνονόχης γλώσσα» εἶνε ἡ πρώτη ἀπ’ ὅσες πρέπει νὰ ἐξέρχεται «πικπόκετερ».

...Βλέπεις, μ’ αὐτὸν φρέν, μὲ τί ἀξιοθαύμαστη μέθοδον γίνεται ἡ διδασκαλίᾳ σ’ ἓνα σχολεῖο λωποδυτικῆς τέχνης;

...Ἐκπαιστε, ὠστόσο, ἀκούη στήν ἀρχή,

Στὸ τέλος μόνο τοῦ πρώτου μηνὸς γίνεται τὸ πρῶτο μάθημα γιὰ τὴν κλοπὴ ἑνὸς ἀντικειμένου. Τὰ γυμνασμένα δάχτυλα τοῦ φοιτητοῦ πρέπει νὰ γυμνῶν στὴν ἀνοιχτὴν ἐνὸς σάκου γεμάτου ἀπὸ μικρὰ κομμάτια καὶ ν’ ἀρχίσουν νὰ τὰ βγάλουν ἓνα πρὸς ἓνα χωρὶς ν’ ἀκουστῇ ὁ παρακίρκος ἤχος! ‘Επειτα, ὁ «φοιτητὴς» πού πρῶς «ἀρίστη» σ’ αὐτὸ τὸ μάθημα, μπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐξαχθεῖται ἀπὸ πᾶντες μεγάλες κορυφές πού εἶνε καὶ αὐτὰς γεμάτες ἀπὸ ὑπερβαλλόντων κομμάτια. Τὴν πρώτην φορά βέβαια δοκιμάζει τὸ «κόλπο» τοῦ ἀγῶ, ὑπολογίζοντας καθεκίνησι καὶ κατόπιν τὸ ἐπαναλαμβάνει ἀναριθμητὰς φορές ὅλο καὶ μὲ περισσότερη ταχύτητα. Ποτὲ ὅμως δὲν καταφέρνει νὰ πετύχῃ τέλεια... —Τὴν ἔγγραφον, Χάλαμ, αὐτὴ ἡ σημείωσις; πρώτης σκανδαλισμένος τὸν Μπάρκλαϊν.

—Τὴν ἔγγραφον; ‘Εκανε κείνος ἐξαιπώνοντας σ’ ἓνα ἥχο δόλο. Καὶ πού μοῦ ὤρεσε γόρυ, μ’ αὐτὴν τὴν ἀπορία. ‘Η σημείωσις αὐτὴ πού ἦταν μέσα σ’ ἐκείνον τὸν κινεμάτιον πορτοφόλι, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Δέξου αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο καὶ τὴν συγχαρητήριά μου. Οἱ φίλοι σου»

Τὸ πορτοφόλι δηλαδὴ τοῦ κλοπῆ, ἦταν γεμισμένον ἀπὸ διαβήτη ἀπ’ τοὺς φίλους του. Καὶ ὁ Χάλαμ Μπάρκλαϊν ἔγγραφε πρὸς ἀναπαύσει στὴν πολυθρόνα καὶ γάθης πάλι στίς ἀναμνήσεις του.

ΚΛΩΝΤ ΒΕΝΣΕΛ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΙ' Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

‘Ο βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Φρειδερίκος ὁ Β' ἐπισκέφθη κάποτε τὴν μονὴν τοῦ Σλίσδοκ, ὅπου ὄχι μόνον διὰ τρεῖς μέρες, ‘Εκεῖ τοῦ παρεγνώσθη τὸ πρὸς περιπολιτικὸν διαμέρισμα, πλὴν στὴν ἐκκλησίαν, μετὰ στήν ὁποία ὄχι μόνον οἱ μοναχοὶ ἀλλὰ καὶ ἄλλοι γὰρ ἦσαν πρὸς τὸν βασιλέα.

‘Ο Φρειδερίκος κατέβη τότε τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς καὶ τοῦ ἔδωκε μερικὴς σχετικῆς συστάσεις. ‘Αλλὰ ὁ ἡγούμενος δὲν ἦταν διόλου διατεθειμένος νὰ διακρίνῃ ἡ καὶ νὰ περνοῖται τὰς τυπικὰς ἐκδηλώσεις—λατρεῖας στὸν ‘Υψιστον, γὰρ τὴν ἡμέραν τὸν βασιλέα.

—Τότε ἄνθρωπε δίνετε τίσιν μεγάλην σημασίαν στὸν φίλον μου, ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος, θὰ σὰς ἀπέλω ἄκουα ἔγαν φιλίαν ἀπὸ τὸ Νέισταντ. Στὸ Νέισταντ τότε συνετεροῦντο ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὴν κοσμητικῆς ὑπηρεσίας, ἀγέλης ὁλόκληρης... γαϊδάροι.

‘Ο ἡγούμενος ὅμως προσεποιήθηκε ὅτι δὲν κοτάλαβε τὸ πείραγμα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀνδρόντας τὸ κεφάλι του, ἀποκρίθηκε:

—Εὐχαρίστως θὰ τὸν δεχθῶμεν. Εἰς ἀνάμνησιν ἀλλοῦ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ‘Υμετέρας Μεγαλειότητος, θὰ μετονομάσωμεν, κατὰ τὴν ἔθνη τῆς μονῆς, τὸν νέο συνασκητὴν μας Φρειδερίκον.

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἦνε τὸ τελευταῖον δημιούργημα τῶν ἰνστιτούτων Pearce καὶ ἐδρίσκειται, κατόπιν συμβάσεως—γιὰ ὅλη τὴν ‘Ανατολήν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ‘Ιταλίας—μόνον στὴν Academie de Banté Mine Ketty, Πραξιτέλους 11 (‘Υπουργ. Ναυτικῶν). Τηλέφ. 22-0-88. Καθαρίζει, τονώνει καὶ φρεσκάει τὸ δέρμα καὶ δίνει τὴν βελονοειδή ἀπαλότητα τοῦ δερμάτος μικροῦ παιδιοῦ. ‘Αποτέλεμα ἐκπληκτικὸν ἀπὸ τὴν πρώτην μέραν.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

(Τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου, τοῦ ‘Ερρίκου Μοννιέρ, τοῦ Φραγκίσκου ‘Ιωσήφ.

‘Ενα καλοκαίρι ἀπὸγευμα ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος βγήκε μὲ πολιτικὴν περιβολὴν περὶπατο, στὰ περίχωρα τῶν Βρυξελλῶν, συνοδευόμενος, μόνον ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρην γραμματέα του. Περιστρέφοντας φθάσανε σ’ ἓνα ἐξοχικὸν καφενεῖον καὶ κάθησαν νὰ πᾶν ἓνα ἀναψυκτικόν. ‘Η γυναῖκα τοῦ καφετζῆ, νομίζοντας πῶς ἔχει ἀπέναντί της κανέναν πλούσιον ‘Εγγλέζον, ρώτησε τὸ σύζυγόν της σὲ φλαμανδικῇ γλώσσᾳ.

—Ποῖος ξέρει πῶς θὰ μᾶς πληρώσῃ γιὰ τὸ πρῶτον αὐτὸς ὁ ‘Εγγλέζος, ρώτησε τὴν γυναῖκα;

‘Ο Λεοπόλδος ἀκούσε τὴν γυναῖκα, ἔκανε ὅμως πῶς δὲν κατάλαβε τὰ λόγια της.

—Ὡστόσο, ἄνθρωπε ἐπὶ τὸ πρῶτον τοῦ καὶ εἰπαίμεθα νὰ φύγῃ, τῆς ἔδωκε ἓνα βελγικὸν πεντάφραγμα, τὸ ὅποιο εἶχε ἐπὶ τὴν εἰκόνα του καὶ τῆς εἶπε σὲ καθαρὴ δημώδη γλώσσα τοῦ τόπου.

—Ἐπιτρέψτε μου, κυρία νὰ σὰς προσφέρω ἓνα πορτοῦλο τοῦ ‘Εγγλέζου μὲ τὴν ἀκριβὴν αὐτὴν...

Κόκκαλο ἢ χωρὶς.

***

‘Ο Λεοπόλδος, ὡς γνωστὸν, τὸν περισσώτερον καιρὸν τοῦ τὸν περνοῦσε στὴ Παρίσι, ὅπου ἦταν δημοφιλέστατος. Μὴ μετὰ, σὲ κάποια ἐλάχιστη σκητῶσε μὲ τὸ φίλον τοῦ Νάδερ πρὸς πολιτικῆς.

—Καὶ ἀκριβῶς ποῖες πολιτικῆς ἀρχὲς ἀκαταβίβηται ἀνεπιφυλάκτως, κύριε Νάδερ; τὸν ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς.

—Ἐμμεῖς φανταστικὸς ὁπαδὸς τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν, Μεγαλειότηας... Καὶ ὅσις;

—Ὡ! ἡ θεοὶ ἡ δική μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ διακριθῶ ὅτι εἶμαι δημοκρατικὸν ἄνθρωπον. Ὡστόσο, στὴν οὐσίαν, εἶμαι δημοκρατικὸς ὅσο καὶ ὅσις, ἀπάντησε ὁ ἀρχὸς βασιλεὺς.

***

‘Ο Φορβίος Μοννιέρ ὑπῆρξεν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνταρτικότερους καλλιτέχνας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου. ‘Ηταν γνωστὸς ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς, ὡς κωμωδιογράφος καὶ ὡς ἡθοποιός. Ἐκείνη ὅμως πού τὸν ἔκανε περισσότερο ἤσαν ἡ ἰκτινὸς πού νὰ σκαρτοῦν τίς πρὸς ἀνιχνύσας φωνάς.

Μία μέρα ὁ Μοννιέρ στήλασθε ὑποστὰ στὴν πόσιν ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ καὶ ρώτησε τὸν θυρωρὸν, ἔγαν πρὸς αὐτὸν ἄνθρωπον, ἂν εἶνε ἐκεῖ... ὁ Μοννιέρ.

—Ποῖος Μοννιέρ; ‘Ο ἡθοποιός; ρώτησε ὁ θυρωρὸς.

—Ναί.

—Ὅχι, κύριε, δὲν εἶν’ ἐδῶ.

—Ἐγὼ σὰς λέω πῶς ἐδῶ εἶνε ὁ Μοννιέρ, ἐνὸς ὁ ἴδιος εἶπεν ὁ Μοννιέρ! εἶπε ὁ ἡθοποιός καὶ ἔφυγε γελώντας.

‘Ο θυρωρὸς ἀποκρίθη μὲ τὸ σπῶμα ἄνοιγόν, νομίζοντας πῶς ἔχει νὰ κάνει μὲ κανέναν τρελόν.

Τὴν ἄλλη μέραν ὁ Μοννιέρ ἐξῆλθε πρὸς τὸν ἴδιον σπῶμα, μὲ διασκεδαστικὸν νόημα, καὶ μὲ κατασφραγισμένον τὸ πρόσωπον, ὥστε νὰ μὴ ἀνιχνύσας.

—Μπορὸν νὰ ἴδω τὸν κύριον Μον-

νιέρ; ρώτησε τὸν γονεὺν θυρωρὸν. —Μὰ... ὁ κύριος Μοννιέρ δὲν κάθεται ἐδῶ, κύριε, εἶπε ὁ θυρωρὸς, σαστισμένος. —Χά... γὰ... ‘Εγεί; δίκην, ἀπάντησε ὁ ἡθοποιός. ‘Αφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ὁ Μοννιέρ!...

Κι’ ἔφυγε πάλι γελώντας.

***

Τὴν ἄλλη μέραν παρουσιάστηκε πάλι μὲ φεούτικα αὐστηρίαν καὶ γυμνὰ στὸ θυρωρὸν καὶ τοῦ ἀπῆλθον τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν. Τῇ φορᾷ ὅμως αὐτὴ ὁ θυρωρὸς κατάλαβε ὅτι τὸν κοροῖδευαν καὶ ἔστρεψε θυμωμένως ν’ ἀπαλῇ τὸ σκεπτοσύλον. ‘Εντονωσάμενος στὴν γέλιαν, ὡστόσο ὁ θυρωρὸς τοῦ φωνάζει ἀπειρηκτικῶς.

—‘Αν ἐξαρκῆσαι νὰ ζητήσῃς τὸν Μοννιέρ, θὰ σοῦ σπᾶσω τὰ παιδιὰ...

Φεύγοντας ὁ Μοννιέρ, τραβῆξε γραμμὴν στὸ σπῶμα τοῦ, κάθησε στὴν γαστρίαν τοῦ καὶ ἔγραψε σὲ κωμικὰ δεκαπρὸς φίλους τοῦ τὸ ἐξῆς σπῶμα.

«‘Αγαπητέ μου φίλε, Μᾶθε ὅτι ἀλλάξα σπῶμα. Κατοικῶ στὴν ὁδὸ τῆς, ἀριθμὸς τῆς καὶ ἔγραψε τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρισκόταν ὁ ἐξαρκωμένος θυρωρὸς. Αὐτοῖς λοιπὸν σὲ περιμένω, δίχως ἄλλο νὰ ἔλθῃς νὰ περάσωμεν τὸ ἀπόγευμά μας καὶ νὰ δευτεροῦμε καλῶς. Σὲ περιμένω δίχως ἄλλο. Ζήτησε μὲ ἀπὸ τὸν θυρωρὸν, γιατί τὸ σπῶμα εἶνε πολυκατοικία. Σὲ φίλῳ Μοννιέρ».

Τὴν ἄλλη μέραν τὸ ἀπόγευμα ἔγαν φίλος τοῦ Μοννιέρ, ὁ ἡθοποιὸς Καμπί, πῆγε στὸν ἐν λόγῳ σπῶμα.

Μπορὸν νὰ ἴδω τὸν κύριον Μοννιέρ; ρώτησε ἀνυπόφραστος τὸν γονεὺν θυρωρὸν. Καταλαβόντας πῶς εἶναι σπῶμα, ὁ ἡθοποιός ἦταν νὰ πᾶν μὲ τὸν θυρωρὸν ἀστράπη, τὸ σκεπτοσύλον τῆς ἔχει τοῦ ἐπισκεπτοῦ, ὁ ὅποιος ὅμως τὸν ὄλεσε τῆς γυναικὸς τοῦ ἂν δὲν πρόσταται νὰ τὸν κάθῃ, περνοῦντας τὸν καπέλον τοῦ καὶ τὴν τσάνταν του.

Τὴν ἄλλη μέραν ἔγαν καὶ οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι. Φεύγοντες πρὸς τὸν θυρωρὸν, ἀντιλαμβάνοντας, ἀπολαύσαντες, μὲ καλὴν εὐχὴν καὶ πᾶν ἄνθρωπον νὰ ἀποπνεύσῃ τὴν ἀπῆλθον καὶ ἔγαν θυρωρὸς τρελὸς ὡς ἔλεγε.

Τὸν ἑαυτὸν ὁ Μοννιέρ, κομμένον σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ δρόμου, κατὰ τὴν ἑλπίδα τοῦ ἀπὸ τὰ μάτια.

Μία μέραν τοῦ 1745, ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης Ροβὰ πρὸς τὸν θυρωρὸν, ὅταν πρὸς τὸν Γαλλικὸν ἔγαν γαστρίαν πρὸς τὸν θυρωρὸν, ἀντιλαμβάνοντας, ἀπολαύσαντες, μὲ καλὴν εὐχὴν καὶ πᾶν ἄνθρωπον νὰ ἀποπνεύσῃ τὴν ἀπῆλθον καὶ ἔγαν θυρωρὸς τρελὸς ὡς ἔλεγε.

Ὅχι ἦταν καλὸς ἄνθρωπος γαστρίαν πρὸς τὸν θυρωρὸν, ἀντιλαμβάνοντας, ἀπολαύσαντες, μὲ καλὴν εὐχὴν καὶ πᾶν ἄνθρωπον νὰ ἀποπνεύσῃ τὴν ἀπῆλθον καὶ ἔγαν θυρωρὸς τρελὸς ὡς ἔλεγε.

‘Ο ποιητὴς ντὲ Λα Μοτ, τότε, ἐπρόσθεσε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γαλλικόν.

—Τώρα ἔρχεται, γιατί, ὅταν σὲ προσκαλῶν πρὸς τὴν γωνίαν νὰ περνοῦς γαστρίαν, εἰς πρῶτον νὰ πρῶτον στὸ σπῶμα τοῦ, καὶ νὰ κλειδώνῃς καί... νὰ γράφῃς στίχους!...

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Με καπέλλο ή χωρίς καπέλλο; Τό βγάλοιμο τών παπουτσιών. 'Ο χαιρετισμός στην αρχαία τητα. Τό φίλημα τών Περσών κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΩΡΑ, με την καινούργια μόδα που εφευρέσαν οι άνθρωποι, οι παπαρτσάδες στους δρόμους ξεσκουφώνουν πάλι τους αρχαίους Αιγυπτίους, κοιτώντας πειθα να εκλείψη κι' ο παλιός ιπποτικός τρόπος του χαιρετισμού. Δηλαδή το βγάλοιμο του καπέλλου. Τό περιεργό είναι πως ο χαιρετισμός αυτός γιορτασμοποιείται μονάχα απ' τους ευρωπαϊκούς λαούς, ή μάλλον από τους λαούς που ζουν σύμφωνα με τον δυτικό πολιτισμό. Γιατί, απεναντίας, στους λαούς της Ανατολής, το να βγάξη κανείς το καπέλλο του υποσάει σ' ένα ξένο πρόσωπο, ή όταν μπαίνει σ' ένα σπίτι ή σε μια εκκλησία, όχι μόνο δεν δείχνει σεβασμό, αλλά απεναντίας είναι εθιμική της μεγαλειότητος περιφρονησής και απειθείας.

Οι γιορτασμοί μόλις μπορούν στην εκκλησία, το πρώτο που θα κάνουν είναι να βγάλουν το καπέλλο τους και να τ' ακουστούν στο γέ-οι καβ' όλο το διάστημα που θα βρίσκονται μέσα στον ναό, ενώ απειθείτως οι Έβραιοι, μολονότι ζουν στην Ερώπη, έχουν διατηρήσει την παλαιά ανατολική συνήθεια τους και διατηρούν όλοι το κάλυμα του κεφαλιού τους, είτε καπέλλο είναι, είτε σκούφο, είτε φέσι και μέσα στη συναγωγή και σ' οποιοδήποτε ιερό μέρος κι' αν βρεθούν. Αν βγάλουν το καπέλλο τους θα θεωρούσαν ότι κάνουν την ίδια απειθεία που κάνει ένας χριστιανός φορώντας το καπέλλο του μέσα στην εκκλησία.

Ποιόν λόγο έχει η εθιμική αυτή συνήθεια, δεν τον ξέρουμε, όπως δεν ξέρουμε ποιόν λόγο έχει κι' η γιορταστική. Τ' άπειρο όμως είναι πως αυτό που απαρτίζεται στους λαούς, θεωρείται επιβεβλημένο στις γυναίκες. Σύμφωνα δηλαδή με τους ιερούς κανόνες, και όπως γράφει κι' ο ίδιος ο Άπστολος Παύλος, στους άνδρες απαρτίζεται να μπαίνουν στην εκκλησία με κάλυμα στο κεφάλι τους, ενώ σ' απεναντίας η γυναίκα: είναι υποχρεωμένη να φορέει ένα υποδηλώμα-τε κάλυμα νύχ να σκεπάζουν τα μαλλιά τους.

Αυτά όλα, όπως είπαμε, είναι ανεξήγητα. Εξολώτερον μπορεί να εξηγηθεί η συνήθεια που έχουν όλοι οι ανατολικοί λαοί, και ιδίως οι Τούρκοι, να βγάζουν τα παπούτσια τους προτού να μπουν μέσα σ' ένα ιερό τέμενος, ή ακόμη προτού να μπουν και μέσα σ' ένα ξένο σπίτι. Αυτό τ' έθιμο σημαίνει: πως δεν θέλουν να λερώσουν με τη σκόνη ή με τη λάσπη που είναι κολλημένη επάνω στα παπούτσια τους, το πάτωμα του σπιτιού που επισκέπτονται. Αυτή βέβαια είναι μια λογική συνήθεια και πολλές Ερώπαιες νοικοκυρές θα εύχυντο να μπορούν να κάνουν το ίδιο.

Όσο για τον χαιρετισμό με το καπέλλο, αυτός δεν είναι και τόσο παλιός όσο τον νομίζουμε. Στην Ελλάδα, μάλιστα, έχει μπει σε γρήνη από τότε που γενικεύθηκε το ευρωπαϊκό ντύσιμο, δηλαδή από εκατό ετών μόλις. Στην υπόλοιπη Ερώπη είναι αρχαίος όσο και... το καπέλλο, δηλαδή περί τα πατρικά χρόνια. Παλαιότερα τ' καπέλλο τ' ανδρικό, και ακόμη περισσότερο το γυναικείο, ήταν ποσώνων άγνωστο. Τό πρωτοφάνηκε σ' ευγενείς και πέρσαν αιώνας ως ότου να γενικευθεί και στους ανθρώπους των κατωτέρων τάξεων. Οι άστροι και οι άνθρωποι του λαού φορούσαν ένα σκουφόκι, ή μάλλον ένα είδος κουκούλας από ύφανση.

Για να χαιρετίσουν με το κάλυμα τους αυτό, που το φορούσαν διακριτικά και λ' όνομα καλα-καλά, σ' ότες τη νύχτα στο κοσμάτι τους περιφέρονταν πάντα να σκάνουν κάποιον τ' σκουφό τους, έτσι ώστε να ξεκαπάζουν το μέτωπό τους. Η συνήθεια αυτή, όπως πια σ' όλη την εξέλιξη, στο βγάλοιμο του καπέλλου, που τώρα άλλωστε δεν γίνεται πια με τον επιδεικτικό τρόπο που γινόταν άλλοτε. Τώρα έθιμο χαιρετίζει το πολύ να φέρει το καπέλλο του σε ευθεία γωνία με το ύψος του χέρι του, ενώ άλλοτε το κατέβριζε ως τη γη, οι πατεράδες και όσοι πια πολύ ήθελαν να δείξουν ότι σεβόνταν ένα πρόσωπο, τόσο πη βαθεία τον χαιρετούσαν και η έφορτα σ' αυτό έδενε το καπέλλο ίσως με κάποιον πεδασμό.

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας χαιρετούσαν λέγοντας ο ένας στον άλλον «Χαίρε». Οι Ρωμαίοι πάλι ύφωναυ το γέρι τους, όπως κάνουν και τώρα οι απόγονοί τους σ' ασιστά και έλεγαν «Σάβας» που σημαίνει: «Σάβας», ή «Valer» που σημαίνει: «Εσθ ρουαλέ» ή «Αν» που σημαίνει «Χαίρε». Καίτοι μια φορά μάλιστα ήταν συναντιό-

τουσαν δύο άνθρωποι, πολύ γνωστοί, για χαιρετισμό τραβούσαν ο ένας το αυτί του άλλου, συνήθεια που γιορτασμοποιείται ακόμη από μερικούς ήλικιωμένους στα πελάκια.

Οι αρχαίοι Γάλλοι ξεροζύωναν μια τούφα απ' τα μαλλιά τους και την προσέφεραν σ' εκείνο που χαιρετούσαν. Αυτό φαίνεται πως ήταν ένδειξη αγάπης και αφοσίωσης γιατί έτσι προσέφερε κανείς στον άλλον ένα μέρος του εαυτού του. Η συνήθεια όμως αυτή έπεσε με τον καιρό σε αχρηστία, γιατί άλλωστε όλοι ο κόσμος, και ειδικά εκείνοι που είχαν πολλές γνώσεις, θα κατατούσαν με τον καιρό φιλικούς.

Οι αρχαίοι Πέρσαι φιλιόντουσαν στο στήθος, αν ήταν ίσοι και στο μάγουλο αν ο ένας ήταν κατώτερος απ' τον άλλον.

Οι Τούρκοι και οι Άραβες, όταν χαιρετίζονται δεν βγάζουν το καπέλλο τους (αυτό το έθιμο και παραπάνω), αλλά βάζουν το δεξί τους γέρι πρώτα στη γωνιά τους, ύστερα στο μέτωπό τους και τελευταία στο στήθος τους. Κατόπιν υποκλίνονται βαθειά και λένε ο ένας στον άλλον «Σαλάμ αλάιχ!» δηλαδή «ή ύμνη να είναι μαζύ σου».

Σε ώριμμένες μουσουλμανικές περιφέρειες οι νέοι, όταν βλέπουν έναν νερό και θέλουν να του δείξουν μεγάλο σεβασμό, τον πλησιάζουν και του πιάνουν ελαφρά τ' αγκύρια του. Αυτό για τους λαούς της Ανατολής είναι ένδειξη μεγάλης τιμής.

Όταν συναντώνται δύο Κινέζοι, ύφώνουν πρώτα τ' αγκύρια τους ψηλά πάνω απ' το κεφάλι τους, ύστερα τ' ακουστούν σιγά-σιγά γέρνοντας το σώμα τους ως τη γη και ανταλλάτουν το χέρι με το χρομολιμέντο, που ένας Ερώπαιος δεν θα έλεγε ούτε στον Τάτορ πατρίω των Ρωσών.

Λέγεται ότι οι κάτοικοι του Θιβέτ χαιρετίζονται μεταξύ τους βγάζοντας τ' αγκύρια τους και ζύνοντας το χυτί τους.

Οι Γκιανονέοι, όταν συναντιούνται, ρωτούν ο ένας τον άλλον, «Φάγατε το ρύζι σας;» που είναι το ίδιο, όπως το δικό μας: «Πώς είσθε; Καλά;» Επίσης στους ανθρώπους που θέλουν να τιμήσουν, βγάζουν την παντούφλα τους και τους την δείχνουν σαν να θέλουν να τους την προσέσουν, αν ένοιωται πως ή χειρονομία τους σταματάει ως εκεί.

Άλλοτε οι Γενόβεζοι, περίφημοι έμποροι και θαλασσινοί χαιρετίζονταν λέγοντας ο ένας στον άλλον: «Καλά, ταξείδια και ευχαλα κέρδη!» Οι Όλλανδοί πάλι, που κι' εκείνοι ήταν έμποροι θαλασσινοί, ρωτούσαν τους γνωστούς τους που συναντούσαν στον δρόμο: «Πώς ταξιδεύετε;»

Πολλοί εξερευνητές αναφέρουν διαφόρους περιεργούς τρόπους χαιρετώσων στην χαιρετιστική τους διαφοράν ήτοι οι λαοί.

Οι Λαπωνες π. γ. χαιρετίζονται ο ένας τοβόνοντας τη μύτη του στή-μι της του άλλου. Αυτός βέβαια είναι ασφαλής και αβάνταστος τρόπος για να κολληθεί κανείς σ' έναν άλλον, αλλά φαίνεται πως αυτή ή άσθθεια είναι άγνωστη στην Λαπωνία.

Οι νησιώτες της Νέας Γουινέας, μόλις συναντήσουν ένα γνωστό τους, σκεπάζουν το κεφάλι τους με φύλλα που είναι γι' αυτούς σύμβολο φιλικής και ειρήνης. Στις Φιλιππίνες νήσους, οι Ιθαγενείς παίρνουν το πόδι του που χαιρετούν και τρίβουν μ' αυτό το μάγουλό τους.

Οι κάτοικοι των Μαριάνων νήσων παίρνουν το γέρι του γνωστού τους και τ' οβάζουν στην καρδιά τους.

Οι κάτοικοι πάλι της Αιθιοπίας κάνουν το ίδιο κίνημα, αλλά γέρνουν τη γέρι στο στήθος, αντί να τ' οβάζουν στην καρδιά.

Σε μερικά μέρη της Νοτίου Αμερικής, οι Ιθαγενείς, μόλις συναντήσουν ένα φίλο τους, πέφτουν και κυλούντας στη γη και κτυπών συγχρόνως με δύναμη το στή-μαχί τους.

Ένας εξερευνητής του Σουδάν πήγε να χαιρετίσει τον λαχόμ μετς φύλης κι' εκείνος αντί για άλλον χαιρετισμό, και αφού πώτα του εγγήγχε το «Καλώς ήλθετε...» τον έφτυσε στο πρόσωπο και στη δεξιά παλάμη. Αυτό ήταν το βγαπαι-σμός της φύλης. Άλλα καλύτερα ής λείπει τέτοια υίλια.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Παραχρησά τον χαραδίων ένα το λι-μάνι, και της ζωής παρηγορία, είν' ή σι-λίζα. (Πυθαγόρας)

—Οποιοι δεν έχαν-κόρησε, ής μή με συμ-βουλεύει.

(Σοφοκλής)

1) 'Ο χαιρετισμός στη Λαπωνία. 2) 'Ο χαιρετισμός στην Άραβία. 3) 'Ο χαιρετισμός στην Κίνα. 4) 'Ο χαιρετισμός στις Φιλιππίνες νήσους.

ΕΡΡΙΚΟΣ, Ο ΑΠΑΛΛΑΓΕΝΤΑΣ

ΕΝ είχε πάει στον πόλεμο. Ήταν στενοθύραξ και το βάρος του έβγαζε λιγότερο από όσο όριζε ο νόμος κι' έτσι τον έβγαλαν απ' παλλαγέντα. Κι' όμως όλες ή μητέρες του χωριού ζηλεύανε τη τύχη του. 'Ο Έρρικος, ο απαλλαγέντας, ήταν γερός και δουλευτής. Τό χωράρι του, σκαμμένο, δοξαμένο, δουλεμένο, εκάρπιζε, ενώ των άλλων έμεναν ακαλλιεργήτα. Ποιος να τ' ακαλλιεργή-ση; 'Όλοι οι δουλεντάδες είχαν πάει στον πόλεμο και δεν έγύρισαν... Τυχρός αυτός ο σημειώνος!...

Ο Έρρικος, ο απαλλαγέντας, τάκουσε αυτά και καρδίαν δεν του καίγανταν... Είχε πάντα στα χείλη ένα ήλιθιο χαμόγελο. Και ή ήλιθιότης του άφωπλίζε τους άλλους στο τέλος.

Τό κάτω-κάτω, έλεγαν οι χωριανοί του, κάνει ένα σωρό δουλειές.

«Έρχεσαι Έρρικο τη Δευτέρα να βοηθήσεις στο θέρο, γιατί ή γυναικάς δεν είναι άειες για τίποτε;» Πρόθυμος έπήγανε τη Δευτέρα ο Έρρικος. «Πας τ'ό Σάββατο, Έρρικο, τ'ό εσθί μου στο παζάρι γιατί δεν άδειάζω;» Ο Έρρικος τ'ό πήγανε. Δεν έλεγε ποτέ όχι σε κανένα. 'Όλον τον 'Ιούλιο έθιριζε στα χωράφια, πηγαίνοντας πότε δώ και πότε κεί, σκονιαμένος, ήλιοκαμένος, στεγνός σαν σιγάχτρο. Τά Σάββατα έπήγανε τ'ά ζώα στο παζάρι, τ'ά πουλούσε, έφρενε τ'ά λεπτά, έπαιρνε και κάτι για τόν κόπο του, ήτι τοιδίονα, τ'ό πήγανε στο σπίτι του και δεν τ'ό ζανάβριζε πειά.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος κι' έγινε ή εί-ρήνη, ο Έρρικος ήταν κιόλας σχεδόν πλούσιος. 'Από δώδεκα παλληκάρια τ'ό χωριού που είχαν πάει στον πόλεμο, γύρισαν ζωντανόι μόνο δύο, κι' αυτοί ανάπηροι, που διορίστηκαν κλητήρες στη δημαρχία. 'Ετσι έσπυσε και θοιάρβενε ο Έρρικος. «Άρχισε μάλιστα ν' αποχτήν σημασία. Να πούμε πως οι χωριανοί τον έσκυδαν με σεβασμό και ύ-ποληψη καλημερίζοντάς τον; Θάταν νύμμα. Οί χωριάτες δεν σκύδουν σε κανένα τ'ό κε-φάλι, μπρός σε κανένα δεν βράζουν τ'ό κα-πέλλο. Μα τ'ό ένα «καλημέρα» που λέν από άλλο έχει διαφορά. Και σ'όν Έρρικο δοχι-σαν πειά μετά την άνακοχή να λένε τ'ό γλυ-κύτερο «καλημέρα» τους, οι συγχωριανοί του. Καντολογής, τ'ό χωριό τόν ελογόριζε τώρα σ'όν τόν ήλιθιο, τ'ό σημειώνος, τόν απα-λλαγέντα, που πρώτα τόν μεταχειριζόντουσαν όλοι σαν κορόιδο. Τόν έβγαλαν μάλιστα και πάρεδρο. Αυτός ήταν ο μόνος άνδρας ανά-μεσα στους γέροντες και σ'ά γυναικόπαιδα τ'ό χωριού. Μόνος κόκκορας στο κοτέσι! 'Ο Θείος να τόν κάμη κόκκορα, μα αφού δεν ήπυρχεν άλλος;

Ο Έρρικος από την ήμερα που έβγυκε πάρεδρος, νιώθοντας να γίνεται σπουδαίος μέσα στο χωριό, σκέφτηκε να παντρευτεί, να πάρη μια γυναίκα, ν' άνοιξη σπίτι. 'Από νυ-φάδες άλλο τίποτε! 'Εν πρώτους ήπυρχαν ή συνομήλικές του τριαντάρες, που ο πόλε-μος τ'ες είχαν άφήσει στο εαφι, ήπυρχαν νήρες τόν όποιον οι άντρες είχαν σκοτω-θή κ' έσπαζαν σ'ά χώματα τόν Βεργέν, τόν Ντονουμόν, τόν Μάργη. Μα ο Έρρικος από την χαροκαμένη ομορφότητά τόν χη-ρόν προτιμούσε τις κοπελιόδες τόν δεκα-πέντε ως είκοσι ετών με τη δροσιά τους και την άγνοια ακόμα νοστιμάδα τους, σαν τ'ά μωγομυμένα ξυνοτάκια κορόμψα. Κι' απ' όλες μιά τσαπλίνα, γελαστή, τρελλοτύχη, μελαχροινή, ένα κορίτσι σκανδαλαίο, δε-κά-η-δεκακάτ' χρονών.

Μάννα, θά πάω τη Γιαννούλα! έλειπε μιά Δευτέρα εράδυ ο Έρρικος, γυρίζοντας στο σπίτι του από τ'ό καπηλειό, όπου είχαν έρθει στο κέφι.

Τη Γιαννούλα τ'ό Ριέ; έκανε ξυνί-ζοντας τ'ά μούτρα της ή μητέρα του. Αυτή, γυνί μου, όσο κοντά έχει κόμης τ'ά μαλλιά, τόσο μακριά γλώσσα βράζει...

Γι' αυτό μ' άρέσει! άπάντησεν ο Έρ-ρικος. Έινε λογού και γελαστή, σκετσόζα, θά κελαιδάη σ'άν καρδερίνα δλημερίς μέσα στο σπίτι. Μα εινε και δουλεντάρι! Καμιά δεν τ'ης παραβγαίνει στο θέρο και σ'όν τ'ό γο...

Από συστολή μπρός στη μάννα του, δεν έφρόσθεσε πως ή Γιαννούλα είχε μάγουλα σαν μωγομυριμένο ροδάκινο, πως ήταν εοργαλινεργή και τ'ά χείλη της έσταξαν αι-μα, πως τ'ά μάτια της πέτσοναν σπίδες που τούχαν άνάψει φλόγα στην καρδιά.

Ένα εράδυ λοιπόν που τ' άπτερία έλα-μπαν σ'όν σόβανό και ή άνοιξη έγέμιζε μύρα τόν άέρα, ο Έρρικος ξεθαροτέθηκε και έλέ-πντας τη Γιαννούλα στο δρόμο, καθώς έ-γυρίζε στο σπίτι του, τ'ης έλειπε πως την ά-γαπούσε, πως ή καρδιά του χτυπούσε δυνα-τά μέσα στο στήθος του, πως είχε καλούς και τίμιους σκοπούς και πως θά την έπαιρ-νε με πατά και με στεφάνι. 'Η Γιαννούλα όμως έβαλε τ'ά γέλια.

Μα πού έχεις τ'ά μάτια σ'όν, καυμένη Έρρικο; Καλά σου ξυνητούρια! Μα δεν

τό ξέρεις πως εδω κ' έξη μήνες τ'ά μίλησα με μ'ό τ'ό Βικτωρα;

Ο Έρρικος τ'άχωσε.

Με τ'ό Βικτωρα; Ποιόν Βικτωρα; Έ-

κείνο τ'ό μωγάκι, τ'ό παρτί της θεία-Βιγνί-νίας; Είσαι σ'ά καλά σ'όν, Γιαννούλα, ή με κοροιδεύεις;

—Άντε ράτα να μάθης, αφού δε με π-στεύεις...

Ο Έρρικος τ'ό πίστεψε στο τέλος, μα δεν πωλαστένοχωρόθηκε. Είχε πεποίθησι πως θα παρακάνιζε τ'ό Βικτωρα. Χαρά σ'ό πρῆμα! 'Ενα εφ'ανταίοκο εκεί, που όχι πάρεδρος, μα ούτε κλητήρας της Δημαρχίας δεν ήτανε κι' ακόμα δεν είχε βγύ για δου-λειά σ'ά χωράφια...

Χαμένες όμως έλπίδες! 'Ο, κι αν έκα-νε, τ'ό κάκον! 'Η Γιαννούλα δεν άπυρή-θηκε τ'ό Βικτωρα. Τό Σεπτέμβριο σ'όν τ'ό γο, όλο μαζύ έσκονάτουσαν, ή άπάντη τους έδενε πιο σφιχτά, τ'ό χειμώνα μαζύ πίζαν τ'ες χιονιές... Έβούζε πειά όλο τ'ό χωριό με τ'ά τρελλά παιγνιδίσματα τους.

Η οικονομία τόν δυό έρωτευμένον, σαν είδαν πειά τ'ό σούσουρο που έγινε—τί να κάμουν—συμφώνησαν να τους παντρέ-ψουν την άνοιξη.

Κι' ο κ. πάρεδρος, ο Έρρικος, ο απαλα-γέντας, άλλαζε μέρα με την ήμερα. Γιόδα-νε άγριος, άκοινώτης, έφρενε από τ'ό χωριό κ' έπήγανε και κορβότανε έξω στο δάσος κ' έκει περπατούσε άνασκαλα, με τ'ό τοιγάρο στο στήμα, έκανε σβέδια. Άντι τ'ης μητέρας του έπαιρνε αυτός τώρα τ'ό κοπάδι

των ζώων που είχαν κι' έβγαζε τις γελάδες στη έσοκή και στο πότισμα. 'Ηθελε ή άνοιξη, μα τ'ά χωράφια ήθελαν δουλειά, κι' έτσι ο γάμος της Γιαννούλας με τ'ό Βικτωρα άναβλήθηκε να γίνη μετά τ'ό θέρο. Πριν τελειώσουν τ'ά σπατά, ποιάς ά-δειάζε για γάμους και πανηγύρια;

Ήθελε ο 'Ιούλιος, θεορίστηκαν τ'ά σπατά κι' ο γάμος θά γινότανε σ'έ δχτό μέρες. Οί έρωτευμένοι μετρούσαν πειά τις ώρες.

Βικτωρα μου, μιά μέρα ακόμα... Άδριο παντρευόμαστε... Δέ έστω άλλο. Πάμε έ-ξω να πάρουμε άέρα; Θά πάω τ'ό κοπάδι να τ'ό ποτίσω στο ποτάμι, κοντά στο μύλο... Δεν φέρνεις εκεί και τ'ό δικό σου;

—Καλά, θά τ'ό φέρω!... άπάντησε με χαρά ο Βικτωρα.

Μα πώς εκείνο τ'ό μέρος έπηρε τ'ό κοπά-δι τόν και ο Έρρικος, ο απαλλαγέντας.

—Ανα τόν είδαν οι δυό έρωτευμένοι έβα-λαν τ'ά γέλια...

—Νά κι' ο απαλλαγέντας! έφώναξεν ο Βικτωρα.

Ο Έρρικος τ'ό άκουσε, μα σαν πάρε-δρος τ'ό χωριό, σ'αφώς άνθρωπος, δεν καταδέχτηκε να τους δώση άπόκρισι. Άμα πόνιες τ'ά ζώα τόν, ξαπλώθηκε καθώς σ'όν ή-θελε πάντα με τ'ό τοιγάρο στο στήμα και τ'ά χέρια τόν πίσω στο σβέρο, κάτω από τ'ό κεφάλι, με τ'ά μάτια μισκλεισμένα... Έπε-ρίμενε.

Έκει κοντά του ήταν κάτι πέτρες που μπορούσε να τις πιάσει χωρίς να σ'όνωθ. Οί δυό έρωτευμένοι είχαν γύρει ο ένας δί-πλα σ'όν άλλο, σ'όν ίσκιό ενός μεγάλου δέν-τρον και χαρογολεύσαν και χροιδενόντου-σαν με έρωτόλογα. Έξαφνα, άκουσαν τ'ό σκύλλο τ'ό Έρρικου να σ'ονοιάζει με μανία.

—Κόττα! έλεγε ή Γιαννούλα. 'Ο χυλο-πότης με τ'όνα χέρι κρατάει τ'ό σκύλλο του και με τ'ό άλλο παίρνει μιά μεγάλη πέτρα. Τό κοπάδι τόν έόσκει ήσυχα... Τί συμβάι-νει; Π'ό θέλει να ριζή την πέτρα;

—Μήπως θέλει να την ριζή εναντίον μας; ρωτήσεν ο Βικτωρα πού σαν άντρας ά-ναμετρούσε καλύτερα τ'ό μίσος και τ'ή ζήλια τ'ό άντιπάλο του.

Σηκώθηκε πάνω, έκ'ονταξε κ' ήσύχασε.

Μπῆ! Σημάδεκε εκεί άσπερά μας. Ποιάς έσοει τί τ'όυθε. Δέ έσ'ονεσαι!

Έχει κάτι μούτρα, έλεγε ή Γιαννού-λα, που με πιάνει φόβος να τ'ά έλεψης... Μα γιά κατ'ά. Ρίγναι κι' άλλες πέτσες... Έ-δω κατά μένα!... Μα τί είν' ατμή ή έσοή; Φύγει ή χυλοπότης τώρα! Ριζάει... Άχ, μαννούλα μου! 'Η σφήκες! Άδ! Με τ'ό μνησά! Παναγίτσα μου! Καί τ'ά εόχα μου είνε ψιλά...δ'έ έσ'ονεσαι!... Γ'ό αυτό δ' τοιγαπατάς έρωτες τις πέτσες!... Άγρίε-ψε τ'ή σφηκοφαλιά κ' ή σφήκες χύησαν άπάντα μας... Μαννούλα μου!

—Σκέπασε τ'ό πρόσωπό σου! τ'ης έρω-νάξεν ο Βικτωρα άλαφιασμένος.

Τό κοπάδι τόν σφηνάει έδονότις άγρι-μένο γύρω τους σαν σπίδες μιάς άόρατης φωτιάς.

Κλείσε τ'ά μάτια! Κλείσε τ'ό αυτιά! τ'ης έφώναξεν ο Βικτωρα, και βράζοντας τ'ό σκαμάκι τόν προσπαθούσε κατ'ό κάκον να σκεπάζη τ'ό πρόσωπο της έρωτευμένης τόν, άνηφώντας ο ίδιος τόν κίνδυνό.

Χλιοταμπημένη ή Γιαννούλα, νιώθοντας φλογιμένο όλο τ'ό πρόσωπό της απ' τις τσιμπιές, τρέλα από τόν πόνο, τ'όβαλε τ'ά πόδια, μα τ'ό κοπάδι τόν σφηνάει την άκο-λουθούσα μανιοσύνη...

Ο Έρρικος από μακριά έβλεπε τ'ό μορ-τύριο της Γιαννούλας και χαιρότανε την έκ-δική του...

—Αγά! έλεγε σ'όν τ'όπονοκόλλο τ'ου. Άδριο θά γίνουν οι γάμοι. Να ιδούμε τί μού-τρα θά ήν τ'ή νύφη... Τούμπανο θάνα τ'ό πρόσωπό της από τις τσιμπιές. Ώρα νύ-φη! Θά γελάση τ'ό παρδολό κατόπι στο χωριό αύριο... Χά, χά, χά!... ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΣΑΝΤΥ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ

αντίκ σου. Αλλά λοιπόν την καλωσύνη να μην απαντήσης στο ξενοδοχείο, το οποίο σου σπλειώνει το όνομα και να μη δώσεις ένα ρετινέο.

Ο Ζενεβόλ δεν έβγαλεν άμείσως την υπογραφή της επιστολής αυτής. Θά πη λοιπόν πως δεν θυμάταν αυτόν που του γράφει. Τέλος πάντων κατώθησε να διαβάσει το όνομα που είχε υπογραμμισμένο: **Ιωάννης**.

Επεισε τότε πίσω στην πολυθρόνα του γραφείου του, ξαπλώθηκε και αναπόλησε το παρελθόν. Ναι, αλήθεια! 'Επί τριάντα χρόνια, ο Ιωάννης 'Ιακώβος Ρυτά, ήταν ο καλύτερος του φίλος, συμμοθητής του στο γυμνάσιο, συμφοιτητής του στην 'Ιατρική Σχολή, συντεροφίλος του, ευπιστός του σε όλα... Μα η ζωή τους είχε χωρίσει και επί πολλά χρόνια τώρα είχαν πάψει ν' αλληλογραφούν... Και τώρα...

Ο Ζενεβόλ απάντησε άμείσως. Έκάλεσε τον παλιό του φίλο και συμμαθητή σε γεύμα για την επόμενη ημέρα. Μα έλαβε δεύτερο γράμμα του Ιωάννου 'Ιακώβου Ρυτά, στο οποίο εκείνος με στενοχωρία του έγραψε πως δεν μπορούσε να δεχτεί την πρόσκλησή του, γιατί ήταν πάρα πολύ άρρωστος και δε μπορούσε να βρή από το δωμάτιό του. Παρακαλούσε μάλιστα τον παλιό του σύμπροθο φίλο να γράψει την καλωσύνη να πάει στο ξενοδοχείο να τον ιδεί. Τραβηγμένος από το ιατήριό της επιστολής αυτής ο Ζενεβόλ έπληξε πλάγι στο ξενοδοχείο, όπου έμενε ο Ρυτά.

Όταν έμπηκε στο δωμάτιο που του έδειξαν, στην άκρη ένιωθε πως ο θυρωρός είχε κάνει λάθος και τον ώδηγησε σε άλλο δωμάτιο.

Πρό είκοσι ετών είχαν άρψει στο Παρίσι το Ρυτά, άντρα ώριμο, γερό, ροδοκόκκινο, εύρωστο, με πυκνά μαλλιά που μόλις άσπριζαν στους κρατούμενους... Και τώρα έβλεπε μπροστά του ένα γερό φαλακρό, καχεκτικό, ξεδιάντροπο, κατάχλωμο, με μάτια δακρυοειδή και φωνή λαχανιασμένη. Ήταν γιατρός και δεν άγγιζε από καρέβα να κάνει τη διάγνωση του. Ο 'Ιωάννης 'Ιακώβος Ρυτά τον είχε καλέσει να τον αποχαιρετήσει πριν πεθάνει. Και δε γελούσαν καθόλου.

Κάθισε ' του είπε ο άρρωστος. Να με συγχωρήσεις που σ' έβαλα σε κόπο. Μα ήθελα πριν φύγω για το μεγάλο και τελευταίο ταξίδι, ήθελα, παλιό μου φίλε, να σε ξαναδώ...

Ο Ζενεβόλ τώροξε στο άσπιο, θέλοντας να του δώσει κουράγιο. Του είπε πως δεν είχε τίποτε. Ένας παροξυσμός που γρήγορα θα περνούσε...

Μά του κάκου! Ο 'Ιωάννης 'Ιακώβος Ρυτά, σιγά, με κόπο, πολύ, σταματώντας στη κάθε λέξη για να πάρει αναπνοή, του απάντησε:

—Πωλέν, άδικα κοπιάζεις και κουράζεις το μυαλό σου να βρεις ένθαυρυντικά λόγια. Είμαι γιατρός! Μα κ' εγώ γιατρός είμαι. Ξέρω την κατάσταση μου. Τί χρειάζονται, λοιπόν, όλα αυτά; Ξέρω πόση ζωή μου μένει ακόμα. Μερικές εβδομάδες ακόμα—τό πολύ. Άλλωστε, δεν σ' έκλεισα εδώ για γιατρό. Όσο γι' αυτό, έφτανα και μόνος μου. Όχι, ήσυχασε...

Σταμάτησε λίγο, σαν να ντροπέτανε για κείνο που είχε να πη.

—Είμαι άρρωστος δυό χρόνια τώρα. Εί-

μαι μόνος στη ζωή... Τάχασα όλα... Άλλά δεν πρόκειται γι' αυτό τώρα... Ήρθα εδώ για να κάμω την εξομολόγησή μου σε σένα. Δεν ήθελα, δεν ήθελα, δεν μπορού να πεθάνω, παίρνοντας μαζί μου τα μυστικά που θα έμυστηρεν εδώ τώρα... Πρέπει να ξελαφρώσω την καρδιά μου από αυτό το βάρος... Ο θάνατος είναι ένα πράγμα φοβερό, που μάς κάνει ν' αλλάξουμε όλα τα σχέδιά μας κι' όλα τα άλλα αισθήματα... Τα έσσανα που πέρασα, ο πόνος, η άρρώστια, μ' έκαναν έναν άνθρωπο σχετικώς καλό και έντιμο. Μα δεν ήμουν πάντα έτσι. Πρώτα ήμουν ένας άνθρωπος έλεινός, φειχτός, σιχαμένος...

Ο Πωλέν Ζενεβόλ δεν καταλάβαινε το νόημα των λόγων του φίλου του. Τά νόμιζε ως φαντασιοληξίες ενός έτοιμοθανάτου, που αντιμετώπιζοντας το φειχτό μυστήριο του θανάτου καταλαβαίνεσαι από τύψεις, υπερβάλλοντας κυλάς όσα κρίματα είχε κάμει στη ζωή του.

—Τί είν' αυτά που λες τώρα; του είπε καθησυχάζοντας τον.

Ο 'Ιωάννης 'Ιακώβος Ρυτά έχασε γέλιο.

—Άφρησε, φίλε μου, τις παρηγοριές!... Ναι, ήμουν έλεινός, κακός, μοθηρός... 'Ιδίως απέναντί σου. Ναι... σ' έπρόδωσα αισχρά! 'Ελεγα με το νου μου πως μία μέρα θα το μάθαινες, θα το ανακάλυπτες, θα το καταλάβαινες, πως θα διασηθάνουν την αλήθεια. Δεν ήμουν έτοιμος λοιπόν τίποτε; Λοιπόν, γι' αυτό σκέφτηκα να σου τα φανερώσω μόνος μου, προτίμησα να σου εξομολογηθώ πριν πεθάνω... Πρέπει να μάθης...

πως ή συμπεριφορά μου απέναντί σου μπορεί γίνει βάσανο, μαρτύριο, ή τύψεις με το δελιόν νύχτα και νερά... Οδ' σου τα πω λοιπόν. Και δεν θα πεθάνω ήσυχος αν δεν με συγχωρήσουν... 'Ισως με συγχωρήσουν από οίκτο προς ένα βασανισμένο έτοιμοθανάτο, ίσως και γιατί επέστρεψε πολλές φορές από τότε.

—Δεν ξέρω τί θέλεις να πης, τον διέκοψεν ο Ζενεβόλ, μα σε β-ενικό πως δεν έχω τίποτε εναντίον σου...

—Γιατί δεν ξέρεις, γιατί δεν ήσπευδ'σαι τίποτε, φίλε μου!... Μα περίμενε! Στάσου ν' ακούσης πρώτα. Κι' όταν θα τα μάθης όλα, ίσως να μην είσαι τόσο ανεύκατος...

Στο σημείο αυτό ο 'Ιωάννης 'Ιακώβος Ρυτά έπαψε να κρίσι δυσπιστίας. Ο Ζεβενόλ τον δούλησε. Τον συνέφερε λίγο και του είπε συμβουλευτικά:

—Ήσυχασε τώρα, φίλε μου! 'Εμίλησε πολύ, ταράχτηκες και σ' έπιασε δύσπνοια. Μη μιλάς πια... Μα ο άρρωστος έγνωπεν άσχημα. 'Ηθελε να μιλήσει, γιατί φοδόναν μήπως δεν προφτάσει να πη ό,τι είχε να πη. Μόλις λοιπόν ήσυχασε λίγο, εξακολούθησε την εξομολόγησή του.

—Τριάντα δόκιμα χρόνια πίστευες πως ήμουν φίλος σου! Απατήθηκες και σ' άπατησα εγώ! Σε μισούσα επί τριάντα χρόνια. 'Η μάλλον σ' άγαπούσα στην άκρη, μα κατόπιν σιγά-σιγά ή άγάπη μου έγινε φοβερό μίσος. Και ξέρεις γιατί; Γιατί 'Εμνηστές—άκου λοιπόν να το μάθης—τότε ε-

κ' αν ηγαίναμε, ό,τι κ' αν έκαναμε, όλος ο κόσμος ξετρελλανότανε μαζί σου και συγχρόνως έμένα με αντιπαθούσε. Γιατί; Δεν το ξέρω... Δεν ήσουν ούτε ένθυστος μου, ούτε ωραίος, ούτε μιλούσες καλύτερα από μένα. 'Εν τούτοις έόν κέρδιζες όλων τη συμπάθεια κ' εγώ προκαλούσα την γενική αντιπάθεια. 'Ετσι άρχισα να σε μισώ. Δεκαεφτά χρόνων έρωτεύθηκα μία νέα, 'Ισως σου την εξέχασες. Βαλεντίνα Ντοζιέ την έλεγαν.

—Την έχω όλότελα ξεχάσει, έλεπν ο Ζενεβόλ.

—Δεν μου φαίνεται παράξενο. 'Ετσι ένε!... Λοιπόν εγώ την άγαπούσα, κ' έμνη άγάπης έσένα... Είκοσι χρόνια έμνη κόστη σε μίαν ώραία κόρη, 'Ιωάννα Μετουέλ την έλεγαν. Κι' αυτή έγινε δική σου φίλη...

—Πού τις θυμάσαι! έλεε ο Ζενεβόλ έκπληκτος. 'Εγόν τις έχω ξεχάσει όλες.

—'Ετσι ένε! Τις έξεχασες. Ξεχνάει πάντα κανείς ό,τι καταφέρει! 'Εκείνο που θυμάται πάντα είναι ό,τι ένυπήρησε και του ξέφυγε. Τις άδικανόποιήσεις έπιθύμεις τις θυμάσαι όσπου να πεθάνουμε... Λοιπόν... Τριάντα πέντε χρόνων παντρεύτηκες. Με τη γυναίκα που πήρες ήμουν έρωτευμένος...

—Διάβολε! Κ' ύστερα;

—Βλέπεις λοιπόν πως άρχίζει να σ' ένδιαφέρει ή ιστορία μου; Άλλη μία φορά λοιπόν μου πήρες τη γυναίκα που άγαπούσα... Τό σκυλί μου το φθόνον μ' έρωσε μέσα μου, χωρίς όμως να λώ τίποτε. 'Η 'Αλίκη σ' άγαπούσε. Την άγαπούσες κ'όχι. Δε μπορούσα να κάμω τίποτε. Μα σ' έβλεπν ή μικροδωφονίες, ή μικροκαρδίες. Συνηθιμένα πράγματα... Μα εγώ τότε έόρηκα εύκαιρία να φαρμακώσω την εύτυχία σου. Άρχισα να σίχνω λούδι στη φωτιά. Τα παραμικρότερα σφάλματα τα παρσάταινα ως φοβερά έλαττώματα. Τα λούθη σου τα ένεφάνιζα ως τρέλλες. Κι' έτσι μπλέχτηκες σε κάποιον φλέρι, άδωτατό έλλωστε, με την Κα Ντε Μπερμυόν έσπριζα στην γυναίκα σου πως ήταν έρωτη σου. Μ' έπίστεψε. Από πείσμα θέλησε να σ' ένδικηθή. 'Εγώ τότε της έγνώρισα το Λωράν Καστουά, τον άνθρωπο που σ' άντικατέστησε στην καρδιά της και με τον όποιον έφυγε... Να τί έκανα! Καταλαβαίνεις τώρα γιατί βασανίζομαι από φοβερές και άσίγαστες τύψεις; Γιατί δεν μπορού να πεθάνω ήσυχος; Γιατί σ' έκάλεσα να σου εξομολογηθώ πριν κλείσω τα μάτια μου;

Ο Ζενεβόλ έσηκώθηπεν άδης. Άρχισε να ηγαίνωρεχεται μέσα στο δωμάτιο, σφηνίζοντας σιγά με τα χέρια στις τοίχες. Πήγε προς το παρθύριο, άνοιχτο, έσχεσε τις κουρτίνες, κύτταξε κάτω το δρόμο. 'Εξέπληδόρεχε.

—Θά με συγχωρήσεις καμιά φορά λοιπόν; έρώτησε με άγνωση ο 'Ιωάννης 'Ιακώβος Ρυτά.

—Αλήθεια, φέοθηκες άσχημα, έλεινός, έστω, απέναντί μου! Με άπάτησες, μ' έπρόδωσες, με μισούσες, έχαιες ό,τι μπορούσες για να μου καταστρέψεις την εύτυχία και μ' έφαρμακώσες τη ζωή! Το παραδέχομαι. Μα άφρησε και μένα να σου μ' έλθω τώρα. Είλε ή σειρά μου...

—Έπληρωσα έσένα το σφάλμα μου! Το ξέγανινα με τόνον κακού σκλήρη μάταιο!... πηθύριαν ο έτοιμοθανάτος.

—Δεν πρόκειται γι' αυτό τώρα! τον διέκοψεν ο Ζενεβόλ. Άφρησε να σου μιλήσω εγώ τώρα. Ναι, έπέρεσα πολύ, μου έκοπες σε φοβερά ή άπιστία της 'Αλίκης, της γυναίκας μου. 'Επίστευσα πως την άγαπούσα πραγματικά. Ο θυμός και ή πληγωμένη φωνή μου έκαναν να φύγω από το Παρίσι. Έπληξε στην Τύνιδα. Έίχα την τύχη να πέσω σ' ένα μεγάλο έπιστήμονα, σ' έναν περίφημο γιατρό, που μ' έπληξε από καλό κ' ένδιαφέροθηκε για μένα. Με ύπαστήριζε. Κατόπιν μούδωσε την κόρη του γυναίκα. Και τότε—άκου λοιπόν να το μάθης—τότε ε-

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

Ο κατηγορούμενος, ένας συμπαθινός γέρος. Όταν άκουσε τον πρόεδρο του κακογεροδικείου να τον καλή ν' άπολογηθή, σηκώθηκε τρέμοντας απ' τη θέσι του, κ' άφου έκανε δυό βήματα μπροστά, σκυφτός απ' το βάρος του πόνου του, άρχισε να λή με μιά φωνή έσσειά και οργισμένη:

—Κύριε πρόεδρε, σάς δοκίμομαι, ό,τι την στιγμή του πόνου δεν ήμουν μεθυμένος. Δεν μπορού παρ' να εύχιστοήσω το δικηγόρο μου, που τόσο κοπίασε να με σώσει, αλλά δεν μπορού να σάς πω πως και το ό,τι σάς έλεγα δεν έχουν καμιά σχέση με την αλήθεια. Την αλήθεια θά την άκούσετε από μένα. Άκούστε με με προσοχή κ' αν θέλετε μπορούτε να με πιστέψετε.

Η αλήθεια είναι ό,τι έδώ και λίγα χρόνια, απ' τον καιρό δηλαδή που έγώ κ' ή γυναίκα μου έγκαταστάθηκαν στην έξοχή, πίνουμε κάθε βράδυ... Ναι, πίνουμε κάθε βράδυ, αλλά όχι πολύ. Άδειάζαμε κ' ό δυό μας μισογάλα της μισής όκάς γνήσιου κρασί, μα κ' αυτό σιγά-σιγά μέσα σε τρεις και τέσσερες ώρες.

Δεν μπορούτε να πείτε, κύριε πρόεδρε, ό,τι το κρασί δεν είναι άπαράτητο στα γεράματα. Είλε μια παρηγοριά. Σου άνάβει τα άμνια και σου δίνει την έντύπωση, ό,τι δεν είσαι όλότελα γέρος.

'Ετσι λοιπόν, κάθε βράδυ, ύπως είμαστε όλομ'ακα, εγώ κ' ή γρηά μου, άνοίγαμε μιά μπουγάλα κρασί και κουδενάριζοντας την άδειάζαμε σιγά-σιγά. Είμαστε όμως με άδύνατα νεύρα κ' όδυό μας κ' απ' το δεύτερο ποτήρι, άν όχι κ' απ' το πρώτο, ζαλιζόμαστε και τις ξεχνούσαμε τα βάρματα και τις πίκρες μας. Σας βεβαιώ, όστόσο, ό,τι δεν λογοφέραμε ποτέ άπάνω στο κρασί.

Κοιμόμαστε πάντα άσφα, κατά τα μέσωνυχτα, αλλά σηκωνόμαστε νωρίς. Όλη μέρα φροντίζαμε για το περιβάλλον και τα χωράφια μας και δεν έάζαμε σταλιά κρασί στο στόμα μας. Άλλο μάλιστα σουροπύπανε, διαδίδαμε έξω στα μάτια του άλλου την ίδια πάντα έπιθυμία και καθόμαστε να πούμε.

Έκείνη την ήμερα κατέβηκα στην πόλη, κ' όταν γύρισα, άσφα

γνώρισα τον άληθινόν έρωτα και την πραγματικήν εύτυχία, που μούδωσαν να καταλάβω πως ό,τι είχα αισθανή ως ό,τε στη ζωή, ήταν πλάνη και τύφλωσις. Ο πόθος που έννοιωθα για την 'Αλίκη δεν είχε καμιά σχέση με το πάθος που μου ένέπνευσεν ή 'Ελένη, ή δεύτερη γυναίκα μου. Είκοσι χρόνια τώρα ζούμε χωρισμένοι, έντυχημένοι. Μετά το θάνατο του πεθερού μου, ήθαμε στη Γαλλία και άποσυνηθήκαμε να ήσυχουμε όσα χρόνια μας μένουν ακόμα έδώ στο Πενάτι, την πατρίδα μου. Χωρίς έσένα θά ζούσα ακόμα με την 'Αλίκη μιά ζωή ήλιεση, χωρίς την πραγματική χαρά ή εύτυχία. Τί γ' σου συγχωρήσω, λοιπόν, άγαπημένε μου, παλιό μου φίλε; Την προδοσία σου; Μα αυτή μου χάρισε τον Παράδεισο. Σου όφειλο την ό,τι κογενεακή μου εύτυχία!...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΖΑΛΟΥ

το βράδυ, έόρηκα την γρηά μου μεθυμένη. Είχε πη φαίνεται πολύ και μόλις με είδε άρχισε να γελά, να χτυπά τα χέρια της άπάνω στο τραπέζι και να μου λέη ό,τι της έρχοτανε στο στόμα.

Μου φανήκατε πολύ γουστόζα τα φεροσιμά της. Κάθησα λοιπόν απέναντί της και την γουατόζαζα, χωρίς να πω ό,τε ένα ποτήρι, γιατί φοβήθηκα πως αν ζαλιζόμουν κ' εγώ θά γίνεταν στο φτωχικό μας μεγάλο πανηγύρι.

Έκει ύπως που διασκέδαζε μαζί της, δεν έξρω πως, πηγήθηκα άξαφνα μιά παλιά λησθημένη ιστορία. Και μου καρφώθηκε τότε στο μυαλό να ρωτήσω, άπάνω στο μεθύσι της, την γυναίκα μου και να μάθω τα καθέκαστα της ιστορίας αυτής, που ό,ταν συνέβη, από έγωισμό, ντροπή κ' άγάπη δεν βέλησα να μάθω τις λεπτομέρειές της.

Πως μου καρφώθηκε ή καταμένη αυτή ιδέα στο μυαλό μου,

Το κρασί είναι άπαράτητο στα γεράματα

δεν μπορού άφρα να το καταλάβω. Βέβαια, ένε άδύνατο να το ξεγρήσω, γιατί την άγαπούσα την γυναίκα μου. Γιατί τούτα όλα κληρο κληρία έήθαμε μονασμένα κ' άγαπημένοι. Απ' το άνοιξιό του έκείνο δελιόν που την πρωτογνωρίσα, ως το άπείσο έκείνο βράδυ, που μ' άπτά έδώ τα χέρια μου, το τρέμανε από λυγισμό όταν την καίδενα, της έσφιξα το λαιμό και την έπνιξα, δεν έχαμε ποτέ λογοφέρι...

Ο γέρος κόπηκε άπάνω στην φροσί του αυτή από έναν βαθύτατο στεναγμό. Στην αίσθησα του κακογεροδικείου βασίλευε γενική σιγή. Σά να τούδινε κουράγιο ή έσπευδή αυτή συμπάθεια του άκούστη-γίου των ένδρων και των δικαστών, ο κατηγορούμενος άρχισε σε λίγο, με περισσότητα ήσυχας και συγκίνης:

Πρέπει να σάς πω, κύριε δικαστά, πως ή άγάπη μας ως τα πηνίγνα μας χρόνια, τρεφόταν μ' όλες τις τρέλλες των έρωτευμένων. Σου όφειλο την εύτυχία κ' ή άργότερα, όταν άποτραπή-χτήκαμε στην έξοχή, ζούσαμε πα-

λι άγαπημένοι, με την ζωηρή άνάμνηση της περασμένης εύτυχίας μας. Μόνον που κουτσάριναμε λίγο κρασί για να θυμωμάστε την εύτυχία αυτή της νεότητός μας.

Άλλά το κρασί δεν μας έδινε μονάχα αυτό το καλό. Μας έκανε να ξεχνούμε κ' όλα τα δυσάρεστα της ζωής μας.

Λοιπόν, έκείνο το βράδυ, έπειδή δεν έπια διόλου, θυμήθηκα κάποιον δυσάρεστο περιστατικό της ζωής μου και μου γεννήθηκε ή τρομερή περιέργεια να μάθω την αλήθεια και σε μιά στιγμή ρώτησα περσιτός τη γρηά μου:

—Θυμάσαι, γρηά, τον άξιωματικό έκείνον, που έμεινε λίγες μέρες στο σπίτι μας;... Για φαντάσου!... Τον είδα στο δνειρό μου χτες το βράδυ, ύστερα από τόσα χρόνια!...

Πως τον θυμάται! μου άπάντησε όννοιωριστή ή γρηά μου.

—Καλό παιδί!... έ; την ξε-

ναμένη αυτή ιδέα στο μυαλό μου,

ναζώθησα άμείσως.

—Ελε, τελείωσε! της φώναξα τότε άπότομα. Οέλω να μάθω τί άπόγινε!

Άλλά εκείνη δεν ήθελε, με κανέναν τρόπο, να μου πη τίποτε άλλο, παρ' ό,τι κακογελούσε μόνον άδιάντροπα.

Καθώς την κύταζα, τη φαντάσθηκα άξαφνα άγκαλιασμένη με τον άξιωματικό, νέα κ' ώμορφη, κ' αισθανθήκα μίση στην νύχτα μου να ξυπνούν τα χαμένα νείατα μου όρημικά και λυσσομένα από μιά τρομερή δίνα έκδική-σεως.

Κι' άπλωσα τότε τα ξανανειωμένα χέρια μου και την άρραξα απ' το λαιμό. Της έσφιξα το λαιμό της βίαια, με μανία όσπου έννοιωσα ότι κρατούσα στα χέρια μου ένα σώμα χωρίς νύχη.

Και μόνο όταν την είδα έσπλημένη στο πάτωμα, μόνο τότε κατάλαβα ότι έπνιξα μιά γρηά!

Α, ήταν άπείσο και φειχτό έκείνο το θέμα!...

Δεν μπορούσα πια να βαστάξω. Κατέβηκα στην άσποχή και πήρα τοίς υποκατάστατα κρασί. Τις έξοδούσαμε και τις έπια, την μιά άπ'αυτή στην άλλη.

Ήθελα να ξεράσω και ξεχάσω. Ένοιωθα την άνάγκη να ήσυχασα και ήσυχασα. Μόλις έμνη ύπνωση να ήσπευδ' και να κοιμηθώ. Νά, γιατί με έόρηκε την άλλη μέρα μεθυμένος.

Δεν έπνιξα λοιπόν την γυναίκα μου σε μιά στιγμή κραταιλής Την έπνιξα έμεθυμένος. Άν έπνιξα, δεν θά άγαίωμουν μιά παλιά ξεχασμένη από τόσα χρόνια έσσειά. Το κρασί θά με ζάλιζε και δεν θά μ' άφριε να θυμηθώ τα περασμένα.

Άλλόμουν!... Γιατί να μην πω; Γιατί να μην πω κ' εγώ!...

Κι' ο συμπαθινός γεροντάκος γύρισε πίσω τρικλίζοντας και σαρπασμένος άπ'από στο έδαφος, ένώ μέσα στην έσπλημένη αίσθησα έκπικρύνετο μιά νεκρική σιγή, ως την ώρα που διαδόθηκε ή άπόφρασις του δικαστήριου. Ο γεροντάκος που σκότωσε τη γυναίκα του άδούωθηκε. Μα άκούσε την άθώωσή του κλαίοντας, κλαίοντας πικρά...

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο νεαρός Ιππότης Χοέλ ντ' Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, σπών όποιο όμωσ ό πατέρας του δέν άφηνε παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι, μαζί με τόν όπηρέτη του Λανγκρόνι, γιά νά κάνει τήν τύχη του. Έχει μία συστατική επιστολή πρός τόν Καρδινάλιο τής Λωρραίνης, τόν πανίσχυρο άδελφό του δούκός ντ' Γκός, μά αντί νά τού τήν πάει άμέσως καί νά θρή προστάσια κοντά του, περνάει τόν καιρό του μπροστά στο φεγγίτη τής σοφίτας του ξενοδοχείου πού μένει, κυττάζοντας κάποιο άπικανό σπύτι. Στο σπύτι αυτό μένει μία όρασιόττη νέα, ή Πριμερόζα, μέ τήν όποία ό Ιππότης μας έινε τρελλά έρωτευμένος, χωρίς όστόσο νά τήν έχη πλησίον. Έκτός όμωσ άπ' τόν Μοντωμπάν, έινε τρελλά έρωτευμένος μέ μία Πριμερόζα κι' ό διάδοχος τού θρόνου, 'Ερρίκος Β', ό όποιος έχει αναθέσει σπών αλλόκο του ντ' Βιλ καί τούς μπράβους Κεντενάς καί Μπουκασέν, νά τού τήν θρουνί με κάθε τρόπο. Επίσης έρωτευμένος μαζί τής έινε κι' ό καρδινάλιος τής Λωρραίνης, ό όποιος αναθέτει σέ δυό μοναχούς, τόν Τιμπό καί Λουμπέν, νά τήν παρακολουθούν. Μά ό Μοντωμπάν, ό όποιος τ' αντιλαμβάνεται αυτά, έυλοκοπεύει άγρίως καί τούς μοναχούς καί τούς μπράβους. Μέσα στο μοναχείο, σπών όποιο διαδραματίζονται όλ' αυτά τά έπεισόδια, βρισκεται καί ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ένας νεαρός καί όρατος έπιστάτης, όνομαζόμενος 'Αλκιντόρ, πού τόν παρακολουθούν από κοντά τέσσερες φοβερές καί τρομαρικές περληκαρδίες. 'Ο 'Αλκιντόρ, ή μάλλον ή 'Αλκιντόρ, γιατί σπών τήν πραγματικότητα έινε γυναίκα, πηγαίνει μετά τά έπεισόδια αυτά στο σπύτι τής Πριμερόζας, τήν όποία άποκαλεί άδελφή. Πράγματι δέ τήν Πριμερόζα τήν έχει υιοθετήσει ή μητέρα τής 'Αλκιντόρ, ή κ. ντ' Μπανιολέ. Μά ό Μοντωμπάν, ό όποιος έντομετασφ' έχει έναγκαυρίσει σπών σοφίτα του, βλέπει από τό φεγγίτη τής τήν 'Αλκιντόρ καί τήν Πριμερόζα νά φιλιούνται... Γιγεται δέ έξω φρενών άπ' τή ζήλεια του, γιατί νομίζει πώς ή 'Αλκιντόρ έινε άνδρας. Έξαρνα όμωσ βλέπει κάτω στο δρόμο τόν βαρβάνο ντ' Βιλ, ό όποιος φτάνει έκακοθυμένος από πέντ' έξη μπράβους. Χωρίς νά χάνει στιγμή, ό Μοντωμπάν καταβαίνει κάτω καί τά βάζει μαζί του, τόν προκαλεί καί τόν τροματίζει στο δεξί μάγουλο.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Χωρίς νά γίνουν άντιληπτοί, ό Λανγκρόνι κι' ό Πονταλά έκαναν τήν ίδια μαουόβρα συγχρόνως: άρπαζαν τά σπαθιά τους από τή λεσίδα τους, χρησιμοποιώντας έτσι τή λαβή τους ως ρόπαλο... Κι' άρπάζαν συγχρόνως έναντίον τών μπράβων, όί όποιοι νόμιζαν πώς δέν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο από πίσω.

—Μοντωμπάν! Χοέλ ντ' Μοντωμπάν!.. ούρλιαζε ό Λανγκρόνι. Καί τήν ίδια στιγμή καταφέρνε κατακέφαλα τή λαβή τού σπαθιού του σ' ένα μπράβο, ό όποιος σκουριάστηκε άμέσως κάτω.

—Όσο γιά τόν Πονταλά, αυτός δέν έδγαλε καμμία πολεμική κραυγή. Βλέποντάς τον, θά δοκιμάζαν κανείς πώς δ,τι έκανε, τό έκανε χωρίς νά θέλη... Τόσο κατσούφης φανόταν. Καί μουρμούριζε μέσ' άπ' τά δόντια του:

—Έινε πολλοί, μά τήν αλήθεια! Έινε πάρα πολλοί!.. Μά, τί δι'άβολο, δέν μπορώ νά μείνω θεατής τής δολοφονίας αυτού τού τρελλού, μά γενναίον ευπατρίδη!..

Καί με τή σειρά του κι' αυτός, σώριασε κάτω έναν από τούς μπράβους, καταφέροντάς του ένα τρομερό άπαιτήμα στο κρανίο.

Οί μπράβοι τού ντ' Βιλ, άντιλαμβάνόμενοι ότι τούς είχαν έπιτεθεί ξαφνικά από πίσω, έκαναν μεταβολή γιά ν' αντιμετώπισουν τόν κανονιστικό κίνδυνο. 'Ετσι ό Μοντωμπάν απαλλάχθηκε άπ' αυτούς. Μά δέν έκανε ούτε στιγμή. 'Αρπαξε κι' αυτός τό σπαθί του από τή λεσίδα καί μ' ένα τρομερό χτύπημα έφριξε κάτω έναν από τούς μπράβους πού τού είχαν γυρίσει τόσο άπρόνοητα τήν πλάτη. Συγχρόνως, ένδοσιασμένος, φώναξε:

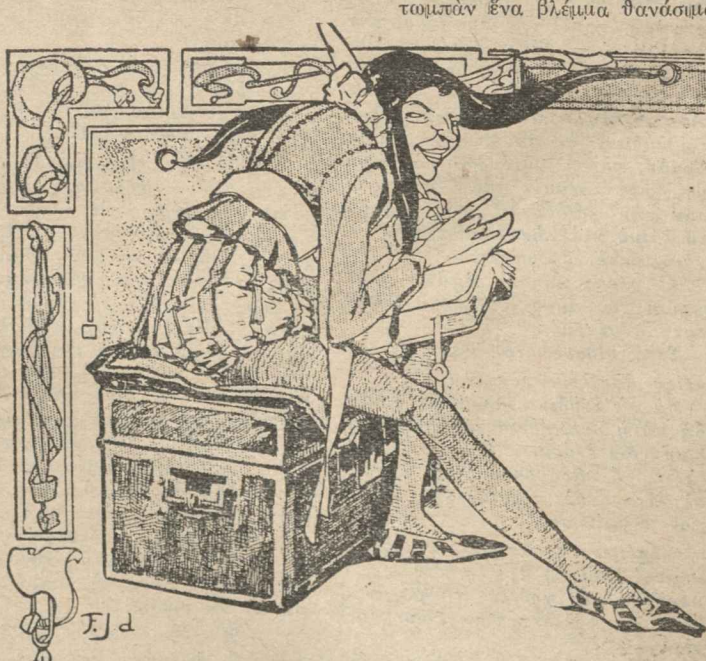
—Εύχαριστώ, γενναίε μου Λανγκρόνι!.. Εύχαριστώ, κύριε ντ'...

—Σιωπή! φώναξε δυνατά ό Πονταλά. Δέν πρέπει ν' ακούσουν τ' όνομά μου αυτοί όί δολοφόνοι!

Συγχρόνως μ' ένα χτύπημά του, έβγαζε άπ' τή μέση έναν άκόμη άπ' τούς μπράβους. Τό ίδιο έκαναν τήν ίδια στιγμή ό Μοντωμπάν κι' ό Λανγκρόνι...

Τώρα, από τήν τρομερή σπείρα τού βαρβάνο ντ' Βιλ, ό όποιος τραβόσε τά μαλλιά του άπ' τή μανιά του, δέν έμεναν πιά, παρά μόνο δυό άνδρες γεροί. Αυτούς τούς δυό ό Μοντωμπάν, ό όποιος είχε βάλεϊ τό σπαθί του σπών τήν τήλη του, τούς άρπαξε από τό λαιμό καί τά σιδερένια δάχτυλά του χώθησαν μέσα σπών σάρες τους.

'Ασφαλώς δέ θά τούς έπνιγε, άν, εκείνη τή στιγμή, τό σινάβι τού Μπουκασέν, τό όποιο είχε παρακολουθήσει από μακριά τήν συλλογή, δέν έτρεχε κοντά του, βγάζοντας παραπονετικούς στεναγμούς,

πού φωνάζονταν σάν νά ζητούσαν τόν όικο του. 'Ο Μοντωμπάν τó άκούσε, τό κύτταξε καί τό άναγνώρισε... 'Επειτα κύτταξε τούς δυό μπράβους, τούς όποιους ως τότε δέν είχε χάνει τόν κόπο νά τούς κυτάξει καί τούς όποιους έτομαζόταν νά πνίξη.

—Διάβολε! μουρμούρισε. Έινε όί δυό σπαγούνοι πού τούς τιμώρησα πρό όλίγου όπως τούς άζιζε.

Πράγματι, ήσαν ό Κεντενάς κι' ό Μπουκασέν. Μόνοι αυτοί, άπ' όλη τή σπείρα, είχαν τήν άπίστευτη τύχη, νά βγούν άνιστοι άπ' τή συμπλοκή. Μά τώρα, καθώς τούς έσφιγγε ό Ιππότης, όργιζαν μέ τά μάτια πεταγμένα έξω άπ' τς κόχες τους.

—Φτωχό ζωό! μουρμούρισε ό Μοντωμπάν. Ζητάς χάρι γιά τόν κύριό σου. 'Εστω! Θά τού τή δώσω, γιατί δέν θέλω νά σέ λησώ...

—Αιέσως, ό σκύλος, σάν νά τόν είχε καταλάβει, άρχισε νά γαυγίζει χαρούμενα, ένώ τή χερά του Μοντωμπάν παρατοίμασε τούς δυό άτιμους μπράβους.

'Ηταν καλός πιά, γιατί άνέναντα με μεγάλη δυσκολία. Τόν κυτάζαν τότε με μ' άνέραντη κατάπληξη... 'Απορούσαν τάχα, γιατί ήσαν άκόμα ζωντανόι;.. 'Η γιατί τούς είχε χάσει τόσο μεγάλωμχα τή ζωή αϊτάς; πού θέλσαν νά δολοφονήσουν;

—Όταν είδε πώς συνήλθαν κάπως, ό Μοντωμπάν τούς άρπαξε άπ' τά γόνατα καί πινάζοντάς τους δυνατά, τούς φώναξε:

—Φευγάτε!.. Φευγάτε!.. Σας δίνω χάρι, επειδή με παρακάλεσε αυτό τό καλό ζωό...

'Ο Μπουκασέν καί ό Κεντενάς έξακολουούσαν νά τόν κυττάζουν με τό ήλθιο όρος τους, σάν νά μιν άκούσαν, νά μιν καταλάβαιναν. Τότε ό Μοντωμπάν τούς έσπρωξε μπροστά, έπαναλαμβάνοντας:

—Φευγάτε λοιπόν! Σας είπα πώς σας έδωσα χάρι...

Τότε κατάλαβαν κι' αυτοί κι' άπομακρύνθηκαν όσο πύ γρήγορα μπορούσαν. 'Όπως πάντα, ό Κεντενάς προχωρούσε μπροστά καί ό Μπουκασέν τόν άκολουούσε. Μά περπατούσαν τώρα σκυμμένοι κι' όί δυό, σφηνώντας τά πόδια τους σάν νά μιν είχαν συνέλθει κόμα...

—Ο μικρός σκύλος πήγε καί στρίφτηκε λίγο σπών πόδια τού Μοντωμπάν, σάν νά ήθελε νά τόν εύχαριστήσει γιά τή γενναιοσύνη του κι' έπειτα άκολουούσε τόν κύριό του...

—Όταν όί δυό μπράβοι άπομακρύνθηκαν, ό Μοντωμπάν διευθύνθηκε πρός τόν ντ' Βιλ, ό όποιος είχε άπομείνει σάν άπολυθώμενος σπών θέσι του:

—Φύγε! τού είπε.

Καί ή φυσιογνωμία του, καθώς τού έλεγε τά λόγια αυτά, ήταν τόσο τρομερή, ώστε ό βαρβάνος κατάλαβε ότι ή ζωή του μονά από μία κλωστή χειρόταν. 'Όστόσο άνορθώθηκε καί όρχνοντας σπών Μοντωμπάν ένα βλέμμα θανάσιμου μίσους, τού είπε:

—Θά ξαναβρεθούμε, τρυπάδε!

—Φύγε, άτιμε! ξαναφώναξε ό Μοντωμπάν. Φύγε!

Τά λόγια αυτά τά είπε με τέτοια περιφρόνηση ό Ιππότης, ώστε προάλεσαν τό ίδιο αποτέλεσμα πού θά έφερε μία καμισοτιά στο πελιδνό πρόσωπο τού βαρβάνου.

'Αφρίζοντας, τρίζοντας τά δόντια του, ό ντ' Βιλ έφυγε με τή σειρά του. Μά, άφού έκανε μερικά βήματα, στάθηκε, γύρισε πίσω κι' έκανε μ' άπειλητική κίνηση πρός τό μέρος τού Μοντωμπάν, ό όποιος τόν κυτάξε με τήν ίδια πάντα περιφρονητική έκφραση. Τέλος άπομακρύνθηκε με μεγάλη βήματα.

'Ο Μοντωμπάν τού γύρισε τήν πλάτη, ήφώνοντας τούς όμιους του. Θυμήθηκε τότε τόν Λανγκρόνι καί τόν Πονταλά, όί όποιοι είχαν έπέμει τόσο ένκαίως. Τούς άναζήτησε με τά βλέμματά του. Είλε τόν Λανγκρόνι, ό όποιος στεκόταν, σέ δυό βημάτων άπόσταση άπ' αυτόν καί τόν κύτταξε με μία καυχή άπελυσία. Μά δέν είλε πουνδή τόν

Πονταλά. 'Ο ποιητής είχε έξαφανιστή... —Εύχαριστώ, Λανγκρόνι, είπε ό Ιππότης άπλά. Μά ό Λανγκρόνι έξακολουούσε νά κυτάζει τόν κύριό του με τό φο άπελπισμένο καί ματαιωμένο συγχρόνως. Καί δείχνοντας με τό χέρι του τίς άνεπανόρθωτες καταστροφές τού όραίου κοστοιμού τού Μοντωμπάν, έινε άναστενάζοντας:

—'Α! κύριε, τί καίς τσοφρή!

—Πώς; έκανε ό Μοντωμπάν, κάνοντας τάχα πώς δέν τόν καταλαβαίνει!

—Μά δέν βλέπετε σέ τί χάλια βρίσκεται τό όραίο σας καινούργιο κοστούμι;.. Είν' ένα κουρέλλι πειά...

—Μπιά! Θά αγοράσω άλλο! άπάντησε γαλήνια ό Μοντωμπάν. —Θά αγοράσετε άλλο! φώναξε ό Λανγκρόνι. Μά τότε θά μείνουμε χωρίς πεντάρα... Μά δέν μ'ας μένουν πειά, παρά είκοσι σκούδα, άφέντη!

—Τότε, γιά νά μ'α μείνουμε χωρίς πεντάρα, θά έξακολουήσω νά φοράω τό καινούριο αυτό...

—Γιά νά σ'ας παίρνουν γιά ζητιάνο! φώναξε ό Λανγκρόνι, με μεγαλύτερη άκόμα άγανάκτηση. Βροντή καί κραυγών!.. Δέν θά έπιρρώσ ποτέ σ' έναν άρχοντα Μοντωμπάν νά φοράη τέτοια ρούχα!..

—Τότε, είπε ό Μοντωμπάν, με τό ίδιο φλέγμα, συμφωνείς κι' έσύ μαζί μου; Πρέπει ν' αγοράσω ένα καινούργιο κοστούμι...

—Ναί, κύριε, πρέπει. 'Αλλά, μά τά κέρατα τού Σατανά, όταν θά κάνουμε κι' αυτό τό έξοδο, τί θά μ'ας μείνη γιά νά ζήσουμε;..

'Α! άφέντη, άφέντη, κάνετε πάντα πράγματα τού κεφαλιού σας!.. 'Ηταν τάχα ανάγκη νά πάτε νά τά βάλετε μ' όλη αυτή τή σπείρα;..

Νά τά βάλετε έλαύνοντας με έφ'τά τρομερούς σταθιστός...

—Με δεκαεφτά, τόν διόρθωσε ψυχρά ό Μοντωμπάν!

—Με δεκαεφτά! φώναξε ό Λανγκρόνι, άνατηδώντας.

—Μπορείς νά τούς μετρήσεις!.. Βρίσκονται όλοι τούς σκουριασμένους κάτω, έκτός από δυό, στούς όποιους έδωσα χάρι...

Καί λέγοντας αυτά τά λόγια, με τό γαλήνιο έκείνο όφος του, πού έκανε έξαλλο τόν άξιο Ιππότηά του, ό Μοντωμπάν τού έδειχνε τούς νεκρούς καί τούς πληγωμένους πού ό ντ' Βιλ είχε αφήσει εκεί καί γύρω άπ' τούς όποιους τό πλήθος, βέβαια πιά πώς ή συμπλοκή είχε τελειώσει, συγκεντρώνονταν, βγάζοντας έπαφρονήματα γρίλις.

—Μά τήν πέσι μου, έινε αλήθεια! παραδέχτηκε ό Λανγκρόνι, ό όποιος είχε κάνει γρήγορα τό μέτρημά του. Μά είσαστε λοιπόν λυσσασμένοι, άφέντη!.. Δέν σκεφτήκατε διόλου ότι, έκτός άπ' τό κοστούμι σας, μπορούσατε ν' αφήσετε έδω καί τό πεσί σας...

—'Α! Μά μου σκούτισες τ' αυτιά... φώναξε ό Μοντωμπάν άνατηδόμενος. Μά σπών τό σφυράκι αυτή τή φορά, γιατί, χωρίς σέ σένα καί σπών κ. ντ' Πονταλά, δέν άφρησα έδω τό πεσί μου... Μά τί έγινε ό λαμπρός αυτός κ. ντ' Πονταλά... 'Α! Δέν είν' αυτός πού βλέπω εκεί κάτω...

—Ναί, κύριε... ή τουλάχιστον μου φαίνεται πώς άναγνωρίζω τόν κατακόκκινο μανδύα αυτού τού θεατρίνου, άπάντησε ό Λανγκρόνι μ' ένα περιφρονητικό μορφασμό.

—Μά γιατί διάβολο πάει ξυστά στούς τοίχους σάν λωποδύτης;.. Καί γιατί τρέχει σάν νά τόν κυνηγούν όλ' όί ποέστες τής άστυνομίας;.. Μά δέν πρέπει νά τόν αφήσω νά φύγη χωρίς νά τόν εύχαριστήσω!..

Καί χωρίς ν' άκούση τίς παρατηρήσεις τού Λανγκρόνι, ό όποιος τόν σκιστούσε ν' αλλάξη πρώτα κοστούμι, έτρεξε έσπρω από τόν Πονταλά.

Περνώντας μπρός άπ' τό σπύτι τής κυράς 'Αγκαντού, δέν άπόρεσε νά κρατητή κι' έφριξε μία φευγάλα ματιά πρός τό παράθυρο έκείνη, χωρίς τήν άγάπη τής όποιας ή ζωή τού φαινόταν τόσο άπόφορη, ώστε θά ήθελε νά πεθάνη. 'Ηταν πάντα άνοιχτό αυτό τό παράθυρο. Μά ή άπιστη δέν βρισκόταν πιά εκεί. Τουλάχιστον ή Μοντωμπάν δέν τήν είλε—πράγμα πού τόν έκανε νά βγάλη ένα βαθύ άναστεναγμό...

'Από τό παράθυρο αυτό, από τό όποιο τής ήταν άδύνατο ν' άποσπαστή, είχε παρακολουθήσει, ένώ ό ίδιος τής άγωνίας κυλούσε στο μέτωπό της, όλες τίς φάσεις τής άσπληνής καί τρομερής συμπλοκής. Καί μόνο, όταν ό έκλεκτός της θριαμβεύσε τόν άπαιτητόν του πού είχαν όρεσστή νά τόν έξοντώσουν, άπόρεσε νά τραβηχτή άπ' τό παράθυρο, στο όποιο είχε γαντζωθεί άελεπασμένη. Μά τότε, έξαντλημένη, σωριάστηκε γονατιστή μπροστά στο παράθυρο, παραληρώντας με χαρά:

—Σώθηκε! Σώθηκε!..

Κ' έμεινε εκεί, άπευθύνοντας σπών Παναγιά τίς πύ φιλογεές εύχαριστές της. 'Εκεί βρισκόταν άκόμα, όταν ό Μοντωμπάν, περνώντας άπ' τό παράθυρο, έφριξε σ' αυτό τό φευγάλο του βλέμμα.

Τώρα δάκρυα, γλυκά δάκρυα χαράς, βύοια με μαργαριτάρια, κυλούσαν σπών τριανταφυλλένια της

μάγουλα, ένώ ψιθύριζε έκστατικά: —Γιά μένα!.. Γιά μένα πάλι τά έκανε όλ' αυτά!.. Γιά μένα άντίκρισε είκοσι φορές τό θάνατο!..

Δέν γελιόταν ή όραία Πριμερόζα. 'Ο έρωσ της, άγνός κι' άθώος, μά δυνατός κύλας σάν τό θάνατο, τήν είχε κάνει νά μαντέψη τήν πραγματική άφομή, γιά τήν όποια είχε δοάσει ό Μοντωμπάν καί τήν όποια ό ίδιος προσπαθούσε νά κρύψη από τόν έαυτό του. Γιατί, παρ' όσα κι' άν έλεγε, γι' αυτήν, γιά τήν Πριμερόζα, είχε προκαλέσει τό ντ' Βιλ κι' είχε άντιμετωπίσει, νικηφόρα, τή σπείρα τών μισθωτών του δολοφόνων...

—'Οκ! αυτά τ' άγνοούσε ό άτρόμητος κι' έρωτευμένος Μοντωμπάν, ό όποιος, τήν ίδια στιγμή, πλησιάζει τόν Πονταλά καί με τήν ξεχωριστή έκείνη ευγένεια πού τόν διέκρινε, τού είπε:

—Κύριε ντ' Πονταλά, δέν θέλω νά σ'ας αφήσω ν' άπομακρυνθήτε, χωρίς νά σ'ας πώ πόσο με συγκίνησε ή άνεκτιμητή ύπηρεσία πού μου προσφέρατε καί πόσο θαυμάζω τήν άνδρεία σας. Ριφονδυνώντας τή ζωή σας γιά νά βοηθήσετε έναν άγνοστο, όπως είμαι άκόμη έγώ γιά σας, ένεργήσατε σάν άξιος καί γενναίος ευπατρίδης...

Πράγμα παράδοξο, ό Πονταλά φάνηκε σάν νά μιν άκούσε μ' εύχαρίστηση τό κομψωμένο αυτό. Καί με τό πώ κατσούφισμένο του ύφους μουρμούρισε:

—Έν πρώτους, κύριε, μάθετε ότι δέν είμαι καθόλου ευσταρδής... Δέν είμαι παρά ένας ήθοποιός, ένας άθλιος ήθοποιός!.. Μην τό ξεχνάτε αυτό...

—'Εστω, άπάντησε ό Μοντωμπάν χαμογελώντας. Μά κάτω άπ' τό κοστούμι σας τού ήθοποιού, χτυπάει καρδιά ευπατρίδου...

—'Επειτα, έπρόσθεσε με μία μακία πού μεγάλωνε δόξανα, δέν είμαι καθόλου άξιος συγκαλητήριον. 'Απεναντίας, είμαι άξιος νά δαρθώ άγρίως. Γιατί, κύριε, έινε έγκλημα αυτό πού έκανα γιά σας, ό όποιος, καθώς μου είπατε, είστε άκόμα άγνωστος γιά μένα. 'Ενα έγκλημα φοιχτό, τρομερό, δέθριο!..

—'Εγκλημα! έκανε ξαφνιασμένος ό Μοντωμπάν. Πού έγκλημα;

—Ρωτάτε πού έγκλημα! φώναξε ό Πονταλά με ύφος άξιοθρήνητο, ήφώνοντας τά χέρια πρós τόν ούρανό. Μά τά γένεια τού Πάπα!.. Διέπραξα τό έγκλημα, τό ότι έγώ ό άσχυμαντός καί καχεκτικός ήθοποιός, έπεσθάλια τό διάδοχο τής Γαλλίας, τραβώντας τό σπαθί μου κατ'ά τών άνθρώπων του... Καί φοβάμαι ότι, γιά τή δυστυχία μου, ξεμπερδεψα δυό άπ' αυτούς... Δέν έινε λοιπόν αυτό ένα έγκλημα τρομερό, άσυγχώρητο, άξιο άγρόνης!.. Ναί, άξιο άγρόνης!

—Σας άμολογώ, τού άπάντησε ό Μοντωμπάν, ότι δέν βλέπω τά πράγματα όπως τά βλέπετε σεις! Γι' αυτό λοιπόν φεύγετε σάν κακοποιός!..

—'Εσείς, μιλάτε με τήν άνεσί σας, κύριε!.. Νομίζετε λοιπόν πώς είμ' ένας ήθος σάν καί σεις πού τά βάλεϊ άνηχηστα με όλο τόν κόσμο καί δέν ενδιαφέρεται καθόλου γιά τό κομψό του... 'Εγώ, μά τήν πέσι μου, ενδιαφέρομαι γιά τό δικό μου, γιατί έινε τό μόνον πράγμα πού έχω σπών κόσμο! Καί άν ό βαρβάνος ντ' Βιλ μ' άναγνώρισε, είμαι χαμένος... Σήμερα κύλας, θά με συνλάβουν καί θά με κρεμάσουν...

—Αν πάτετε κανένα κακό έξ' αϊτίας μου, άπάντησε σοβαρά ό Μοντωμπάν, θά νοιώθω τήν ήληση σ' όλη μου τή ζωή...

—Αυτό όμωσ δέν θά με σώση άπ' τήν άγρόνη! φώναξε ό Πονταλά με μία γκριμάτσα άπογνώσεως.

—'Ο,τι κι' άν συμβή, έξακολουήσε ό Μοντωμπάν με τό ίδιο σοβαρό όρος, σ'ας λέω, κύριε ντ' Πονταλά, ότι στο έξέχ' ιστορείτε νά με θεωρήτε ως ένα φίλο σας, άραιομένο μέχρι θανάτου!..

Καί, λέγοντάς τά λόγια αυτά, τού άτύπως τό χέρι του.

'Ο Πονταλά τή πήρα καί τό έσφιξε με δύναμη. Καί με φωνή πού έτρεμε από κάποια συγκίνηση, είπε:

—Βεβαιώθηκε, κύριε ντ' Μοντωμπάν, ότι έκτιμώ όσα τής άξίζει τήν μεγάλη τιμή πού μου κάνετε...

Κι' άμέσως, ξαναπαίνοντας τό καποθρηκό όρος του, πρόσθεσε:

—Καί τώρα, έπιτρέψατέ μου ν' άποπαιθώ...

—Μά γιατί βιάζεστε τόσο; τόν ρώτησε χαμογελώντας ό Μοντωμπάν. Πάν άπάντησε, ό Πονταλά δίχτασε μία στιγμή. 'Επειτα είπε άποσπαστικά:

—Κύριε Ιππότη, από τήν πρώτη στιγμή πού σ'ας είλα, τό ύφος σας πού κίνησε τή συμπάθεια. Με συγκινεί λοιπόν καί με κολακεύει, πού μου προσφέρατε. Στην στιγμή μάλιστα πού φαινατε τόσο δύσκολος στην έκλογή τών φίλων σας...

—Αυτό είν' αλήθεια, είπε ό Μοντωμπάν...

—Μά, έξακολουήσε ό Πονταλά, έσείς δύσκολος κανονός έπτάτε καί δέν σέβεστε κανένα... Δέν σέβεστε ούτε τούς πατέρες, ούτε τό διάδοχο τού θρόνου... 'Εγώ άμωσ είμαι καίσαρης πόλιτης καί τούς σέβομαι όλους... Πώς άπορούμε λοιπόν νά ταιριάσουμε!.. Δέν μπορώ νά κάνω ό,τι κάνετε καί σεις... Γι' αυτό λοιπόν άποκαλύπτω μπροστά σας, κύριε ντ' Μοντωμπάν καί σ'ας αφήνω. ('Ακολουεί)

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΩΝ ΡΑΓΙΑΔΩΝ

(Ένας παλινός 'Ινδικός θρύλος)

Ντραούπα Χότζι, η νεαρή 'Ινδή πριγκίπισσα, χαίδεψε απαλά το ξανθό τριχώμα του μικρού πάνθηρα, που βρισκόταν μπρός της, και ξεφώνισε:—

—Νά τίν θγάλωμε Σαμπάς, πού θά πη «μπαρό», γιατί χτύπησα τὰ χέρια από τή χαρά μου τήν ώρα που ήρθε στο κόσμο αυτός ο πάνθηρας...

Από ένα μυστήριο πύ κινείες δεν μπορούσε να το καταλάβει, ή οικόγνευα των Χότζι είχε το θεϊκό χάρισμα να γοητεύη τ' άγρια θηρία. Δίχως να μιλούν, οι Χότζι πήγαιναν κοντά στα θηρία της ζούγκλας και τὰ μεγάλα φείδια, ή τίγρεις, τὰ πελώρια θουάλια κι ή μικρές εχιδνές που είνε τόσο κακές και τόσο εύκινητες, όλος αυτός ο τρομερός λαός των ζώων, έπαυονότανε υποστάτα πύδια τους, όπως ο σκύλλος του σπιτιού. Αν ή ζούγκλα τολμούσε να πάση το χαμόγελο που ο Βράχμας, ο θεός των θεών, τó έχει χαρίσει στους ανθρώπους, τὰ χαμογελούνε όλη κάθε φορά που θά περνούσαν οι Χότζι από μπροστά της.

Οι πάνθηρες άσκηται από ζούνη όχι μαρνα άπό τó Πρασάο, στην καρδιά των 'Ινδιών. Δεβαϊώνουν πώς οι Χότζι χροοστούσαν τή θανματογούρη αυτή δύναμή τους σ' άγνά ήθη τους. Η οικόγνευα τους δεν άνακατέθηκε ποτέ με άλλες τάξεις, ή γυναικές τους δεν άγάπησαν κοινούς θνητούς και δεν παραδόθηκαν σ' αυτούς, και οι νόμοι των προγόνων τους φυλάγονταν με μεγάλη ευλάβεια στο παλάτι του Χότζιπούρα, του πατέρα της Ντραούπα, που περνούσε όλη τήν ημέρα του με προσευχές.

Αλλόμονο, παραπονιέται τώρα ή Ντραούπα, πόσο στενοχωριέται μερικές στιγμές! Δεν ξέρω πειά τί να κάνω για να διασκεδάσω τήν πληξί μου.

Κι ή 'Ινδή πριγκίπισσα έβαλε προσεχτικά τόν Σαμπάς, τόν πάνθηρα, μέσα στο πανέρι που κρατούσε στα χέρια του ο 'Αράγια, ο κυνηγός. Έπειτα τόν άποχειρέθηκε και τυλίχτηκε καλύτερα με τó λευκό πέπλο της και τó χρυσόκεντητο φόρεμά της. Ο 'Αράγια όστόσο μπόρεσε να δη τὰ μάτια της, τὰ μαύρα κι άυνοβαλικά μάτια της, που είχαν μιά τόσο γλυκειά και τόσο άξέχαστη ματιά. Κι ο νεαρός κυνηγός ένοιωσε στη καρδιά του ένα κυρτό άνατρίχασμα. Μά ο νόμος είνε νόμος κι ή βασιλοπούλες δεν είνε για τούς κυνηγούς. Ο 'Αράγια λοιπόν άναστράφει, πήρε στα γέγρια του τó πανέρι κι έτράβηξε για νά φύγη.

—Νά καθίσης φρόνιμα, ψιθύρισε στόν Σαμπάς που κουνιόταν μέσα στο πανέρι. Βλέπεις πολύ καλά, ότι είσαι στο παλάτι των Χότζι που γοητεύουνε τ' άγρία της ζούγκλας...

Ο μικρός πάνθηρας άνοιξε τότε τὰ χρυσοπράσινα μάτια του και κύτταξε τόν 'Αράγια, με μιά έξυπνη ματιά, σαν να τούλεγε πώς τόν είχε καταλάβει!... Η Ντραούπα όστόσο μέσα στο παραμυθένιο παλάτι του πατέρα της, δεν μπορούσε να καταλάβη άκόμα γιατί στενοχωριόταν τόσο μερικές στιγμές κι αδιάκοπα ή κρυφή του κυνηγού 'Αράγια περνούσε και ξαναπερνούσε μπρός από τὰ μάτια της. Άντι ν' άρχισή να τραγουδά τὰ παλιά τραγούδια της, για να διασκεδάση τήν πληξί της, ή Ντραούπα άνειρεύεται τó χρυσάφιο κορμί, τó ψηλό άνάστημα και τó γαρομένο χαμόγελο του όμορφου κυνηγού. Όστόσο, έκρυβε τόν πόθο της σ' ότόν, όπως έκρυβε με τó λευκό πέπλο της και τó πεντάμορφο πόσωπό της. Ο κόσμος δεν έβλεπε τίποτ' άλλο παρὰ τὰ μικρά γέγρια της, τὰ στολισμένα με πετράδια και τούς καρπούς τους που ήσαν σκεπασμένοι με ένυσωρο χρυσά βραχιόλια.

Ο πάνθηρας Σαμπάς είνε τώρα ενός χρόνου και διασκεδάσει με τὰ παιχνίδια του όλο τó χαρόμι του παλατιού όπου βρισκόταν τὰ όμορφα κορίτσια του Χότζιπούρα, με τή γυναικά του και τήν μητέρα του. Μ' άπάνω στα μεταξωτά μαζιλάρια δεν είνε ξαπλωμένος μονάχα ο Σαμπάς. Είνε κι ή Ούγια, ή μικρούλα λεοπαρδαλίς, καθώς κι ο πύθωνας Κό, τó πιο μεγάλο άπ' όλα τὰ φείδια της ζούγκλας που ξετυλίγεται τόσο όμορφα σ' όλη του σφουρίζουν. Κοντά σ' αυτά τὰ ήμερα θηρία καθίται κι ή Ντραούπα. Μιά Ντραούπα όμως λυσσοσπένει κι άνυπόφορη, γιατί πονάει ή καρδιά της από τήν άγάπη. Μιά Ντραούπα που δεν άνειρεύεται τίποτε άλλο παρὰ μονάχα τή ζούγκλα, όπου περνάει τις ημέρες του ο όμορφος κυνηγός. Πολλές φορές ή Ντραούπα δοκίμασε να ξεριζώσει από τήν καρδιά της τήν άγάπη της και να διώξη από τó νοῦ της αυτή τήν τόσο επικίνδυνη μά και τόσο άγαστημένη μορφή του κυνηγού. Μά ή τύχη έφερε πάντα μπρός στα μάτια της τόν 'Αράγια και τότε ή κόρη των Ραγιαδών εύρισκε ότι κανένα πριγκιπάτουλο δεν μπορούσε να συγκριθί μαζί του.

—Γά δήτε τόν 'Αράγια, έλεγε στις άδελφές της, πώς τόν πλησιάζουν σαν άνθρωποι οι άγριοι έλέφαντες και πώς τὰ σακάλια που σ'αγαπώνουν άπό τó βράδυ ως τó πρωί σ'απλώνουν όταν περνά από κοντά τους. Σαί μ'ήπως υπάρχει πιο όμορφο θέμα άπό τó γυρισμό του 'Αράγια στο παλάτι

Ντραούπα και 'Αράγια

μας, καθώς χαιδίζει όπαλά με τó χέρι του τὰ δυο ξεσημεριμένα του λιοντάρια; Ο 'Αράγια ήτανε παντοδύναμος στη ζούγκλα, γιατί ή καρδιά του δεν ποθούσε άκόμη τόν άπαγορευμένο έρωτα. Μά ή Ντραούπα που δεν μπορούσε πειά ν' άνθίξη στόν καίμό της, έκανε ένα βράδυ τó μεγάλο σφάλμα. Γόητευε τόν 'Αράγια με τó τραγούδι της κι έπειτα πήγε κοντά στο καρσί που τήν έκρυβε από τις ματιές του κόσμου, τ' άνοιξε άπότομα και τού έδειξε τó πρόσωπό της δίχως πέπλο. Ο 'Αράγια δεν φανταζότανε ποτέ του ότι θά ήταν τόσο όμορφη ή Ντραούπα, ή κόρη ή άγνή, που δεν είχε τó δικαίωμα να τήν άγαπήσει. Μά δεν υπορέσε κι αυτός να ανήξη τήν άγάπη του κι άρχισε από τότε να πληγώνει κάθε ήμερα κάτω από τó παράθυρό της που ήταν φραγμένο με τó καρσί.

Και σέ λίγο ή ζούγκλα, συνένοχη κι αὐτή του έρωτός τους, άρχισε να κορδύη με Ντραούπα, που έτεμε κάτω από τó στενό και χρυσόκεντητο φόρεμά της. Κάθε βράδυ τήν περιέμενε εκεί πέρα ο 'Αράγια, άναίμενα στα δυο λιοντάρια του. Μόλις όμως άρχίζανε τὰ χάδια τους, τὰ λιοντάρια μούγκριζαν και τότε ή Ντραούπα έφηνε τρομαγμένη για να γυρίση στο παλάτι της. Γι' αυτό ή άγάπη τους έμεινε άγνή λίγο καιρό. Μά τὰ παιδιά των άνθρώπων δεν είνε καμωμένα για τήν τελειότητα, όπως λένε οι σοφοί. Κι ο κυνηγός έσφιξε μιά δουδιά με πόθο τó χέρι της Ντραούπα που λαχταρούσε τὰ φιλήματα του και τὰ χάδια του. Τὰ λιοντάρια όστόσο προσπαθούσαν να θυμίσουν στους έρωτευμένους τó καθήκον τους μούγκρίζοντας ν' όλες τους τίς δυναμεις. Μά οι έρωτευμένοι δεν άκούγαν τίποτα, γιατί μονάχα ή φωνή της καρδιάς τους έφτανε ως τ' αυτιά τους και γιατί δεν συλλογίζονταν τίποτ' άλλο παρὰ τὰ χάδια που μεθούσαν και τó γλυκά φιλά τους. Κι έτσι ή ώραία βασιλοπούλα παραδόθηκε στόν δυνατό κυνηγό της ζούγκλας.

Τέλος, όταν πέρασε πειά ή τοίλλα των αισθήσεων, τὰ πέπλα της Μάγνης, της θεάς της ούταπάτης, έπεσαν από τὰ μάτια τους. Μά ή Ντραούπα πίστεψε ότι τó σφάλμα της ήταν μικρό, γιατί τήν είχε μεθύσει με τήν τοίλλα του. Έφυγε λοιπόν τρέχοντας κι άποσχέθηκε στόν 'Αράγια ότι θα ξαναγύριζε τήν άλλη ήμερα, εκείνη τήν ίδια ώρα που ροδίξει όλη ή χώρα πόν γλυμιάς άπό τή νύχτα. Ο Σαμπάς όμως ο πάνθηρας περίμενε τήν κυρά του στο κατώφλι του χαρμένου έγγραφος για τó έρωτικό άμάρτημά της. Η Ντραούπα τότε σαστισμένη τόν παρακάλεσε:

—Σαμπάς άγάπη μου, δεν μ' άναγνωρίζεις πειά; Έλα λοιπόν, άφησέ με να περάσω...

Μά ο Σαμπάς άγνήθηκε μ' ένα γρύλλισμα να περαιορήση από τó κατώφλι που τó έφραζε όλο με τó σώμα του. Δεν τού μίσησε πειά ή θυγατέρα των Χότζι, ή όμορφη και περβενική Ντραούπα. Μπροστά του πεκόταν ένα περαιοσμένο κορίτσι που δεν τó άγαπούσαν πειά οι θεοί...

Κι ο Σαμπάς τότε άπλωσε τó νυχάτο πόδι του άπάνω στο στήθος της πριγκίπισσας, που άνατρίχιαζε άκόμη από τὰ χάδια του έρωτός της και κάθισαν τὰ νυχάτα νύχια του στη ροδόλευκη σάρκα της, βαθιά ως τήν καρδιά της. Η Ντραούπα σπασίστηκε κάτω νεκρή!...

Τήν άλλη ήμερα, οι δούλοι των Χότζι έβηκαν και τó σώμα του 'Αράγια κατασπαργμένο από τὰ λιοντάρια, που δεν άπαντούσαν πειά όπως προτὰ στις φωνές τους. Κι ο Σαμπάς ο πάνθηρας, ο πύθωνας Κό κι ή Ούγια ή λεοπαρδαλίς, πατάσαν με κρύα καρδιά τó παραμυθένιο παλάτι του Χότζιπούρα και ξαναγύρισαν στη ζούγκλα τους, γιατί ή άγαπημένη τους κυρά είχε παραδοθί σ' έναν κοινό θνητό!...

ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΟ ΓΚΡΗΝ-ΠΑΡΚ

Ένα Χρυσάνθεμο...

Ο Σάντερς πού προχωρούσε άνάμεσα στόν αστυνομικό της Σκότλαντ-Γράουντ και τόν Θάμψον, τó ενοήτο του, έσκυψε τó κεφάλι και ψιθύρισε:

—Θα σάς πώ ό,τι ξέρω. Μά φροδάμαι, ήστερ Ντάβις. Αὐτή τήν ώρα με περιμένουνε... Είνε οι πιο επικίνδυνοι κι οι πιο υπεργνωστές άνθρωποι που γινώσκω στη ζωή μου. Οά μ' έδικιηθούν! Έχω τήν προαίρεση ότι θα μ' έδικιηθούν με τó πιο σκληρό τρόπο...

—Δεν θά προητάσουν! τού φώναξε γελάοντας ο ντέκεντιβ Ντάβις. Δεν είνε έτσι Θάμψον;

—Μά έββια, άσχημέ, τού άπάντησε ο Ντέκεντιβ Ντάβις. Τά «Ματωμένα Χρυσάνθεμα», (αὐτή ή τρομοκρατική σπείρα που έχει άνατρίχιασε τó Λονδίνο, αὐτοί οι άόρατοι δολοφόνοι, θα πένουν γρήγορα στα χέρια μας. Ο Σάντερς άνατρίχιασε και χαμογέλασε με πίκρα.

—Δεν τούς ξέρετε, είνε με τήν ίδια μ' άπόδοση φωνή. Είνε άσύλληπτοι!

—Αὐτό θά τó δοῦμε... γκρίνιαζε με πείσμα ο ντέκεντιβ Ντάβις. Έμπαρξ! Λέγε μας τώρα τί ξέρετε...

Ο Σάντερς ήταν ένας καταδότης, ένας κρυπτογράφος της άστυνομίας. Ζούσε πάντα άνάμεσα σ'αδύς κακοποιούς του ύποκόσμου, άνακατέμενος με τις συμμορίες τους και μόλις μάθαινε κάτι έτερε; και τó φανερώανε στους άστυνομικούς. Έκείνες τις ήμέρες ήταν μέλος μιας συμμορίας διεθνών έγκληματιών, των «Ματωμένων Χρυσάνθεμων» που ήσαν τρομοκρατήσει τó Λονδίνο με τις συντηρητικές κλοπές τους και τις μυστηριώδεις δολοφονίες τους.

—Ευχαρίστη είνε τρελές, τού είνε ο άστυνομικός. Είνε αλήθεια αὐτό, Σάντερς;

—Ναι, είνε τρελές, τού άπάντησε ο καταδότης. Ο Μπερσάιν, ο άσχηγός, ο Μαρκώφ κι ή 'Ολγα Γκρούσοβα. Ο Μπερσάιν όμως δεν παρονοιάζεται ποτέ του Είτε άόρατος! Μ' αὐτό τόν τρόπο διεθνώνει τó Λονδίνο τὰ διάφορα τμήματα της συμμορίας του που εργάζονται σ' όλες τις πρωτεύουσες της Ερώπης.

—Τί ξέρετε για τó Μαρκώφ και για τήν 'Ολγα Γκρούσοβα; τόν ρώτησε ο ντέκεντιβ Ντάβις.

—Ο Μαρκώφ, τού έξηγήσε ο Σάντερς, είνε ένας επικίνδυνος Πολωνός που δολοφονεί τὰ θύματά του. «Όπως σβύνει μ' ένα φύσματος τή φλόγα έγός κερδύ...» Η 'Ολγα είνε Ρωσίδα και χειρότερη από τó σύντροφό της. Χλωμή σαν πεθαμένη, με μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια, τύνεται πάντα κρυφά και μιλάει τὰ εγγλέζικα καλύτερα άπό μας. Τó χαρακτηριστικό γνώσιμά της είνε τὰ μάτια της. Έχουν μετλλιικές λάμψεις και μιά σκληρή έκφραση θηρίου...

—Μπαρό! τού φώναζε ο ντέκεντιβ. Αὐτή ή πληροφορία μας είνε πολύ γρήγορη. Και τώρα πές μας που καθονται αὐτά τó δυο ύποκειμενα...

—Δεν ξέρω, άπάντησε ο Σάντερς. Ο τόν θύλων να μού πούν τίποτα, τηλεφωνούν στη διεύθυνσή μου και μού δίνουν ραντεβού στο Γκρήν-Πάρκ, κοντά στο κίος της μουσικής.

—Τί άννητή έκλογή, ψιθύρισε ο Θάμψον. Μά τó Γκρήν-Πάρκ κάθε άπόγεμα είνε γεμάτο από κόσμο!

—Γι' αὐτά άκαίτως, έξηγήσε ο Σάντερς, διαλέγουν πάντα αὐτό τó μέρος, για να μή τούς προσέχη κανείς άνάμεσα στο κόσμο που

παρακολουθεί τὰ κινέματα της μουσικής. —Κι' έχουν δίηνο! παραδέχτηκε ο ντέκεντιβ Ντάβις. Έμπαρξ, τώρα! Πάμε στη Σκότλαντ-Γράουντ για να δοῦμε, Σάντερς, μήπως άνάμεσα στις φωτογραφίες των κακοποιών υπάρχουν κι ή δικές τους...

Στά γραφεία όμως της Σκότλαντ Γράουντ ο κατάσκοπος δεν μπόρεσε να βρη τή φωτογραφία του Μαρκώφ και της 'Ολγας Γκρούσοβα. Έφυγε λοιπόν κρυφά από μιά μυστική πόρτα, άφού πρώτα σ'απνευμάθηκε με τους άστυνομικούς για τή σύλληψη των «Ματωμένων Χρυσάνθεμων»: Ο Μαρκώφ κι ή 'Ολγα τού είχαν δώσει ραντεβού για τó άπόγεμα της άλλης ήμέρας στο Γκρήν-Πάρκ.

Ηταν ένα ζεστό και πνευρτό άπόγεμα. Τó κινέματο της φιλαρμονικής τελείωνε συνήθως στις έννιά ή ώρα τó βράδυ. Όλες ή δεινδοστοιχίες του Γκρήν-Πάρκ ήταν γεμάτες από κόσμο που έρχαν να βρη λίγη δροσιά...

Ο ντέκεντιβ Ντάβις με τόν Θάμψον και τέσσερες πόλιμεν, μόλις νύχτωσε, άρχισαν να στήν τή παγίδα του. Έβαλε δυο πόλιμεν στην είσοδο τού πάρκου, τους άλλους δυο στην έξοδο του, κι αὐτός με τó Θάμψον τράβηξε για τó κίος της μουσικής, που ήταν στολισμένο με γυρλάντες από πολυχρώμα λαμπιόνια. Λίγο πιο πέρα από εκεί ήσαν τó άγαλμα του Λόρδου Σάουεν. Μπροστά σ' αὐτό τó άγαλμα θά σκεκόταν ο κατάσκοπος Σάντερς με τὰ θύματά του.

Η ώρα όστόσο περνούσε και δεν φαινόταν κανένας άκόμη τó «Ματωμένα Χρυσάνθεμα». Οι άστυνομικοί έκαναν βόλτες γύρω από τó κίος και δυο φιλήσυχαι νοικοκυρές που άκούνε τή μουσική και κυττάσανε τó κόσμο με προσποιητή άδιαφορία.

Ο Σάντερς όστόσο δεν φαινόταν πανθενά. Στις έννιά ή φιλαρμονική έπαιξε τόν 'Εθνικό Ύμνο, τελειώνοντας έτσι τó πρόγραμμα της. Τó πάρκο θά έκλεινε ύστερα άπό μιά ώρα. Τó πλήθος άρχισε σιγά-σιγά να πρύνγη από τήν έξοδο.

—Μού φαίνεται ότι δεν θάρουν... ψιθύρισε άπογοητευμένος ο Θάμψον.

—Έχουμε άκόμη μιά ώρα καιρό, τού άπάντησε σαν να τόν μάλυνε ο άσχηγός του. Τó πάρκο τώρα ήταν σχεδόν άδειο. Άπό έρωτευμένοι είχαν καθίσει σ'ένα πάγκο κοντά στο άγαλμα του Λόρδου Σάουεν. Ο Ντάβις τούς έβλεπε μιά ματιά από μακριά και χαμογέλασε. Θεέ μου! Με πόση τρυφερότητα ήσαν σφιχταγκαλιασμένοι!

Έπειτα έξακολούθησε πάλι με τόν Θάμψον τις βόλτες του στις άλλες δεινδοστοιχίες. Όταν ξαναγύρισε, τó πάρκο γύρω από τó κίος της μουσικής ήταν άδειο. Μονάχα οι δυο έρωτευμένοι καθόντουσαν άκόμη στόν πάγκο...

—Τί διάβολο κάνει ο Σάντερς και δεν

“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,”
Έβδομαδιαία
Φιλολογική Έπιθεώρησις

Γραφεία: ΣΤΟΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, 88ος
'Αλκαμένους 127.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4
Όρει συνδρεμν:

Έσωτερικού: Έτσια	Δοχ. 200
Έξωτέρικού: Έξωπνος	100
Έξωτερικού:	Δολάρια 6

Αι έπιστολαί και τὰ εμβάσματα πρέπει να στέλλωνται ως έξης: Διευθύνειν περιοδικού «Παναθήναια», Αθήνας.

Έτος Α'. Αριθμ. φύλλου 47
Κυριακή 12 Νοεμβρίου
1933

έοχεται; ψιθύρισε στο βοηθό του ο ντέκεντιβ Ντάβις. Μήπως φοβήθηκε και δεν πόλησε νάρθη στο ραντεβού; Πάμε Θάμψον! Χάνουμε άδικα τόν καιρό μας έδώ πέρα...

Όταν όμως έφτασαν στη κεντρική πόρτα του πάρκου, ο ένας από τους πόλιμεν που φύλαγαν, ρώτησε περιέργως τόν άσχηγό του:—Δεν τούς βρήκατε, μίστερ Ντάβις;

—Όχι! τού άπάντησε ξερά ο ντέκεντιβ. —Μά ήταν έδώ πέρα! Έκανε κατάπληκτος ο πόλιμας. Πέρασαν από μαρσάτα μας και τράβηξαν ήσυχα για τó κίος της μουσικής. Ναι, κι οι τρελές τους: ο Σάντερς, ή γυναικά κι ο ξένος.

Ο Ντάβις έκανε νόημα στο Θάμψον να τόν άκολουθήσει κι άρχισε τήν πόρτα. Είχαν τρελλός πρὸς τήν έξοδο τού πάρκου, που ήταν άδειο πειά και σκοτεινό.

Οι πόλιμεν που φύλαγαν εκεί πέρα τόν δεβαίωσαν ότι τó μυστηριώδες «τρίο» δεν είχε περάσει από εκείνη τήν πόρτα. Είχαν δη μόνο, είνε αλήθεια, μιά νέα χλωμή σαν πεθαμένη που μπορούσε να νοιάξη με τήν 'Ολγα. Μά ήταν μόνη και ντυμένη σαν γυναικά του λαού, χωρίς καπέλλο...

Ο ντέκεντιβ Ντάβις έπνιξε μιά βρασιά στο λαμό του και ξαναγύρισε με λύσσα στο κίος της μουσικής. Οι έρωτευμένοι που καθόντουσαν κοντά στο άγαλμα του Λόρδου Σάουεν είχαν γωρστή. Ο Ρωμαιοί είχε παρτήσει τήν 'Ιουλιέτα του. Κι εκείνη άπορηγόρητη είχε σκύψει κι άκουμπούσε τó κεφάλι της άπάνω στο στήθιμα του πάγκου. Ο άστυνομικός, σκανδαλισμένος λιγάκι, πήγε κοντά της για να τήν κυτάξει καλύτερα. Μόλις όμως έκανε μερικά βήματα, σάθηκε σαν άποσβολομένος.

—Κατόρα! βρυχήθηκε ο Ντάβις με λύσσα, δείχνοντας τ' άδριακά παπούτσια της. 'Ιουλιέτα, που έβγαίναν κάτω από τó μακρύ παντόφ της.

Ο ντέκεντιβ τότε, με μιά άπότομη κίνησι, τράβηξε τó πυκνό πέπλο και τó μαύρο καπέλλο που σκεπαζε τó πρόσωπο εκείνης της άγνώστου, κι έδε κατάπληκτος τόν Σάντερς! Τά ματια του είχαν μιά έκφραση απεργασμένη φρίκης, που έκανε άκόμη πιο τρομαχτική τή κεντρική γλωμάδα του προσώπου του. Ναι, ήταν ο Σάντερς! Ο κατάσκοπος είχε δολοφονηθί μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά. Άπάνω στο στήθος του ο Μαρκώφ κι ή 'Ολγα Γκρούσοβα είχαν άφψει τó σημάδι τους. Ένα ματωμένο χρυσάνθεμο...

Οι άστυνομικοί έορσαν να εξετάσουν προσεχτικά τó πτώμα του άτυχημένου φίλου τους. Ο ντέκεντιβ Ντάβις τράβηξε τó δάχτυλό του από τή λύσσα, όμολόγησε ότι πρώτη φορά στη ζωή του έβλεπε μιά τόσο σατανική εκδίκησι. Τά «Ματωμένα Χρυσάνθεμα» είχαν μάθει τή προσοδιά του Σάντερς και θέλησαν να τόν εκδικηθούν σκληρά, παραδειγματικά, με τó πιο διαβολικό τρόπο, μπροστά στα μάτια των άστυνομικών.

Αὐτός ο Μαρκώφ είνε φαίνεται ένας άπαίσιος κακοέργος! υπομνήσεις ο Ντάβις. Φαντασθήτε ότι μιά δόκλιση ώρα είχε άγκαλιασμένο τρυφερά τó κρυφ πτώμα του θύματός του. Αὐτός δολοφόνησε τó Σάντερς!... Αὐτός τόν έντυσε με τὰ ρούχα της Γκρούσοβα και τόν έφερε στόν πάγκο τήν ώρα που έμεις κάναμε βόλτες σέ μιά άλλη δεινδοστοιχία... Ο Μαρκώφ θέλησε να με τρυφεροποιήση. Μά μή σάς νοιάζει, δεν θα μού έσφρηξή αὐτό τó φρονακρό φείδι! Αὐτό τó καπέλλο, αὐτό τó παντόφ και τὰ δαχτυλίδια άποτυπώματα του δολοφόνου άπάνω στο πτώμα θά με βοηθήσουν να περαιοτίξω τις καρπές στα «Ματωμένα Χρυσάνθεμα»... Έμπαρξ, πότε τó πτώμα και δόμα για τή Σκότλαντ Γράουντ!... Κι' αλήθεια, ύστερα από μιά έβδομάδα, ο ντέκεντιβ Ντάβις κι ο βοηθός του Θάμψον κατάρθρωσαν ν' άνακαλύψουν σ' ένα ήπιοτα κενταρφό τοῦ Ουαϊτσόπελ τήν 'Ολγα Γκρούσοβα και τόν Μαρκώφ, τόν άποτρεπαιο δολοφόνο τού Σάντερς και να τούς συλλάβουν.

Σατυρική Σελίδα

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΧΙΩΤΙΚΑ

Στη Χίο εκλογές, αναδιοργανω-
λόγοι, βοισιές, κακό, τσακώματα.
Στηχώθηκε στο πόδι του νησιού ο
και φανήθηκαν άγριως τα δύο
(κόμματα).

Τερέπια έτοιμασε ο Παναγιώτης εν
(γένει)
Μά είχε ο Δευτέρης των γαρι-
(των την άβυσσο).
'Επλήρωσε ο άλλος λόγους ή
('Ελένη)
Κι' έτσι... μαστ-ίχες, Ριάννη.
(μαστ-ίχα πάντα
βγήκε ή εκλογή του κροσσέ-
(νη!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΗΜΑΤΑ Τ' ΑΛΛΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

'Η κμακιάρα που την έδωξαν.
—Πριν να φύγω, κυρία, έχω
να σάς πω μερικά πράγματα.
—Σε ακούω.
—'Εν πρώτοις είναι περισσότε-
ρο ύμωρη από σάς! 'Ο κύριος
μου τ' έ είπε. 'Επειτα μου πάνε
καλύτερα τα φορέματά σας. 'Ο
κύριος μου τ' έ είπε κι αυτό. 'Αλ-
λά είναι κι' ένα άλλο. Είμαι στον
έρωτα π'όθευ από την κυρία.
—Κι' αυτό ο κύριος σου τ' έ εί-
πε.
—'Όχι. Αυτό μου τ' έ είπε... ο
σωφέρο!...
Κόκκυλο ή κυρία.
***
—Ποιό είναι το μακρότερο τα-
ξίδι;
—'Ο γδρος του κόσμου.
—Καθόλου. Το μακρότερο τα-
ξίδι τ'ό κάνει ή γυναίκα για να
ωτάση στην ήλικία των τριάντα
χρόνων. Τ'ης γρειάζονται τ'ολά-
γιστον... σ'αρωτ'αίντε γρόνια!...
***
—Έξορτε γιατί έσφαξα τον
κόττα σας, που έμπαινε στην αλ-
λή μου; Για να μην σφάζω τη
γυναίκα σας που δεν την συμά-
ζευσε.
—Τότε είσθε... δυο σορές έγ-
κληματίας!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΕΝ ΤΑΞΕΙΙ...

'Ενας γέρος τοκογλύφος 'Ε-
βραίος, αντιπαθητικός σε όλο τον
κόσμο για τις σκληρές άδικες
πράξεις του πέθανε άξονα. Οι
συγγενείς του έκλυσαν τότε το
ραβδίνο και άφου του υπεσχέθη-
καν καλή πληρωμή για την κη-
δεία, του έζητησαν να βγάλει κι'
ένα καλό επικήδειο λόγο, με τον
όποιο να εξυμνή τις άρετές του
μακαρίτη.

Πολλοί όμως, που έμ-
θαν πως ο Ραββίνος έπλη-
ρώθηκε για να εξυμνήση
αυτόν τον κλασμένο, έπ-
γαν στην κηδεία μόνο και
μόνο για να άκούσουν τί θα
π'η. Πράγματι, ο Ραββίνος
έμειλε άπλην από το νεκρό και
μαζύ με όλα τ' άλλα έ είπε ότι ο
μακαρίτης ήταν τόσο εύσεβης, ώ-
στε το Σάββατο, την ήμερα της
ιεράς άρχιης των 'Εβραίων, δεν
εκάπνιζε καν, ούτε ένοχε.

'Αφού έγινε ή κηδεία, μερικοί
έπ'ησαν και έβ'ηκαν το Ραββίνο.
—Δεν ντράνκε; να π'η; γι'
αυτόν τον μακαρίτη τόσο λό-
για; τού είπαν.
—Δεν είπα ψέματα, έπε ο
Ραββίνος. Είπε αλήθεια ότι δεν
εκάπνιζε το Σάββατο, γιατί από

ταίγγονιά... δεν εκάπνιζε καθό-
λου και δεν είχε ψέμα πως δεν έ-
νοχε το Σάββατο, γιατί ήταν
έντελω άνοήμιτος!...

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑΧΗ ΣΥΜΒΗ

'Ο 'Αβραάμ Μάγερ, ο Πολωνός
'Εβραίος, όταν κατεστράφη στις
έμπορικές του δουλειές, έπ'ηγε στο
Παρίσι για να προσπαθήσει να ξα-
ναστήσει την περιουσία του. 'Η
γυναίκα του, που είχε μείνει στο
σπίτι, ματαίως έπερίμενε ειδή-
σεις του. Ούτε ένα γράμμα, ούτε
απ'ή λέξη. Μ'ηνες και μήνες επέ-
ρασαν χωρίς ο Μάγερ να δώσει
σημεία ύπάρξεως στο τσεκούρι του
παιδιού 'Η στωική γυναίκα του

όλο έκλαιγε γι' αυτό και δεν μπο-
ρούσε να καταλάβει τί συνέβη
στον άδικο άντρα της.

—'Ω, Θεέ μου, έφώναζε μια
μέρα μέσα στους λυγμούς της, ά-
σφαλώς θα έγινε χριστιανός!...

—Μά τί είναι αυτό; τ'ης έπε ο
κουνιάδης της, προσπαθώντας να
προηγορήσει την άπελπισμένη γυ-
ναίκα. Δεν πρέπει να πηγαίνει ο
νοός σου πάντοτε στο χειρότερο.
Μπορεί άπλω; να πηγήκε στο
Σηκεύνα!...

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ Η ΠΕΘΕΡΑ ΚΙ' Η ΝΥΦΗ

'Ολοι οι λαοί τ'ης γ'ης, ήμεροι
και άγριοι, πολιτισμένοι και άπο-
λίτιστοι, έχουν σχηματίσει πολύ
κακή ιδέα για την πεθερά. Μετα-
στis λαϊκές παροιμίες φαίνεται
καθώς ή ιδέα αυτή.

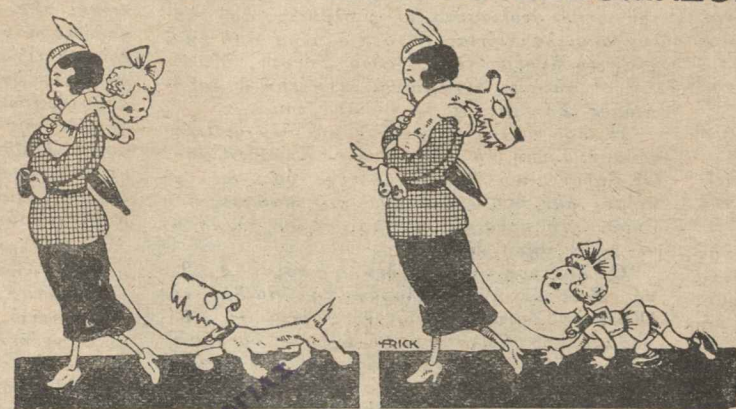
'Ιδού πρώτα-πρώτα μερικές έλ-
ληνικές παροιμίες για την πεθε-
ρά.
—'Οσες πράσινες φοράδες,
τόσες καλές πεθεράδες.
—'Πεθερά καμπάνα έχει κι' ή
αγροδόχορη καιπαρέλια.
—'Πώς ήταν νύφη ή πεθερά
δεν τ'ό συλλογίζεται πια.
—'Ολα τ'ά στροβά καρδέλια
ή νύφη μας τ'ά κάνει.
Οι 'Ιταλοί πάλι λένε.
—'Πεθερά και νύφη, χαλάει
και θροχή.

—'Μόνο ζωγραφιστή πεθερά
και νύφη ταιριάζουν.
Οι 'Ισπανοί επίσης λένε.
—'Όταν ήμουν νύφη, δεν εί-
χα καλή πεθερά, τώρα ποδυμ
πεθερά δεν έχω καλή νύφη.
Οι Γερμανοί έχουν για την πε-
θερά πολλές παροιμίες από τις ο-
ποίες ή χειρότερες είναι ή εξής.
—'Πεθερά διαβόλου γέννα,
πεθερά κακό θεϊκό!...

—'Τρία πράγματα δεν μονιά-
ζουνε ποτέ στο σπίτι : Δυό πε-
τεινοί, ή γάτα κι' ο πεντικός, ή
πεθερά κι' ή νύφη.
—'Η καλύτερη πεθερά εν' ή
κείνη, που φορεί πράσινα. (Δη-
λαδή εκείνη που 'κοιμάται' κά-
τω απ' ή χλόη του νεκροτα-
φείου).

***
Υπάρχουν επίσης πολλές 'Ιν-
δικές παροιμίες και αλλοι, που ά-
ναφέρουνται στην άτυμωμία και
στή αλτώματι της πεθεράς με τη
νύφη. Οι Καμλ, μια φυλή των 'Α-
νατολικών 'Ινδιών, ταχγουνόυν το
έξής σκωπτικό δίστιχο.
—'Μη θυμώνεις, κορίτσι μου,
όταν σε μαλώνη ή πεθερά σου,
γιατί τότε θα σε περιγέλα ο κό-
σμος.

Οι Άραιοι τ'η- 'Αραιοί τ'η-
δεν έχουν διόλου καλή ιδέα για
την πεθερά. Στους Κάροου: έζα-
να υπάγοι: εκ παραδόσεως μια
θανάσιμη έθλια μετάξυ γαμπρού
και πεθεράς. Στη φυλή των 'Α-
μεκόζο απαγορεύεται να κυτάξω
κατάματα ο γαμπρός την πεθερά
του. Ουδέποτε προσέει το όνομα
της και δεν ύπαγορεύεται να έζη
κανένα σεβασμό σ' αυτήν. Τυγε-
ροί γαμπροί οι 'Αμεκόζο, τέλος
πάντων!...

Η γυναίκα π'ό του πολέμου και ή γυναίκα μετά τον πόλεμο

Στο Δικαστήριο :
'Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (υποστηρίζων μια βαμμένη θεατρίνα). —'Η κατηγορούμενη,
κύριε δικαστάι, είναι άθωα. Είπε καλή χριστιανή. Διήλθε τον βίον της μελετώ-
τας Γραφάς...
'Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ του Δικαστηρίου. Μελετώσα τας...βαφάς, θέλετε να ήπτε,
κ. συνήγορε !...